

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

kw 1893

189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

TOMVS VIII

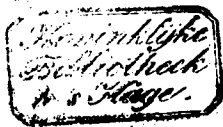
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

LIPSIÆ

EX OFFICINA LIBRARIA J. SOMMERI

MDCCC

Δ ρ α π ε τ α ι .

Απολλων, Ζεϋς, Φιλοσοφια, Ηρακλης,
Ερμης, Ανδρες, Δεσποτης, Ορφευς,
Δραπετης, και Υποδικος.

Α Π Ο Λ .

Αληθῇ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τίς αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμ-
πίων, ἤδη πρεσβύτης ἀνθρώπος, ἐκ ἀγεννῆς
θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν
διη-

F u g i t i v i .

Apollo, Jupiter, Philosophia, Hercules,
Mercurius, Viri, Dominus, Orpheus,
Fugitivus, Hospes.

A P O L .

Verane narrant ista, Pater, fuisse, qui in
ignem se conjiceret in celebritate Olympio-
rum, jam senem hominem, nec ignavum ad
taliam portentorum artificem? Luna enim nobis

Lac. Op. T. VIII.

A

narra-

διηγείτο αὐτὴ ἐωρακέναι καλούμενόν λεγασα.
 ΖΕΤΣ. Καὶ πάλιν ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον, ὡς μή-
 ποτε γενέσθαι ὦφελεν. ΑΠΟΛ. Οὕτω χρη-
 σὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέ-
 ναι; ΖΕΤΣ. Καὶ τῷτο μὲν, ἴσως ἄλλ' ἐγὼ
 πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος
 τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρε-
 σθαι I) ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ
 γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐδύς ἀπιὼν
 ὠχόμεν, ἀπολώλειν αὐν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τῷ
 καπνῷ καὶ ὁμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθο-
 νίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῷ παμ-
 πόλλῳ, μόλις αἱ εἴνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ
 ἀπο-

narravit, quae ardentem se vidisse diceret.
 JUP. Vera omnino sunt, Apollo, quae uti-
 nam facta nunquam essent! APOL. Adeone
 bonus erat senex, atque indignus, qui igni
 periret? JUP. Etiam illud forte *ita se habue-
 rit!* At ego multam me tum perferre injucun-
 ditatem memini a malo illo nidore, qualem
 fursum ferri naturale est ab affatis corporibus
 humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut
 habebam, abiissem, perieram, bene noris, a
 fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveo-
 lentia, et copia aromatum, in ture adeo mul-
 to, vix mihi oblivisci nares ac dediscere vo-
 lue-

I. ἀποφέρεσθαι] ἀναφέρεσθαι *malit Gesner.*

ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὁσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγα δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βεβλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργασαι ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπροσθὼν εἰς τὴν πυράν; ΖΕΥΣ. Τῆτο μὲν ἐκ αὐτοῦ, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτῆς ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τὰς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔτιός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αὐτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; ΖΕΥΣ. Αὐτῇ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτὰς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, εἴγε μέμνημαι.

Ἄλλα

luerunt illam odoris labent. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseam ad illius memoriam.

2. APOL. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogi defiliens mutetur in carbonem? JUP. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit. APOL. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit? JUP. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini...

A 2

3. Sed

Ἀλλὰ τίς αὕτη σπεδῇ πρόσεισι τετραγυμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικημένη εἰκουῖα; μᾶλλον δὲ φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τῆνομά γε τῆμόν ἐπιβραῖται σχετλιζέουσα. Τί, ὦ θυγάτερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῶσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὐθις ἐπιβεβηλεύκασί σοι ὥς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτῃ κατηγορηθέντα, εἶτα Φεύγεις διὰ τῆτο αὐτῆς; ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιῶτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήγαν, καὶ διὰ τιμῆς ἤγον αἰδέμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονοναχὶ προσκυῖντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνέσαν ὧν λέγουμε. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι Φάσκοντες εἶναι, καὶ

τῆνο-

3. Sed quænam ista contente ad nos accedens perturbata et lacrimans, injuriam magnam passæ similis? Quin Philosophia est, et nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto sæculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis? PHIL. Nihil tale, Pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudant et in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorant, etsi non valde, quæ dicerem, intelligerent. Verum isti, quomodo illos vocem? qui se familiares

τᾶνομα τῶνδ' ὑποδύομενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ZETΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβελήν τινα ἐπιβεβλεύκασί σοι; ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηθίσκηνταί μοι καὶ αὐτοί. ZETΣ. Πρὸς τίνων ἔν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τῆς ἰδιώτας, μήτε τῆς φιλοσόφου αἰτιᾷ; ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμιῳ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτ' ἐσαλμένοι· ἀξιῶσι γὰρ ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τᾶνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ διασώται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας,

liares meos et amicos esse ajunt, et nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

4. JUP. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt? PHIL. Non, Pater. Hi enim et ipsi injuria mecum affecti sunt. JUP. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos? PHIL. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu, nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima,

θίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπληως,
ὑβρις ἔμικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τέτων, ὦ πατέρ,
ἡδίκημένη πέφευγα.

ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτερ, ἀλλὰ
τί μάλιστα ἡδίκηκαςί σε; ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πα-
τερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδι-
κίας καὶ παρανομίας μετὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ
ὑβρις ξυνόντα, καὶ τραπτόμενον ὑπ' αὐτῶν,
κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ
ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος
ἐπιμελεσθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικῶντες
ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θη-
ρίοις βιᾶντες ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύωντο. ἔφης
γῶν

infcitia, audacia, libidine, plena: quae non
parva est in nos contumelia. Ab hisce, Pater,
laesa profugi.

5. JUP. Dura haec sane, Filia. Sed qua
in re maxime te laeserunt? PHIL. Vide, Pa-
ter, parvane sint? Tu enim cum videres saecu-
lum injustitia et iniquitate plenum, quod cum
infcitia et contumelia versaretur, et ab iis per-
turbaretur; miseratus humanum genus, ab
ignorantia agitatū, me demisisti, cui praece-
peras, uti curam agerem, quo desinerent mutuis
se injuriis afficere, et vim facere, et similem
feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum
conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-
berent.

γὰν πρὸς μὲ καταπέμπων, αὐτὸ μὲν πράττεισιν
 ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας,
 ὦ θυγατερ, καὶ αὐτῇ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ
 αὐτὰς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι αὖ τὰ γιγνόμε-
 να οἶμαι, προκρίνας ἐξ ὅλων ἡμῶν, πέμπω
 ἰασομένην.

ZETΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα εἰπὼν
 τότε· σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως
 μὲν ὑπεδέξαντό σε κατακταμένην τὸ πρῶτον,
 αὐτὴν δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. Ἠξῶ
 μὲν, ὦ πατέρ, ἐκ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς εὐθύνῃς,
 ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τῷ ἔργῳ
 εἶναι, τὸ βαρβάρως παιδεύειν, καὶ διδάσκειν,
 τῷτο πρῶτον ἡξίην ἐργάσασθαι τὸ Ἑλληνικὸν
 δὲ

berent. Dicebas enim, me cum demitteres,
*Quae agant homines, et quomodo ab infelicia affecti
 sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illo-
 rum misericordia tangar, te, quam solam mederi
 posse his, quae fiunt, arbitrer, ex omni nostro nu-
 mero delectam demitto, ut sanes.*

6. JUP. Scio multa me et talia tum di-
 xisse. Tu jam dic, quomodo te receperint
 primum advolantem. et quae nunc ab illis
 patiaris. PHIL. Properabam, Pater, non
 statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi
 difficilior operis pars esse, instituere ac docere
 barbaros, illam primum volebam perficere.
 Omissis ergo interim Graecis, quos faciles ad

δὲ εἶων ὡς ῥᾶσον ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς
 γε ὤμην, ἐνδεδεόμενον τὸν χαλινὸν οἶόν τε, καὶ
 ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρμήσασα εἰς Ἰν-
 δὸς 2) τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
 βίῳ, ἃ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάοντας ἀπὸ τῶν
 ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥς τε καὶ γένος ὀλβιον
 οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις 3) καὶ Ὀξυδρά-
 καῖς ὁμοροί, ἔτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται,
 καὶ βιῆσί γε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῆντα, τιμώμενοι
 πρὸς τῶν περιοίκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκεσι
 παράδοξόν τινα τῷ θανάτῳ τρόπον.

ZETΣ.

subigendum putabam, et celerrime receptu-
 ros frena, et iugo submittendos: ad Indos pri-
 mum excurri, maximam orbis gentem, nec
 difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab
 elephantis mecum versarentur: adeo ut beata
 illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et
 Oxydracarum confiniis colunt, omnes jam
 mihi militent, et meis ex praeceptis vivant,
 qua de causa magno in honore sunt apud
 omnes vicinos. Hi miro quodam mortis gene-
 re moriuntur.

7. JUP.

2. ὀρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς] Erudita et verissima
 haec Philosophiae historia est. *du Soul.*

3. Νεχραίοις] Quenam ista gens? Quid si
 Arachosios reponas? *du Soul.*

ΖΕΥΣ· Τὰς γυμνοσοφιστὰς λέγεις· αἰκῶ
 γὰρ τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν
 μέγιστην ἀναβαίντες, ἀνέχονται καιόμενοι, ἔδεν
 τῷ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες.
 ἀλλ' ἂ μέγα τέτυκτο ἐν γυμνασίῳ καὶ Ὀλυμπιάσι
 τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε
 παρῆναι, καιόμενον τότε τῷ γέροντος. ΦΙΛ.
 Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πατέρ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέσας
 τῶν καταράτων ἐκείνων, ἃς ἔφην, ὅτι πολλὰς
 αὐτῶν ἐώρων ἀπείντας, ὡς λοιδορῆσαι τοῖς
 ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμ-
 πλήσωσιν ὑλακτῆντες, ὥς ἂν εἶδον ἐκείνον,
 ὅπως ἀπέθανε.

Μετὰ

7. JUP. • Gymnosophistas dicis. Audio
 enim et reliqua de illis, et hoc quoque, ma-
 ximo illos rogo consensu, urendos se prae-
 bere, neque quidquam de habitu aut positu
membra mutare. Sed nihil hoc magnum:
 nuper enim Olympiae simile quid fieri ego
 vidi: credibile autem te quoque adfuisse tum,
 cum senex arderet. PHIL. Neque accessi,
 pater, Olympiam, metu facerrimorum homi-
 num, quos dixi, quod multos illorum vide-
 rem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis,
 clamorque suo latratu posticum templi imple-
 rent: igitur neque vidi illum, quomodo sit
 mortuus.

A 5

8. Post

Μετὰ γὰρ τὰς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν 4) εὐθύς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγας μύησσαι, εἴτα ἐς Σκυθίαν ἐκῆθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἐνθα μοι Εὐμόλπος τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, ἔς καὶ προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτὰς, τὸν Εὐμόλπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) τὸν δὲ, ὡς ἐπαύδων προσβιάζοι τῇ μεσιτῇ, κατὰ πόδας εὐθύς εἰπόμην.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθῶσαν, ἔτε πάνυ ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, ἔτε ὁλως ἀπέκλει-

8. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendī, et verifata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divina eos docuiffem, Babylonem perrexī, ut Chaldaeos et Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus et Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemissos in Graeciam, alterum, ut illos initiaret, Eumolpum, didicerat enim a me divina omnia; alterum, ut canendo musices ope vim adferret animis, e vestigio statim consecuta sum.

9. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane exclu-

4. Αἰθιοπίαν] Quinam ibi Philosophi memorantur? *du Soul.*

κλείσαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλᾶσα, ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων ἐταίρας καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμης, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσης, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγας παντάπασιν.

Μεθ' ἕς τὸ σοφιστῶν Φῦλον ἔκ οἷδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, ἅτε ζήλῃν τὰ μὰ ἐς βλάβος, ἔτε κομιδῇ ἀπαῖδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἰπποκρευταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλεζόμενον, ἅτε πῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, ἅτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τῇ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν πῶδων, ἢ σκιάν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὦντο ἀκριβῶς πάντα

excluserunt. Paullatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac discipulos mihi conciliaui, et ex Samo alium, et alium Ephesum, et Abdera alium, paucos omnino.

10. Post quos Sophistarum mihi populus nescio quomodo adhaesit, neque aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam et mistum, inter imposturam et philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, praeter hebetudinem visus obscurum, quoddam et evanidum nostri simulacrum aut

κατανενοημένα. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος
ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὥς αὐτοὶ ᾤον-
το, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, καὶ κομψαί, καὶ
ἀποροί, καὶ ἀτοποὶ ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι,
καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν
ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτεον, καὶ συνίσταντο
ἐπ' αὐτὰς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ
παρεδίδουσιν. πιομένους τὴν κωνείαν, ἐχρῆν μὲν ἔν
ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μὴκέτι ἀνέχεσθαι
τὴν συνάσιν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ
Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιπ-
πος, ἔτοι ἐπίσταν ὀλίγον ἐπιμαστῆσαι τῆς μό-
νης

umbram forte nonnunquam videntes. At isti
accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde
apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et,
ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: com-
tulæ illæ, et dubitabiles, et inexpectatæ re-
sponsiones, et exitum non habentes labyrin-
thisque similes quæstiones.

II. Deinde prohiberi ac reprehensi a meis
sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire,
ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicu-
tam biberent. Oportebat forte tum statim fu-
gere, nec amplius illorum ferre consuetudi-
nem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et
paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam,
mihi persuasere, ut paululum adhuc moræ quasi
corol-

νῆς ὡς μή ποτε ὤφελον ἔ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕσερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκχε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκαι ἐσέ μισαρόν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δαλίκον, καὶ θητικόν, ἔ ξυγγεγόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδόλυσε γάρ, ἢ ἐθήτευσεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τὰς τοιαύτας, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνῆς ἔχειν, ἢ ἔρια ζαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναῖξι, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκεῖναι σρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, ἔδὲ ὄνομα
τὸ

corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum. PHIL. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impuram enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo

τὸ ἡμέτερον ἤδασαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελευτῶν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὥς παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονταί οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβαλέουσιν πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσασιν, ταῦτα πάντα τυραννίδι ἢ μικρὰν ἢ ἄντα εἶναι.

Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν, ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κοινὸν ἀδύνατον. αἱ τέχνηαι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχουσιν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δεξιὰ βαρὺ, καὶ ὥσπερ ἔν ἐσιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν ἔν σκοπευμένοις, τὴν

ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, et ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, et curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur, et reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia.

13. Ac discere, quaecumque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, et cum labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Con-

fide-

τὴν ὑσάτην ἀγκύραν, ἣν ἑρᾶν οἱ ναυτιλλόμενοι
 Φασί, καθιέναι καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν
 ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν,
 καὶ ἀνασχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ αὐ-
 τοῖς μάλιχα συνγωνίζονται, καὶ λοιδορίας κα-
 νὰς ἐμμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνα-
 σόμενα ταύτας μόνας συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς
 ὅποια πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφύδια; σχηματίζουσι,
 καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτὰς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ
 πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆ-
 σαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῇν περιβαλ-
 λόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἤξει λῶων καὶ
 αὐτὸς εἶναι, καὶ πᾶ τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
 στεύοντες αὐτῷ.

Τὰ

siderantibus ergo placuit ultimam ancoram,
 quam sacram appellant nautae, demittere: fir-
 mantesque *navium* in praeclara illa amentia; ad-
 vocatis insuper audacia, inscitia, atque impuden-
 tia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant;
 novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim
 et in ore sint: has ergo symbolas solas cum ha-
 beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?)
 figuram sumunt ornatumque decentem, mihi quoque
 quam simillimum: nimirum quale quid fecisse
 ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina cir-
 cumposita asperum rudens, leo et ipse esse postu-
 labat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi ha-
 berent.

Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, καὶ εἰς μίμησιν πρόχειρα (τὰ προΦανῇ λέγω) καὶ ἡ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τῷ μηδὲν ἐπὶ τάτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τῷ ἡεσπότε, καὶ εἰ βάλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένη τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλφιστα ἔκ' ἐτ' ἐλίγα, ἔδὲ ὡς πρὸ τῷ μᾶζα ψιλῇ. τὸ δὲ ὀψώνιον, ἔ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπά, καὶ οἶνος, οἶος ἡδίστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτε ἂν ἐθέλωσι δασμο-

14. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amicitiri, et peram gestare suspensam, et clavam in manu habere, et clamare, vel rudere potius aut latrare, et maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promitu est invito etiam domino libertas, qui, si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis, neque ut ante nuda puls; opsonium non salsamentum aut thymus; sed carnes omnis generis, et vinum quodque suavissimum; et aurum a quocumque voluerint. Nem-

δασμολογεῖσι γάρ ἐκφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
 Φασιν, ἀποκείρασι τὰ πρόβατα, δώσεν τε
 πολλὰς οἶονταί, ἢ αἰδοῖ τῷ σχήματος, ἢ δέει
 τῷ μὴ ἀκῆσαι κακῶς.

Καὶ γὰρ αὖ κακῆνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίστα
 κατασῆσονται τοῖς ἐρθῶς φιλοσοφεῖσιν. καὶ
 τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται,
 ἢ μόνον τὰ ἔξω ἢ ἑμοια. ἀρχὴν γὰρ καὶ τὸν
 ἐλεγχον δέχονται, ἢν ἐρηταί τις ἔπωσὶ κοσ-
 μίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ
 ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγεσι τὴν
 λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν
 τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ
 τῶν

Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
 colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent ovi-
 culas; daturusque sperant plures, vel habitus
 pudore, vel metu, ne male audiant.

15. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
 aequo fastigio staturos cum his, qui recte philoso-
 phantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicet
 ista vel discernat, modo externa sint similia. Ne-
 que enim omnino illud probationis genus admit-
 tunt, si quis illos sic placide et sensim interroget:
 sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia,
 confugiunt, et expediunt fustem: ac, si opera
 illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin

τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλοις, τὸν βίον ἄξι᾽σι σκοπεῖν.

Τοιγαρὺν ἐμπέπλησαι πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ἐαδιδρυγίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεσι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκηρικόν, ἢ τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, ἔδαμῶς ἐξηλώκασιν· ὕλακην δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν δίδοντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

Ὅψαι

ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant.

16. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; larratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Vennerem crebram, et adulationem, et illa versus dantem blandimenta, et mensarum affectationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant.

17. Vi.

Ὅψαι τοίνυν μετὰ μικρὸν, οἷα ἔσαι. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργασηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσασιν, ὅταν ὁρῶσιν σφᾶς μὲν πονῶντας, καὶ κάμνοντας, ἔωθεν εἰς ἐσπέρην ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρενίας· ἀργᾶς δὲ καὶ γρήτας ἀνδρώπας, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιδόντας, αἰτᾶντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντάς δὲ προχειρῶς, ἀγανακτῶντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, καὶ ἐπαινῶντας δὲ, καὶ εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνῳ βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ σώματα ἐσθρῆν ἐκ τῆ ἔραν.

Καὶ

17. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exhiliates enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum faciant et laborent a mane inde ad vespeream, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque importos in omnium rerum affluentia vivere, cum petant quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et coelitus in ora mel influere.

Καὶ ἤττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιῶ-
 τοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξυβρίζον. οἱ δὲ
 μάλα σεμνροὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ
 δημόσια Φανόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραία ἢ γυναι-
 κὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων
 γυναικας ἀπάγῃσι μοιχεύσοντες, κατὰ τὸν
 Ἰλίου ἐκείνον νεανίσκον, ὡς Φιλοσρφοῖεν δὴ καὶ
 αὐταί. εἴτα κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνῶσι
 προθέμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἶοντα ποιεῖν,
 ἐκ εἰδότες, ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος ἤξιε κοινὰς
 ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας.

“A

18. Ac minus in ea re mali effret, si, tales
 cum sint, nulla nos alia contumelia affice-
 rent. At isti, vehementer graves et tristes
 quantum ad externa et publica qui videantur,
 si puerum formosum, aut mulierem pulchram
 vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant,
 silere melius est. Quidam etiam suorum hospi-
 tum mulieres abducunt corrumpendas adulte-
 rio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae
 etiam philosophentur: tum communes illas
 omnibus suis familiaribus prostituunt, Plato-
 nis quoddam se placitum perficere rari, ignari,
 quo sensu divinus ille communes esse mulieres
 voluerit.

19. Quae

Ἄ μὲν γὰρ ἐν ταῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ
 μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα
 ποιᾶσι, πῶς οἶει κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης,
 καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ Φιλαργυρίας;
 ἔδὲν γὰρ ἔτως εὖροις ἄλλο ἄλλω ἐναντίον, ὡς
 τὰς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα οἷον, κολοκείαν
 μισθῇ Φασι, κολοκείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
 ἢ τὸν Στρεθίαν ὑπερβαλίσθαι δυνάμενοι. ἀλη-
 θεύειν τὰς ἄλλας προτρέποντες· ἐκ ἂν ἔδὲ κι-
 νῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τῇ ψεύσασθαι
 δύναιτο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ
 Ἐπίκρους πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ τρυφὴν ἅπαν-
 τα πράττει. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον,
 καὶ πρὸς ὀργὴν ἐξιδίον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ
 νεογνά.

19. Quae quidem faciant in conviviiis, et
 quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid pu-
 tas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium,
 et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita ad-
 versum alteri alterum invenies, ut sunt sermo-
 nes illorum et facta. Verbi gratia adulationi se
 inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnatho-
 nidem, aut Struthiam superare possint: vera-
 citatem commendantes aliis, nec movere lin-
 guam queant ipsi sine mendacio. Voluptas in-
 imica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re
 vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta
 bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad

νεογνά. γέλῳτα γὰρ ἔ' μικρὸν παρέχουσι τοῖς
θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχεύουσι αἰτίας
ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν
χροιάν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παρέφουον
δεδορκότες, καὶ ἀφρᾶ, μᾶλλον δὲ ἰᾶ μεσὸν
αὐτοῖς ἢ τὸ σόμα.

Μὴ σὺ γε ἐκῆῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μικρὸς ἐκῆ-
νος ἐκῆῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύ-
ριον, Ἡράκλεις, ἔδ᾽ κεντῆσθαι ἀξιώ, ἐβολὸς
ἱκανός, ὡς θέρμας πραιμίην. ποτὸν γάρ, ἢ
κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αὐτᾶ-
σιν ἐκ ὀβολῶς, ἔδ᾽ δραχμαὶς ὀλίγας, ἀλλὰ
πλάτεις ὅλας. ὥς τις ἔμπορος τοσῶτον ἀπὸ
τᾶ Φόρτε πλήσειεν ἂν, ὅσον τέτοις Φιλοσο-

Φία--

itascendum, .supra parvulos infantes. Quare
risum præbent non mediocrem spectantibus,
cum a quacumque causa exarsit illis bilis, luri-
dis pallor apparet in facie, cum torvum quid-
dam et furiosum vident, et spuma, vel veneno
potius plenum os habent.

20. Nolis tu ibi esse, cum imperum illud
coenum effunditur! *Aurum*, inquam, *aut ar-*
gentum, *Mebercules*, nec possidere digner; *obolus*
mibi sufficit, unde lupinos etiam; potum enim fors
præbebit aut fluvius. Paullo post non obolos pe-
tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias.
Quis ergo mercator tantum a navium commea-
tu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum
Phi-

φία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν
 ἱκανῶς συλλέξωνται, καὶ ἐπισιτισῶνται, ἀπορ-
 ρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύσηνον τριβώνιον, ἀγρὰς
 ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ
 παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ
 χαίρειν φράσαντες τῇ πλήρᾳ τῇ Κράτῃτος, καὶ
 τῷ τριβῶνι τῷ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πιδῷ τῷ
 Διογένης.

Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύ-
 σιν ἤδη Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοι-
 τας οἶοντα, καὶ μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται.
 ὥς πολλὰ ἤδη τῷ χρόνῳ, ἀδύνατόν μοι γεγέ-
 νηται καὶν ἓνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν·
 ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὅποσον

B 4

γὰρ

Philosophia confert? Deinde ubi quantum satis
 est collegerint, et viaticum sibi paraverint, ab-
 jecto illo infelici palliolo, agros interdum et
 vestimenta mollia emunt, et pueros comatos,
 et totos vicos, longum valere iussa Cratetis
 pera, et Antisthenis pallio, dolioque Dio-
 genis.

21. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 jam Philosophiam, et omnes ex eo genere esse
 arbitrantur, et me disciplinae istius nomine
 accusant. Igitur diu jam est, cum ne unum
 quidem istorum potui allicere, sed illud mihi
 Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcumque

B 4

ego

γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τᾷτο ἐν ἑκαρεῖ αὐθις ἀναλύεσθαι. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὀρῶσαι ἀνεξέργασον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

ΖΕΤΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέποιθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταρτάων ἐκείνων; ὥς εἰ ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτὰς μετελευσέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μισθὸν πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι, μισθὸν γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τὰς ἀλαζόνας, ἀμέσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μασῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῶ μὲν γὰρ, ἡ τῆς σῆς δεξιᾶς, ἔδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι τὸν Ἑρμῇ δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμ-

ego texo, illud momentō temporis rursūm resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

22. JUP. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a facerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit *e vita*, mors ista celeris. APOL. Ego tibi, Pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittamus, qui,

πέμψωμεν ἐπ' αὐτὰς. ὅς, ἅτε δὴ περὶ λόγου
ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τὰς τε ὀρθῶς
φιλοσοφῶντας, καὶ τὰς μὴ. εἴτα τὰς μὲν ἐπαι-
νέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται,
ὅπως ἀν' ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

ZETΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλον, ἀλλὰ καὶ
σύ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν φιλοσοφίαν αὐ-
τὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον.
τρισκαιδέκατον γὰρ ἄθλον οἷα τέτον εἰ μινεῖν
ἐκτελέσῃ, ἣν ἐκνόψῃς· μιὰρὰ ἔτω καὶ ἀναί-
σχυντα θηρία. ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν,
ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκβαλῶμαι αὐθις τῷ Αὐ-
γαίᾳ, ἢ τέτοις συμπλέεσθαι. ἀπώμεν δ' ὁμῶς
ΦΙΛ.

qui, ut in doctrinae studiis ipse quoque versa-
tus, celerrime tum recte philosophantes agno-
scet, tum minus: deinde illos quidem, prout
merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis
ratione illi videbitur, punientur.

23. JUP. Bene mones, Apollo. Sed tu
quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia,
quam celerrime ad homines abite: tertium
enim decimum te puta hunc laborem perfe-
cturum, exstirpandis impuris adeo atque im-
pudentibus bestiis. HERC. Sane malim ego,
Pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam
hiscē implicari. Abeamus tamen. PHIL. In-

ΦΙΛ. Ἀκῆσα μὲν, ἀκολοθητέον δὲ κατὰ τὰ
δόξαιτα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὥς καὶ ὀλίγους αὐτῶν
ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρῆσθαι
σθαί, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα, ὅπως εἰσὶν,
ἢ πρόδηλοι, ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ. Οὐδα-
μῶς. ἢ πάντες ὀλίγοι, ὅσοι ὀρεθῶς Φιλοσοφῶσιν,
ὦ Ἑρμῆ. ἔτοί δὲ ἔδδεν Ἀττικῶς πενίας δέον-
ται, ἀλλ' ἐνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύτ-
τεται, ἐκῆ περ ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν. ΕΡΜ.
Οὐκὲν εὐθὺ τῆς Θρακικῆς ἀπιτέον. ΗΡΑΚ.
Εὐ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γὰρ ὑμῖν τῆς ὁδοῦ οἶδαι
γὰρ τὰ Θρακικῶν ἅπαντα, συχναίης ἐπελθόν.
καὶ

vita equident eo: sequendum tamen, prout
Parenti nostro visum est.

24. MERC. Descendamus, ut paucos certe
obteramus hodie. Quo vero eundum est, Phi-
losophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius,
in Graecia illos esse, manifestum est. PHIL.
Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte phi-
losophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus,
nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi au-
ri multum et argenti effoditur, ibi nobis quae-
rendi sunt. MERC. Recta igitur pergendum in
Thraciam. HERC. Bene mones, et viae ego
dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia,
qui

καί μοι τήνδε ἤδη τραπώμεθα. EPM. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφίᾳ, δύο μὲν ὄρη μέγισα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάντων; Αἴμός ἐστι τὸ μῆζον, ἡ καταντιμερὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πᾶμφορον, ἀπὸ τῶν προποδῶν ἐκατέρωθεν εὐθὺς ἀρχάμενον· καὶ τινες λόφες τρεῖς πάνυ καλὰς ἀνεσηκότας, καὶ ἀμόρφες τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. EPM. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν ἔν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποτα-

qui saepe *eam regionem* obierim: et hac jam ingrediamur. MERC. Qua dicis?

25. HERC. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet. MERC. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherrima omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane

ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χερσὶ
ψυχῶν αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἑβρος μὲν ἔτος ἡ δὲ
πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη
πρόσγειοι, καὶ ὑποτέφελοι ὥς ἐπιβαίνωμεν
ἀγαθῇ τύχῃ.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' ἔν χερσὶ
ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνεύτεον; ΗΡΑΚ.
Τῆτο μὲν σὺν ἡδὴ ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γάρ
εἶ, ὥς ἐκ ἂν φθάνοις κηρύττων. ΕΡΜ. Οὐ-
δὲν τῆτο χαλεπὸν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα ἐκ
ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ ἔν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε,
ὥς τινες ὀνομαζέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.
ΦΙΛ. Οὐδέ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες
ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς·
ἀπὸ

plane moenibus illius alludens. (Gr. *in cuie eam
tangens*.) HERC. Hebrus hic est: urbs autem
Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini,
atque infra nubes, inscendamus ergo, quod fe-
lix faustumque sit.

26. MERC. Sic fiat! Quid vero jam facien-
dum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae?
HERC. Illae tuae jam, Mercuri, partes sunt.
Praeco es, praeconium tibi faciendum est.
MERC. Hic nihil difficultatis. Verum nomina
illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic,
qui nominandi sint, et signa insuper. PHIL.
Ne ego quidem satis certo, quomodo nomen-
tur, scio, quod cum illis minime versata sum.
Sed

ἀπὸ δ' ἔν τῃς ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, ἔν ἂν ἀμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππας, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτῆτας.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ἔτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ περισκοπᾷσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἐρεσθαι θέλουσιν. ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ Βελτίση, εἰ τινας τρεῖς γόνητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρεῶ κακαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; ΦΙΛ. Παπαί, τὰ ἡμέτερα ἔτοι ζητᾷσι. ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; Δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι πάντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡνδραπο-

δισμέ-

Sed ob *habendi* eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones (*Habeones*) et Ctesippos, (*Habiequos*) aut Ctesicles (*Habiglorios*), aut Euctemonas (*Bonibabios*), aut Polyctetos (*Mulsibabios*) advoces.

27. MERC. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, et interrogare aliquid volunt.

VIR. Num quid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, et mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem.

PHIL. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

VIR. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime perse-

qui-

διωμένην πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ 5),
καθότι καὶ ζητῶμεν αὐτάς. τῶν δὲ ἅμα κα-
λύτ-

quimur, plagio ab istis abductam. MERC. Scie-
tis, cur illos quaeramus: jam vero simul facia-
mus

5. εἴσεσθε δὲ κ. τ. λ.] Delati Philippos Her-
cules, Mercurius, Philosophia, incidunt
in viros quosdam, qui suos aliquot fugi-
tivos quaerunt, et ita describunt, ut agno-
scat Philosophia, esse in iis etiam illum
suum, quem interea Epictetum vocabi-
mus. Itaque *Vab*, inquit, *bi quaerunt no-*
stra, h. e. eundem hominem, quem nos
quoque. Mirantur illi, et suos esse con-
firmant. Hic opportune Mercurius (vel
ipsa adeo Philosophia) εἴσεσθε δὴ (non δὲ)
inquit: *statim scietis, καθότι* qua respectu,
quo nomine et nos illos quaeramus, nostros-
que esse dixerimus. *Jam modo faciamus*
praeconium! Facit deinde praeconium
Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti
(sic enim licet interim dicere) Dominus,
qui est inter illos Viros, negat se ex hoc
praeconio intelligere, suum Servum peti,
et longe illum aliter describit. Nempe
legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος,
ὃ ἀνεύρτεις: sed reducitur in viam a Phi-
losophia, quae eundem esse hominem,
illum docet. Exclamat herus, et miratur
Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri,
ipsum

εὐττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικῶν,
τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιᾶτον,
οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρεῶ κη-
ρίαν, ἐν γενεῖῳ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ
τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμασον, τρα-
χύφω-

*mus praeconium: Si quis mancipium Paphlagoni-
cum, de Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod
ab habendo ducitur est, sup pallidum, ad cutem de-
tonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, et
polliculo indutum, iracundum, indoctum, aspera
voce,*

ipsius comites, bonum successum suae in-
quisitioni inde pollicentur, quod Philoso-
phia negotium hoc intelligat. Itaque an-
te verba, ἀμέλει ἅπαντες ἀνευρήσομεν,
personam ΑΝΔΡῶν ponendam, arbitror.
Hanc sententiam nostram interpretationi
intexere non dubitauimus, non quo libel-
lum ita interpolare audeamus, sine aucto-
ritate Codicum: sed quod ita melius in-
telligi eum putamus. Qui Graeca possunt
conferre, illis fraudi non erit haec nostra
licentia: quam pudenter sumtam, uti de-
monstremus, superest. Nempe prima duo
elementa nominis Ἑρμῆς, ΕΡ. coaluisse
possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰ-
σισθῆ. Ut saepissime literae bis ponendae
semel omittuntur. *Gesner.*

χύφωνον, λοιδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ. 6)

ΔΕΣΠ. Νοῶ, 7) ὧ ἔτος, ὃν κηρύττεις. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοί, Κάνθαρος, καὶ ἐκίμα δέ; καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίσατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ
 γνα-

voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit; accedat!

28. DOM. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebar, et vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui

6. μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ] Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conductum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. *Gesner.*

7. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ] Quomodo excidere poterit negatio Οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. ἔ νοῶ, legit librarius Δεσπ. νοῶ. *Gesner.*

γναφείω καθήμενος, ὅποσον περιττόν τοῖς
 ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ. ΦΙΛ. Ἐκεῖ-
 νος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκίστης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλο-
 σίφῳ ἴοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.
 ΔΕΣΠ. ὦ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλο-
 σοφεῖν, Φησὶν, ἡμῶν δὲ ἄδεις λόγος. ἀμέλει
 ἅπαντας 8) ἀνευρήσομεν, ξυνήισι γὰρ, ὥς Φη-
 σιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἄτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν,
 ὃ Ἡρακλῆς, ὁ καλός, ὁ τὴν κιθάραν; ΗΡΑΚ.
 Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλας ἐπὶ τῆς Ἀργεῖς ἑμὸς,
 ἥδι-

qui desidens in fullonia officina detonderet,
 quidquid superfluum stercorum eminent in ve-
 stibus. PHIL. Ille ipse tuus est servus: et nunc
 Philosopho similis, cum ipse fullonia se arte
 concinnaverit. DOM. Vah audaciam! Cantha-
 rus philosophari se ait! nostri autem nulla ha-
 betur ratio. VIR. Noli curare, inveniemus
 omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

29. PHIL. Sed quis est, Hercules, ille al-
 ter accedens, pulcher ille cum lyra? HERC.
 Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo,
 hor-

8. ἀμέλει ἅπαντας] Literae ἀν. quae Ἄνδρες
 notare debebant, mistae cum primis verbi
 ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ.
 ante εἰ. *Gesner.*

ἡδιστὸς κελευσῶν ἀπάντων. πρὸς γὰρ τὴν ὁδὴν
 αὐτῷ ἦκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ
 ἄριστε καὶ μασικώτατε Ὀρφεῦ, ἐκ ἐπιέλησαι
 γὰρ περ Ἡρακλέος. ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ
 Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλες, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ και-
 ρὸς ἀποδιδόναί τὰ μῆνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ
 σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα. ΕΡΜ. Οὐκὲν δεῖξον,
 ὦ παῖ Καλλιόπης, ἐνθα ἐσὶ, χρυσίαι γὰρ ἐδέν,
 οἶμαί, δέη, σοφὸς ὢν. ΟΡΦ. Εὖ ἔφης, ἐγὼ
 δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαίμ' ἂν ὑμῖν, ἐνθα οἰκεῖ,
 αὐτὸν δὲ ἐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀνέχοιμι πρὸς αὐ-
 τῷ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τῷτο
 ἐκμεμελέτηκε. ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον. ΟΡΦ.
 Αὕτη

hortator omnium optimus; ad cuius cantum
 omnium minime fatigabamur remigio. Salve,
 Orpheu optime et cantus peritissime; nempe
 non oblitus es Herculis. ORPH. Sane vos quo-
 que, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed
 debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
 quem quaeritis, novi. MERC. Ergo ostende
 nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim puto
 nihil opus habes, qui sis vir sapiens. ORPH.
 Recte istuc dicis. At ego domum quidem vo-
 bis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne
 male ab illo audiam: impurus enim ultra mo-
 dum est, et in hoc solum se exercuit. MERC.
 Ostende modo. ORPH. Haec proxima! Ve-
 rum

Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

ΕΡΜ. Ἐπίσχε. ἔ γυναικὸς ἐστὶ Φωνή,
ῥαψωδίας τὶ τῶν Ὀμήρου; ΦΙΛ. Νὴ Δία. ἀλλ'
ἀκέσσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς
αἰῖδαο πύλησιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ
εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκᾶν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν Φιλότητα
παρέσχε.

ΤΠΟΔ.

rum ego e vestigio abeo, ut illum nec vi-
deam.

30. MERC. Attende! nonne mulieris
haec vox est, Homeri versiculos recitantis?
PHIL. Sic est, per Jovem. Sed audiamus,
quid dicat:

FUG. Hostis enim ille mihi velut atri limina
Diris.

Pectore quisquis amat nummos, sed idem
negat ore.

MERC. Ergo Cantharum odisse debes,
Cui hospes laesus, qui se praestabat ami-
cum.

ΥΠΟΔ. 9) Περὶ ἐμῆ τῆτο τὸ ἔπος, ἔ τὴν
γυναῖκα

"Ωιχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρεῖς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρα-
δίην δ' ἐλάφοιο,

Οὐτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, ἔτ' ἐνὶ βελῇ,
Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κο-
λοιῶν

Μαῦψ, αἰτὰρ ἔ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βα-
σιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τῆ καταράτῃ τὰ ἔπη. 10)

ΔΡΑΠ.

HOSP. De me hic versus, cujus muliere ab-
ducta fugit, quod ipsum domum meam recepe-
ram.

FUG. *Vah vinose, canisque oculos, et pectora
cervæ,*

Expers consilii, numeri nullius in armis,

Ibersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

DOM. Verisimiliter execrandi hominis versus
cadunt.

FUG.

9. ΥΠΟΔ.] Maritum vocarunt hanc per-
sonam interpretes: non male. Est enim
ὑποδεξάμενος s. hospes Philosophorum, cui
uxorem boni viri abduxere. *Gesner.*

10. εἰκότως τοῦ καταρ. τὰ ἔπη] Puto hanc
esse verborum heri indignabundi senten-
tiam,

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λείων, μέσση
 δὲ χίμαιρα,
 Δεινὸν ἀποπνείσσει, τρίτε κυνὸς ἀγρίης
 ὀρμήν. II)

ΤΠΟΔ. Οἷμοι γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ
 κυνῶν τοσέτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ'
 αὐτῶν. ΕΡΜ. Θάρρῃσι, Κέρβερόν τινα τέξε-
 ται σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς ἔτος
 αὖθις

FUG. *Prima canis, media at capra, atque in
 fine leaena,
 Horridum olens, triplicisque canis silvestris
 odorem.*

31. HOSP. Hei mihi, mulier, quantum a
 tot canibus perpeffa es! Ajunt illam etiam ute-
 rum ab istis ferre. MERC. Bono animo esto.
 Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem,
 novum ut laborem rursus habeat hic Hercules.

C 3

Ve-

tiam, commode cadunt in ipsam hunc fu-
 gitivum nebulonem versus, quos cantillat,
 Homericī. Nempe introducit Lucianus ῥα-
 ψωδοῦντα, et convicia Homericā meditan-
 tem Fugitivum Cynicum, quasi usurum
 illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum
 quoque convenirent; et quae proinde in
 hunc suum inimicum ipse revera jaculatur
 Lucianus. *Gesner.*

II. ὀρμήν] ὀδμήν. *Gesn.* bene. *Reitz*

αὐθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προσίασιν, ὥς ἐδὲν
 δεῖ κόπτεσθαι τὴν θυμάν. ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ
 Κάνθαρε, νῦν σιωπᾶς; Φέρ' ἰδωμεν, ἂ τίνα σοι
 ἡ πῆρα ἔχει, θέρμας ἴσως, ἢ ἄρτε τρύφος;
 ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίη. ΗΡΑΚ.
 Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ
 πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίπ-
 πειος ἀκριβῶς ἐσι. τοιγαρὲν Κλεάνθην ἐκ εἰς
 μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τῆ
 πώγωνας, ἄτω μιὰρὸς ὢν.

ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, ἔ Ληκυθίων ἐμὸς
 δραπέτης τυγχάνεις ὢν; ἔμενεν ἄλλος, ὦ τῆ
 γέλωτος. εἴτα τί ἐκ αὐτοῦ γένοιτο; καὶ Ληκυθίων
 φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ ἔτος ἀδέσπο-
 τος

Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
 pulsetur janua. DOM. Teneo te, Canthare!
 Nunc taces? Age videamus, quid habeat tibi
 pera? lupinos forte aut panis frustum? MERC.
 Non, ita me Jupiter: sed zonam auri. HERC.
 Noli admirari. Cynicum enim ante se fere-
 bat in Graecia, hic vero Chrysippeus (*auri
 famelicus*) ex affe est. Itaque Cleanthen non
 ita multo post videbis. Pendebit enim a barba
 homo ita impurus.

32. DOM. Tu vero, pessime, nonne Lecy-
 thio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem
 risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur
 Lecythio? MERC. At tertius ille dominum non
 habet.

τος ὑμῖν ἐστίν; ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ
 δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέ-
 ναι. ΕΡΜ. "Οτι τί; ΔΕΣΠ. "Οτι δεινῶς τῶν
 ὑποσάθρων ἐσί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνην αὐτὸν
 ἐκαλεῖμεν. ΕΡΜ. "Ηρακλες ἀλεξίκακε, ἀνέεις;
 ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον, καὶ αὐτὸς ἀπύλαβε
 τὴν γυναῖκα σύ. ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, ἐκ ἂν
 ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύεσαν.
 ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον; ΤΠΟΔ. "Εσι τι, ᾧ
 ἴγαθὲ, τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτο-
 πον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς. 12)

ΔΡΑΠ.

habet. DOM. Minime vero: sed ego dominus
 lubens illum manu, ut pereat, emitto. MERC.
 Quid sic? DOM. Quia de genere plane sup-
 purato est. Nomen autem ipsi dixeramus My-
 ropnum (*Unguentiolens*). MERC. Depulsor ma-
 lorum Hercules, audin'? Deinde pera *sumta*,
 et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem re-
 cipe. HOSP. Minime vero! Non sane recepe-
 rim, quae librum mihi de antiquis unum ferre
 ntero videatur. MERC. Quomodo librum?
 HOSP. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tri-
 caranus (*Triceps*). MERC. Non est mirum, cum
 etiam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

C 4

33. FUG.

12. Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς] Τριφάλης,
 ἦτος, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre,
 ἵαε-

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῇ, διαάζειν τὸ μετὰ
 τῷτο. ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα
 μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἷχσθαι
 παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὴν δὲ
 δὲ τάτω τὴν δραπετίσῃ, παραδοθέντε τοῖν δε-
 σπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τῷ· τὸν μὲν ἀποπλύ-
 νειν τὰς ῥυτίδας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Ληκυθίωνα·
 τὸν Μυρόπνην δὲ αὖθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων
 τὰ διεῖργώγιστα, μαλάχῃ γε πρότερον μασιγω-
 θέντα· ἔπειτα καὶ τῷτον παραδοθῆναι τοῖς πιτ-
 τωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶ-
 τα

33. FUG. *Tuum est*, Mercuri, *judicare*
quod superest. MERC. *Sic mihi placet*. *Istam*,
ne quod prodigium aut multiceps pariat, *abire*
retro ad virum in Graeciam. *Duos autem*
hosce minutos fugitivos, dominis suis redditos,
discere quae olim, alterum sordida lintea elue-
re, Lecythionem; Myroponum vero, malva
prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras;
deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut
pereat primum vellendus, insuper vero pice
for-

saepius laudatum *Asbenaeco, Polluci*, aliis. —
 Itaque non est τῶν Κωμικῶν εἰς. *Superest*,
 ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων
 εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐς, eadem
 sententia. Prius in interpretando sum se-
 cutus. *Gesner*.

τα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικείᾳ τῇ πίτ-
τῃ, 13) εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν,
ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τῷ πρόδῳ.
ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ἔττοτοί, παπαιπίαξ.
ΔΕΣΠ. Τί τῆτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ
διαλόγων; 14) ἀλλ' ἀκολάθει παρὰ τὰς πιτ-
τωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν
λεοντῆν, ὥς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

fordida ac feminea: tum nudus abducatur in
Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in
nive. FUG. Hei malorum, vae, vae, hei,
hei, oh, oh, oh! DOM. Quid? hoc ne in-
terponis de Tragicis tuis sermonibus? sed se-
quere jam ad depilatores, leonina prius pelle
detracta, ut pro asino agnoscaris.

13. γυναικείᾳ τῇ πίττῃ] Forte eam intelli-
gemus picem, quae jam adhibita est ad
turpes usus in femina. *Gesner.*

14. τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων] Videtur ad
librum et locum ejus, quem traducit, re-
spicere, tragicis ejusmodi lamentationibus
ridiculum. *Gesner.*

Τὰ πρὸς Κρόνον.

Ιερεὺς καὶ Κρόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σῆς; ΚΡΟΝ. Τῆτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὃ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἡδίων αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ ἐκ ἂν ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν. ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλα ἐσκεμ-

Saturnalia.

Sacerdos et Saturnus.

SACERD.

Quandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi? SAT. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo. SAC. Quin

ἐσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρό-
χειρα, πλῆτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν
δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κερτῆ-
σθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ
ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅπόσα
τίμια. τᾶτων ἔν, ὧ ἄρισε Κρόνε, δίδε μοι,
ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς,
μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς
τῆ βίᾱ.

KRON. Ὁρᾷς; ἔ κατ' ἐμὲ τῆτο ἤτησας ἔ
γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα ὥς μὴ ἄχθῃς,
εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶται παρὰ τῷ Διὶ,
ὅπόταν εἰς ἐκείνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ἐλί-
γον.

Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
et prompta, divitias, et aurum multum, et viro-
rum esse dominum, et mancipia habere multa,
et vestem floridam atque mollem, et argentum
et ebur, et reliqua, quaecumque pretiosa sunt.
Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam,
ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii
consequar, nec solus tota vita rerum illarum
expers maneam.

2. SAT. Vides? non petiisti quod in mea
potestate sit, nec enim tribuere talia meum est.
Itaque noli graviter ferre, si ea non consequa-
ris: verum a Jove pete, cum ad illum paullo
post

γον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥηταῖς παραλαμβάνω τὴν δυνα-
 ρείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ
 ἦν ἐκπρόθεσμος τῶτων γένεσθαι, ἰδιώτης εὐθύς
 εἶμι, καὶ πᾶ τῷ πολλῷ δήμῳ εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ
 ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν καὶ 1) ἀγοραῖον διοι-
 κήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ
 μεθύειν, καὶ βῶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν,
 καὶ ἄρχοντας καθίσασθαι, καὶ τὰς οἰκέτας
 εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν αἰδεῖν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέ-
 μοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κε-
 φалὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ
 πρόσ-

post transferit imperium. Ego vero conditioni-
 bus quibusdam capio potestatem. Septem enim
 diebus totum mihi regnum finitur; hunc ter-
 minum egressus continuus sum privatus, et de
 promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero
 septem diebus serium quidem nihil, neque pu-
 blicum negotium agere mihi licet: sed bibere,
 et inebriari, et clamare, et joculari, et alea lude-
 re, et reges vini constituere, et servos excipere
 convivio, et nudum canere, et tremulos plau-
 sus edere; interdum etiam in aquam frigidam
 prae-

I. σπουδαῖον μὲν οὐδὲ] Non dubito, quin
 dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδέν, οὐδὲ
 ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut
 sexcenties, omittendae occasionem dedit.
 Gesner.

πρόσωπον. ταῦτα ἐφείταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα τὸν πλῆτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' ἔδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προχείρως. ἔγωγ' ἔν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' ἔκ ἐπαίει τὸ παρόπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμύ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τὰς ἐνσχλᾶντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινί, καὶ πλέσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἀκριτον ἐνταῦθα, καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐνίοτε καὶ συνετὰς ἀφείς, ὃ δὲ παμπονύροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλῆτον, μασιγίαις ἢ ἀνδρογύναις

praecipitem detrudi, fuligine picto vultu, haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum majora illa, divitias, et aurum, Jupiter, quibus visum est, distribuit.

3. SAC. Sed neque ille, Saturne, facile et promte. Equidem jam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterreret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque et effeminatos homi-

γύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν· πλὴν τὰ γε σοὶ
δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐσιν;

KRON. Οὐ μικρὰ ὅλως, ἔδὲ παντάπασιν
εὐκαταφρόνητα, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζε-
σθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοί γε μικρὸν
δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν
μονάδα κυλιομένῃ τῷ κύβῳ, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπερ-
άνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον ἀπὸ
τῷ τοιᾷ τε ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ
κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαν-
το, συντριβέντος αὐτοῖς τῷ σκαύφῃ, περὶ ᾧ τῷ
μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πειεῖν ἐς τὸ
ἡδισον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλῃ δόξαι ἅμα ἐν τῷ
συμποσίῳ, καὶ διακονημένων τὰς μὲν ἄλλας ἐς
τὸ

homines. Sed quae tu potes, scire velim, qua-
lia sint.

4. SAT. Non omnino parva illa quidem,
neque plane contemnenda, si ad vim exigantur
totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur
vincere alea, et provoluta reliquis in unionem
tessera, senionem in summo tibi semper appa-
rere. Multi enim ad fatietatem usque inde
sibi pararunt viaticum, quibus propicia secun-
daque tessera annuerit: alii contra enatarunt
nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum,
tesseram, navigio. Verum etiam bibere jucun-
dissime, et simul aliis canendi peritiorem videri
in convivio, et ministrantium alios incidere in
aquam,

τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τῆτο γὰρ τῆπιτίμιον τῆς ἀδεξίας διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τῶν ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς, ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀσφαγάλῳ κρατήσαντα, ὥς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχροῦν τι περὶ αὐτῆ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰνίαν περιελθεῖν; πῶς ἔχῃ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα.

τῆ-

aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero et honestum victorem praedicari, et praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi injungantur imperia, et imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet; alii, ut nudus salter, et succollata tibicina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causseris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate

τάτων δ' ἔν, ἃ μοι δυνατὰ δύναι, τῶν πεττῶν,
τῷ ἄρχειν, τῷ ἄδειν, καὶ τῶν ἃ κητρηθμησά-
μην, θαρρύων αἴτει, ὡς ἐμῷ πρὸς ἑδὲν δεδιζομένῃ
σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριζε, τῶν μὲν
τοιγᾶτων ἔδέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκείνῳ μοι ἀπό-
κριναί, ὃ μάλιστα ἐπόθην εἰδέναι· καὶ μοι ἦν εἴ-
πης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδω-
κὼς ἀντὶ τῆς θυσίης, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀΦίη-
μί σοι τὰ χρέα. ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρι-
νῆμαι γάρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ. ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον
ἐκείνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἃ περὶ σὲ ἀκούομεν,
ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἐκεί-
νη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη
ἀντὶ

state mea est, de talis, de regno, canendi, et
quaecumque enumeravi, audacter pete, qui
nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

5. SAC. Sed talibus mihi, Titanum opti-
me, nihil opus est. Quin tu illud mihi re-
sponde, quod scire maxime vellem, idque
mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium
pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita
remittam. SAT. Interroga modo: respon-
debo enim, si sciam. SAC. Primo illud, vera-
ne sint ista, quae de te audimus, devorare te
solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,
subducto furtim Jove, lapidem subjectum pro
puero

ἀντὶ τῷ βρέφει, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς
 ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πο-
 λέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων
 ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν
 ἅπαν, ὅποσον μετὰ σὲ παρετάττετο. ΚΡΟΝ.
 Εἰ μὴ ἑορτήν, ὦ ἕτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίε-
 το, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας,
 ἔγνωσ' ἄν, ὡς ἐργίζεσθαι γὰρ ἐφεῖται μοι, τοι-
 αῦτα ἐρωτήσας, καὶ αἰδεσθῆναι πολὺν ἕτω καὶ
 πρεσβύτην θεόν. ΙΕΡ. Καί γ' αὖ ταῦτα, ὦ Κρόνε,
 καὶ παρ' ἐμαυτῷ Φημί, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμη-
 ρος· ὅκν' ἄν εἰπεῖν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄν-
 θρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σὲ.

ΚΡΟΝ.

puero devorandum tibi dedisse: illum vero,
 adultus cum esset, bello te victum regno ex-
 pulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia,
 quae tibi se adjunxerant, dejecisse in tarta-
 rum. SAT. Heus tu, nisi festum diem age-
 remus, et inebriari licitum esset, atque male-
 dicere prout libitum dominis, disceres sane,
 irasci mihi permissum, talia qui rogaris nihil
 reveritus canum adeo et senem Deum. SAC.
 Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte in-
 terrogo: sed Hesiodus et Homerus, nolo enim
 dicere reliquos homines prope universos, haec
 de te credunt.

ΚΡΟΝ. Οἶμαι γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμᾶ εἰδέναι; σκόπει δὲ ἄτως, ἔσθ' ὅστις ἄνθρωπος (ἔγὰρ θεὸν ἔρω) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταΦαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέσης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσὼν, ἦσθις; καὶ τᾷτό γ' ἂν εἴη πῶς ἀγνοήσεις λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάληγτος εἴη τὰς ὀδόντας; ἀλλ' ἄτε ἐπολεμήσαμεν, ἄτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, φρόντος δέ με παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκשאίντος ἀρχιν. ὅτι μὲν γὰρ ἄτε πεπέδημαι, ἄτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρεός, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλός, ὥσπερ Ὀμηρος, εἰ.

ΙΕΡ.

6. SAT. Putas enim pastorem illum, jactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit: quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat. Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademitt Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, et imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

7. SAC.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀΦῆκας τὴν ἀρχήν; ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρον ἤδη καὶ ποδωγρὸς ὑπὸ τῷ χρόνῳ ὢν (διὰ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) εἰ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς ἔτῳ πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεὶν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηριμένον, τὰς ἐπιόρκας, ἢ ἱεροσύλας, ἢ βιαίαις καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην ἐν εὐ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανοίμαντα τοῖς παισὶν ἔσι τὴν ἀρχήν, αὐτοὺς εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ἔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, ἔτε ὑπὸ τῶν τάναν· τίς αἰτέντων ἐνοχλάμενον, ἔτε βροντῶντα, ἢ ἀσφά-

7. S A C. Qua igitur caussa, Saturne, motus reliquisti imperium? S A T. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, et ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me conjiciebat vulgus; neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et juvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem pro-

ἀσράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκα-
 ζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τῆτον ἡδισον
 βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰα-
 πετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιωτάς· προσμυθολο-
 γῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν
 ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξ-
 ελεῖσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν,
 ὡς ὑπομνήσασαι τὰς ἀνθρώπους, οἷος ἦν ὁ ἐπ'
 ἐμῷ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα
 ἐφύετο αὐτοῖς, ἔσχαυες, ἀλλ' ἑτοιμος ἄρτος,
 καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμη-
 δόν, καὶ πηγαὶ μελιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ
 γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία
 τῆς

cantibus, neque molestias ab his, qui contraria
 peterent, perferrem, neque tonarem, aut ful-
 gurarem, aut grandinem dejicere interdum
 eogerer: sed vitam hanc agerem senilem ju-
 cundissimamque, meracius nectar bibens, fa-
 bulans cum Japeto et aliis aequalibus. At ille
 imperat inter mille molestias: nisi quod paucos
 dies, ea qua dixi lege excipere mihi visum est,
 ut admoneam homines, qualis fuerit me impe-
 rante vita, cum serente nullo aut arante nasce-
 rentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam
 panis, et carnes curatae, fluebat amnium instar
 vinum, et fontes mellis atque lactis. Boni enim
 erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa
 bre-

τῆς ὀλιγοχρονίᾳ ταύτης δυναθείας, καὶ διὰ τῷ-
το ἅπανταχῇ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ
ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δέλοις, καὶ ἐλευθέροις. ἔδεις
γὰρ ἐπ' ἐμῷ δῆλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τῷτο εἴκαζον
εἰς τὰς δέλας καὶ πεδοτριβας Φιλάνθρωπον ἐκ
τῷ μῦθῳ ἐκείνῃ ποιεῖν σε τιμῶντα τὰς τὰ
ὁμοια πᾶσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δαλεύοντα,
μεμνημένον τῆς πέδης. ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ
τὰ τοιαῦτα ληρῶν; ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύ-
σομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τῷτο ἀπόκριναι, τὸ
πεττεύειν σύνηδες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σῷ ἀνθρώ-
ποις; ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, ἔ μὴν περὶ ταλάν-
των γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ
καρῶν

brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus
ubique et cantus, eulufus, et aequalitas inter
servos pariter ac liberos: neque enim me re-
rum potiente servus quisquam erat.

8. SAC. Ego vero, Saturne, conjiciebam,
illam te in servos et compedum tritores huma-
nitatem ex ista fabula exercere, qui honorem
habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse
quoque serviens et memor compedis. SAT.
Non definis nempe nugari talia? SAC. Bene
mones, et definam. Verum hoc adhuc mihi re-
sponde. Alea ludere an consuetum erat etiam
his, qui sub te vivebant? SAT. Omnino: sed
non de talentis et denis drachmarum millibus,

καρύων τὸ μέγιστον, ὥς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἔντα μόνον τῶν ἄλλων. IEP. Εὖγε ἐκείνοι ποιῶντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττεινον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σε, τοιοῦτόδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸν ἡμέτερον τῆτον βίον ἀγαγὼν, ἔδοξε τοῖς πολλοῖς, οἳ ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθεᾶ αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρατταὶ τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τῆ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλας ἔκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γε κ' εὐαρτάζοντες ἔξω τῆ Φιλοκερδέας εἰσιν, ἀλλὰ
 πρόσ-

ut apud vos; sed summum de nucibus; ne doleret victo, nec ploraret, et solus semper cibo se abstineret. SAC. Bene illi quidem, de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, et Orpheum Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in
 quae-

πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἶπε
οἱ μὲν ἀπέρχονται λησθύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ
τὰς Φίλας· οἱ δὲ σοί τε λοιδορεῖνται, ἔδὲν δέον,
καὶ τὰς κύβας συντρίβουσιν, ἀναιτίως ὄντας αὐ-
τοῖς ὧν ἐκόντες ποιεῖσιν.

Ἄτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἀβρὸς
ἔτω θεὸς ὧν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερ-
πέσαστον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ
ὁ Βορρῆας πολὺς, καὶ ἔδὲν ἔτι, ὃ ἔπέπηγεν ὑπὸ
τῷ κρύει, 2) καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ,
καὶ

quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem
latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri
vero et tibi maledicunt praeter fas, et talos
conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi
sua faciunt.

9. Verum etiam illud mihi dicito, quid
tandem, Deus adeo delicatus cum sis et senex,
electa injucundissima *anni parte*, cum nix tenet
omnia, et Boreas multus, et nihil non concre-
vit glacie, et arbores siccae ac nudae, destitu-

D 4

tae-

2. καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους]
Nemo non politior magis probabit editio-
nis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι
ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est,
quod non concrevit gelu. sed pro ἔτι malle
ἐςί. Graevius.

καὶ ἄΦυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπην-
θηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπιμεκυφόντες, ὥσ-
περ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν καμινον
οἱ πολλοὶ, τὴνικαῦτα ἐορτάζεις; ἔ γὰρ πρεσβυ-
τικός γε ὁ καιρὸς, ἔδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσαι.
ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ ἔτος, ἤδη πί-
νειν δεόν. παρήρησαι γὰρ μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς
καὶ ὀλίγον, ἔ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσ-
φιλοσοφῶν. ὥς τε νῦν μὲν ἄΦες αὐτὰ, εὐωχώ-
μεθα δὲ ἡδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευ-
θερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρ-
χαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν,
καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. ἔτω γὰρ ἂν τὴν πα-
ροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἣ Φησι, παλίμπαδας
τὰς

taeque foliis, et prata informia, ac sine flori-
bus, et contracti homines instar valde senum,
ad focum plerique sunt, tum festos dies agis?
Nec enim vel senibus illud tempus vel deli-
cate viventibus commodum. SAT. Multa, mi
homo, me interrogas, cum jam bibendum esset.
Exemisti enim mihi tempus festi hujus diei
non parvum, ista non necessaria mecum phi-
losophando. Itaque jam ista omitte: epulemur
nunc et plaudamus, et libertate jam fruamur,
deinde ludamus alea de nucibus more veteri,
et reges constituamus, illisque obsequamur:
sic enim fidem firmavero proverbii, quod bis
pueros senes ait fieri. SAC. Sed utinam sitiens
bibe-

τὰς γέροντας γίνεσθαι. ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναι-
το διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἂ λέ-
γῃς ἡδέα. ὥς πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισται
καὶ τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς
βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνᾶσίαν, ἅτε αὐτὸς
ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω,
παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπα-
κῆσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

bibere non possit! si cui jucunda non sunt;
quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad
prima illa respondisti. Et placet mihi descri-
ptum in libro hunc nostrum sermonem, cum
quae interrogavi ego, tum quae tu propitius
respondisti, legendum offerre, quotquot ami-
corum nostrorum percipere tuos sermones me-
rentur.

Κρονοσόλων.

Τὰδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης
 τῷ Κρόνῳ, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν.
 Ἄ μὲν τὰς πένητας χρεὶ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις
 ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ',
 ὅτι ἐμμενέσι καὶ κἄννοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα
 ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν
 ἀπειθάντων μεγάλα ὤρισα. ὑμεῖς δὲ, ὦ πλᾶ-
 σιοι, ὁρᾶτε, ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κέσητε τῶνδε τῶν προσαγμάτων. ὥς ὅσις ἂν
 ἔτω μὴ ποιήσῃ, ἰσὼ ἔτος, ἐκ ἐμῶ νομοθέτε
 ἀμε-

Cronosolon s. Legislator Saturnalium
 (q. d. Saturnisolon.)

Haec edicit Cronosolon, Sacerdos Saturni et
 Propheta, atque legum, quae ad festos ipsius
 dies pertinent, legislator. Quae pauperibus
 facienda sunt, ea in alio descripta libro ad illos
 jam misi: ac praeclare novi, aut illos quoque
 meis obtemperaturos legibus, aut statim futu-
 ros poenis obnoxios, quae contra inobsequen-
 tes magnae sane statutae sunt. Vos autem, di-
 vites, videte, ne legem violetis, neque negli-
 genter haec imperia audiat. Nam quicumque
 ita

ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ἔς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, ἐκ ὅναρ ἐπισᾶς, ἀλλὰ πρῶην ἐγερηγορότι ἐναργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ ἔπεδῆτης, ἔδὲ αὐχμᾶ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληξέντων ποιητῶν παραδεδάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰ δ' ἄλλα Φαῖδρος τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύατο. μορφήν μὲν τοιόσδε ᾤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦτα περὶ εἰρησθαι ὑμῖν ἄξια.

Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν
 δυσχε-

ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblatus. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat et validus, et paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est.

II. Nempe videns me severo vultu et cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, et graviter

δυσχεραίνοιμι, ἔ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων' καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορέας πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἤκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζάσης, ἐώρων τὲς μὲν ἄλλες παρασκευαζομένης, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῆσονται, ἐμαυτῷ δὲ ἔ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπισθεν, καὶ τῷ ὡτός με λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάσειν 3) εἶωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων,

viter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus et Boreas multus, et glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, et aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet,

3. προσεικάσειν]. Legendum προσπελάσειν, vel potius πλησιάζειν. du Soul. Fateor assimilandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem, legendum προσπαίσειν alludere. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placet προσπελάσειν accedere, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. Gesner.

σόλων, ἀνιωμένω ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔΦην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτας μὲν καὶ μιαρὰς ἀνθρώπους ὑπερπλετῶντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' ἄδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔΦη, εἰ ῥᾶδιον ἀλλάττειν, ὅπόσα ἐκ Κλωθῆς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δὲ ἐς τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πέναν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὐτὰς οἱ πλεῖστοι ἐορτάζουσιν
κοι-

folet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon*, *videris affligi*? Non enim merito, inquam, cum sacerrimos, et impuros homines abundare divitiis, et solos delicate vivere videam; ego vero, et alii eruditorum multi, in penuria et rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, et reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothoe et Parcis aliis vobis eveniunt, quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, et leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solennitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis

κοινωνοῖεν δὲ ὑμῶν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' ἔκ οἶδα, ἔφη.

Ἐγὼ, ἢ δ' ὅς, διδάξομαί σε κατὰ ἀξιάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπισάμην, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι, ἦν μὴ τῷτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἄρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκώς, τὸν Οὐρανὸν, τὰς δὲ πλεσίς μὴ εὐναχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ ἐν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάνηλοι γενόμενοι ταῦτα ἠπέιλησεν. ὥςτε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τὰς θεσμὰς.

Νομοί

vobis sua imperantur. Sed non novi, inquam ego.

12. *Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia jam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint; tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coelum exsecuerim, hosce divites autem quoscunque leges violaverint non castrem, ne tanquam Galli stipem Magnae Mauri colligant cum tibiis et cymbalis! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse!*

Legum

Νόμοι πρώτοι.

Μηδένα μηδέν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον
 πράττειν ἐντὸς τῆς ἐορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιάν,
 καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὅσοποιοὶ μόνοι
 καὶ πεμματαργοί, ἐνεργοὶ ἔσωσαν. ἰσοτιμία
 πᾶσιν ἔσω, καὶ δάλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πέ-
 νησι, καὶ πλεσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν
 ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέσω. λογισμὰς παρὰ τῶν
 ἐπιμελημένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τῆτο
 ἐξέσω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξ-
 ταζέτω μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἐορτῇ, μηδὲ
 γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ
 ἐπι-

Legum caput primum.

13. Ne quis neque forense quidquam, ne-
 que privatum negotium intra festos dies agito,
 nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem
 pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunt.
 Aequali jure omnes sunt et servi et liberi,
 et pauperes et divites: irasci, aut indignari,
 aut comminari nemini liceat. Rationes rerum
 curae alicujus creditarum exigere Saturnali-
 bus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut
 vestem dinumerato, neque scribito per dies
 festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut
 orationem meditator vel habeat, nisi urbanam
 forte

ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἄσβεστοί, καὶ Φαιδροί, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

Νόμοι δεύτεροι.

Πρὸ πολλῆ τῆς ἐορτῆς, οἱ πλείστοι γραφόντων μὲν ἐς πινακίον ἐκάστω τῶν φίλων τῆνομα, ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἑτοιμόν, ἔσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς ἑσθῆς τὴν περιττήν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτὰς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων ἐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔσω· τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς, καθάρσιον μὲν τι περιφερῆσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα
τοί-

forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

Legum caput alterum.

14. Diu ante solenne in tabella scribent nomen uniuscujusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promptu, decimam circiter annui redditus partem; et quod superest ipsis vestimentorum; et quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promptu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo ejiciuntur, et avaritia, et
lucris

τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν.
ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται,
θυόντων Διὶ πλατοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ
Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δαίλην
ἐψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν
ἐκ αἴνο πινάκιον.

Κατανεύμεντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἐκάσῳ,
πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς Φίλοις. οἱ
δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττά-
ρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύ-
ται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμματίον ὃ, τι τὸ
πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφότεροι ὑπο-
πτεύοιεν τὰς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέ-
ται, μίαν κύλικα ἕκαστος πiónτες, ἀποτρεχόν-
των

lucri cupiditas et quae sunt reliqua plerisque
illorum familiaria. Cum vero munditias fece-
rint, sacrificanto divitiarum datori Jovi, et lar-
gitori Mercurio, et magnifico Apollini. Deinde
sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-
viarium.

15. Distributione autem ex dignitate cu-
jusque instituta ante solem occasum amicis mit-
tant. Qui vero deferunt, ne plures sint tri-
bus aut quatuor, et quidem fidissimi servorum
jam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid
sit quod mittatur, et quantum, ne ambo suspe-
ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro,
uno quisque calice epote recurrant: plus ne

των ἀπαιτέντων δὲ μηδὲν πλεόν. τοῖς πεπαι-
 δεμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον
 γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγό-
 μενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔσω. ἐπα-
 χθές δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπισελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλάσιος πλάσιον μη-
 δὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐξιάτω Κρονίοις ὁ πλάσιος
 τὸν ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρι-
 σθέντων, Φυλασσεσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια
 εἰσίστω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ· εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν,
 δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμβανέτω καὶ
 κῆνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλάσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ
 τῶν Φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ
 τινες ἂν καὶ τῷτο ὀφείλοντες, καλαβαλεῖν μὴ
 ἔχω-

postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia:
 aequum enim, illos esse duplicarios. Quae
 simul cum donis nunciantur, quam moderatissi-
 ma sunt et paucissima: odiosum autem nemo
 quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur
 laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec
 convivio sui ordinis hominem dives excipito.
 Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris sub-
 eat. Si quis superiore anno absens ea re ex-
 pers liberalitatis fuerit, etiam ista accipito.
 Aes etiam alienum divites pro amicis pauperi-
 bus solvunto, atque habitationis mercedem, si
 qui eorum hanc etiam debitam solvere non pos-

ἔχωσι καὶ ὅλως, πρὸ πολλῆς μελέτῃ αὐτοῖς
εἰδέναι, ὅτε μάλιστα δέονται.

Ἀπέσω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμφιμοι-
ρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκεί-
τω. οἶνε ἀμφορεύς, ἢ λαγῶς, ἢ ἔρεις παχέια,
Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς
δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεραπέτω
δὲ ὁ πένης τῷ πλεσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος,
βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημον, καὶ συμ-
ποτικὸν ἢ, ἢ αὐτῆς σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύ-
νηται, καὶ τῆτο λαμβανέτω ὁ πλεσίος πάνυ
Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνω-
σκέτω εὐθύς· ἣν δὲ ἀπόθῃται, ἢ ἀπορρίψῃ,
ἴσω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, καὶν πέμψῃ
ἔσα

possit. Atque in universum diu ante hoc ipfis
curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant.

16. Abesto autem ab accipientibus etiam
ingrata querela, et quidquid fuerit quod mis-
sum erit, magnum videatur. Vini amphora,
aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium
munus ne habetor. Neque munera Saturna-
licia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat
pauper eruditus librum antiquum, si quis sit
boni ominis, aut convivio aptus; aut suum
ipsius scriptum, qualecumque potuerit: idque
accipiat dives hilari omnino vultu, et acceptum
statim legat; quod si reposuerit aut abjecerit,
sciat falcis se minis obnoxium, etiamsi quan-

ὅσα ἔχρην· οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν σεφᾶνες, οἱ δὲ
 λιβανωτῆ χόνδρας πεμπόντων, ἦν δὲ πένης
 ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύνα-
 μιν πέμψῃ πλεσίω, τὸ μὲν πεμφθεὶς ἔσω δη-
 μόσιον, καὶ κατὰπραθεὶν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν
 θησαυρὸν τῆ Κρένῃ· ὁ δὲ πένης εἰς τὴν ὑπε-
 ραίαν πληγὰς παρὰ τῇ πλεσίῳ λαμβανέτω τῷ
 νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐλάττω διακοσίων
 καὶ πεντήκοντα.

Νόμοι Συμποτικοί.

Λέσθω μὲν, ὅποταν τὸ σοιχεῖον ἐξάπνῃ 4)
 ἢ, τὰ δὲ πρὸ τῆ λατρῆς, κάρυα, καὶ πεσσοὶ
 ἔσω-

tum oportebat miserit. Alii vero corollas, aut
 turis micas mittunt. Si vero pauper vestem,
 aut argentum, aut aurum ultra facultates mi-
 serit diviti, quod missum erit publicum esto,
 venditumque thesauro Saturni infertor: pau-
 per vero postridie ejus diei plagas a divite ac-
 cipito ferula in manus impacta, non pauciores
 quam quinquaginta supra ducentas.

Leges Convivales.

17. Lavandi tempus, cum sex pedum um-
 bra fuerit. Ante balneum nuces sunt et
 tali.

4. τὸ σοιχεῖον ἐξάπνουν] Quid sit σοιχεῖον,
 Pollucis verbis dicamus 6, 44. Τῇ σκιᾷ δ'
 ἔτε-

ἔψωσαν. κατακείσθω ὅπῃ ἂν τύχοι ἕκαστος
 ἀξιώμα, ἢ γένος, ἢ πλῆτος, ὀλίγον συντελείται
 ἐς προνομήν. 5) οἷνα τῷ αὐτῷ πίνειν ἅπαντας
 μηδ' ἔσω πρόφασιν τῷ πλεσίῳ, ἢ σομάχῃ ἢ
 κεφαλῇς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τῷ
 κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ
 δῖακονοὶ πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν· ἀλλὰ μηδὲ
 βραδυνέτωσαν, μηδὲ παρὰπεμπέτωσαν, ἔς' ἂν
 αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ
 μὲν

itali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi ac-
 cumbito. Dignitas vel genus vel divitiae pa-
 rum ad jus prius capiendi cibi conferunt. De
 vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto
 diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus
 ea causa de meliori bibat. Carnium distribu-
 tio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gra-
 tiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cun-
 ctantur, neque, quoad ipsis videtur, praeter-
 mittant ac differant quae ferenda sunt. Neque

E 3

huic

ἑτενμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον
 ὁδοῦ, ἣν καὶ σοιχεῖον ἐκαλοῦν. Itaque non
 gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit,
 quod vice gnomonis fungitur, umbra,
 σοιχεῖον est. Gesner.

5. προνομήν] Mallem προνομίαν, praerogati-
 vam, cum Pell. quant προνομήν, praedam,
 pabulationem. Reitz.

μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω·
μηδὲ τῷ μὲν ὁ μῆρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος σουὸς, ἀλλ'
ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν.

Οἰνοχόος ὁξὺ δεδορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς
ἑκάστων, καὶ ἑλάττων ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ'
ὁξύτερον ἐπακκέτω. καὶ κύλικες παντῶν, καὶ
ἐξέσω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν. πάν-
τες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόν-
τες τῷ πλεσίᾳ. μηδὲ ἐπάναγκες ἔσω πίνειν, ἣν
τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχη-
σὴν, μῆτε κιθαρῖσιν, αὐτὰς ἄγειν ἄρτι μανθά-
νοντα ἐξέσω. ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ
μέτρον ἔσω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττευέτωσαν
ἐπὶ

huic magna, alii vero oppido parva apponun-
tor, neque uni femur, alteri vero maxilla
suis: sed aequalitas esto in omnibus.

18. Pincerna acutum cernito *velut* de spe-
cula in unumquemque, et minus in dominum:
et acutius etiam audito. Sunt varii generis
calices. Jus esto propinare, si quis velit, ami-
citiae poculum. Propinanto omnes omnibus, si
voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut
citharistam tironem in convivium ne adducito.
Dicti jocosī, si quis velit, jus esto: modus, quod
nemini doleat. Super omnia alea de nucibus
lu-

ἐπὶ καρύων· 6) ἦν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὕσεραίαν ἔσω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὅπου ταν βέληται. ἐπ' αὖν δὲ τὰς οἰκίας τὰς ὁ πλεῖστος εὐώχῃ, διακονούντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ. τὰς νόμους τέτρες ἕκαστον τῶν πλεσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι, ἔς' ἃν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοιμὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν ἔδεν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δὲ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον, οἷα πείσονται.

ludanto: si quis pecuniam luserit, postridie esurito. Maneat unusquisque et abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam amici cum illo ministranto. Hasce leges unusquisque dives inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum est, quam diu ea pila manserit, neque famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed siquando (quod quidem absit) destruat, quid illis eventurum sit, abominamur.

6. ἐπὶ καρύων] An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; Reitz.

Επιστολαὶ Κρονικαί.

Εγὼ Κρόνῳ χαίρων.

Εγγεγράφεον μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐρετῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τῷτο προσθεῖς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τὰς μὲν ἡμῶν ὑπερπλετεῖν, καὶ τρυφᾶν, ἃ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεσέροις, τὰς δὲ λιμῶ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεσώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε ἄδὲν ἀντεπέ-
σει-

Epistolae Saturnales.

Ego Saturno salutem.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denunciasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque adfluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero
nihil

σελας, ἡγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνήσαι σε τῶν αὐτῶν. ἐχεῖν γάρ σε, ὡ ἄρισε Κρόνε, τὸ ἀνίσον τᾶτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, 7) ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐνόησον, θατέρω μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλῆ βεβηκότα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβαίτα· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔσω. εἰ τοίνυν βαδίζοι ἔτως

nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde imperare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis est*, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici: alter vero *eius* pes

E 5

discal-

7. μύρμηξ ἢ κάμηλος] Proverbialiter adhibetur de rebus maxime inaequalibus. Lucianus noster, five Pauper hoc ait, Si universum humanum genus respicias, et in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους putes: tanta est inter universos conditionis et fortunarum inaequalitas. *Jensius.*

ἔτιωσ ἔχων, ὁρᾷς, ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι
 μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ'
 ὁποῖτον ἂν πόδα προβαίνει; τοσῆτον καὶ τῷ
 βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι
 ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγίας, ἐντραγωδῶσιν
 ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ περὶ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν,
 δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χειρόν αὐτῶν ὑπο-
 κρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἰ τις καὶ ἡμᾶς ἐνε-
 σθεύασε παραπλησίως ἐκείνοις.

Καίτοι ἀκέω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς
 τὸ παλαιόν, ἔ' τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ
 πράγματα, σὲ ἔτι μοναρχῶντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ
 ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ,
 δεῖπνον ἑτοιμον ἐκάσῃ ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ
 μὲν

discalceatus sit. Si jam eo habitu ingrediatur,
 vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, mo-
 do humilis, prout hoc vel illo pede procedat.
 Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii
 induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico
 nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus
 et humi ingredimur, qui possemus, bene noris,
 non deterius illis agere, et gradum grandire, si
 quis nos etiam similiter atque illos instruat.

20. Quamquam audio poëtas dicere, olim
 non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum
 potiente: sed tellurem sine semine atque ara-
 tro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad
 satietatem usque epulas. Fluvios autem vino par-

μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρρεον.
 τὸ δὲ μέγιστον, αὐτὰς ἐκείνας Φασὶ τὰς ἀνθρώ-
 πους χρυσὸς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν
 αὐτοῖς πησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν εἰδὲ μό-
 λιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν, ἀλλ' εἴ τι καὶ τὰ-
 τ' αἰτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς
 πλείστοις, ἢ πένια δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχα-
 νία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γέ-
 νοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα πα-
 ρὰ γὰρ ἡμῶν τοῖς πένησι καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τὰς πλεσίας
 ἐωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἱ το-
 σᾶτον μὲν χρυσόν, τοσᾶτον δὲ ἄργυρον ἐγκλει-
 σάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα
 δέ,

partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui
 melle. Quod vero maximum, illos ipsos ho-
 mines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero
 nec omnino ad illos accessisse. At nos contra
 ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito,
 aut si quid illo vilius: victus autem cum labore
 plerisque contingit: caeterum paupertas, et
 consilii inopia, et desperatio, et illud *bei mihi!*
 et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud
 nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea
 indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in
 tanta esse felicitate videremus: qui tantum
 cum aurum atque argentum incluserint, vestes
 autem quot? habeant, mancipiaque et currus,
 et

δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας. καὶ ἀγροὺς· πᾶς πολλὰ δὲ ταῦτα ἔκαστα κερκτημένοι, ἔχ' ὅπως ἔμετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' ἔδδ' προσβλέπειν τὰς πολλὰς ἀξιῶσι.

Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγέμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν μὲν ἐφ' ἀλκρυγίδων κατακείμενον, τοσέτοις ἀγαθοῖς ἐκτρύφαν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τὰς ὁμοίους, ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὥς ἔχοιμεν ἄρτων γῆν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν εἰς τὸ ἰσοδία-

et vicos totos, et agros, et magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur.

21. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, et intolerabile arbitramur; istum quidem jacentem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, et beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam et in somnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleri, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne,

δίαίτον, ἢ τὸ ὕσατον, αὐτὰς γε ἐκείνας κελεύειν
 τὰς πλεονεξίας, μὴ μόνον ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίᾳ χοίνικαί
 γε, ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι. ἀπὸ δὲ ἡματιῶν,
 ὅσα καὶ ὑπὸ σιτηῶν διαβρωθέντα, ἐκ ἂν αὐτὰς
 ἀνιάσαι· ταῦτα γὰρ πάντως ἀπολλύμενα, καὶ
 ὑπὸ τῆς χρέως διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δεῖναι πε-
 ριβαλέσθαι μάλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσας,
 εὐρώπῃ πολλῶν κατασαπῆναι.

Καὶ μὲν καὶ δεικνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσ-
 σαρας, ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμ-
 βάνοντα· μὴ μέντοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δει-
 πνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης με-
 τέχρην ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφαρεῖσθαι
 τῶν

turne, et reduc ad aequalitatem, aut, quod
 extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne
 soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri
 choenicem certe in nos omnes spargant: de
 vestibis autem tantum, quantum a tineis si
 corrodat, aegre non ferant; haec ergo omni-
 no peritura, et corrumpenda a tempore, nobis
 uti dent induenda potius, quam in arcis ac ci-
 stis multo situ computrescant.

22. Verum etiam coena excipere illos *jube*
 assumptos modo quatuor, modo quinque paupe-
 rum, non tamen praesenti modo coenarum, sed
 populari magis ratione, ut ex aequo participes
 sint universi; nec alter quidem obsoniis se in-
 gurgi-

τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐξῴτα,
 ἕς' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίῳν ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόν-
 τα, ἔτι παρασκευαζομένων, ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν
 χεῖρα, παραμείθεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λο-
 παδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τῷ πλακῆντος τὸ λοιπόν· μηδὲ
 ἐσκομισθέντος συός, διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπό-
 τη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφα-
 λῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅςτ' ἔφραξε ἐγκεκαλυμμένα.
 προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμένειν,
 ἕς' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλλὰ
 ἦν ἀπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖν, καὶ ἀναδένασθαι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένας, ὥσπερ τῷ δεσ-
 πότῃ· καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπό-
 ταις ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι· ἢ πᾶ γὰρ γεγρά-
 φθαι

gurgitet, manente servo atque adstante, donec
 ille edere non amplius possit; ad nos vero cum
 venerit *idem servus*, adhuc parantibus nobis
 manum injicere, praetereat, ostensa modo pa-
 tina, aut quantum est placentae reliquum; ne-
 que ut illato porco carptor hero quidem appo-
 nat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero
 involuta ossa offerat. Praecipere porro *illos jube*
 pocillatoribus, ne exspectent, dum septies bibe-
 re unusquisque nostrum postulaverit; sed cum
 semel jusserit, infundere statim, et tradere,
 non minus quam hero, magnum plenumque
 calicem. Vinum vero ipsum convivis omni-
 bus unum idemque esse *impera*; ubi enim scri-
 ptam

Φθαι τῷτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμὶα μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τῷ γλεύκεος διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα;

Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακοσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκείνοι μὲν ἑορταζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδόμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λησάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τοῦ ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθέμενον, τὸ τὰριχὸς μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων τὴν κύνα δὲ παρεισπεσᾶσαν τὸν τε ἄλλαντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τῷ πλακῆντος τὸ ἥμισυ τὸν ὕν δὲ, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια

μετα-

ptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rumpatur venter?

23. Haec si correxeris, Saturne, tum demum, ut vita vita sit, et festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer eversam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore jus corruperit, et aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, et

por-

μεταξὺ ὀπτῶμενα, τὸ ἕμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὀμη-
ρος περὶ τῶν ἡλίκ βοῶν Φησι· μᾶλλον δὲ μὴ
ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα Φεύγειν εἰς
τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ἄρνας δὲ τὰς
παχείας, καί τοι ἀπτέρους ἤδη ἔσας, καὶ ἐσκευασ-
μένους, ἀναπταμένους οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὥς
μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν.

Ὁ δὲ μάλις αὐτὰς ἀνιάσεις, τὸ μὲν χρυ-
σίον μύρμηκας τινάς, οἷας τὰς Ἰνδικὰς, ἀνορύτ-
τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς
τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ 8) ὀλιγωρία τῶν
ἐπιμε-

porcelli, dum afflantur, simile uti faciant ei,
quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non
repant modo, sed exsiliences in montem ipsis
cum veribus aufugiant: gallinae autem sagi-
natae, licet vulsis jam pennis apparatus, evo-
lantes ipsae quoque discedant, ne soli illis
fruantur.

24. Quod vero in primis molestum iis fue-
rit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, ef-
fossos thesauros noctu in publicum efferant:
atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum
cribri

8. τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ] Illud οἱ non satis hic
commode locum habere videtur, cum plu-
rium numerum postulet orationis series.
Cooperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι,
τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen
ab

ἐπιμελητῶν κοσκινηδὸν διατρυπηθῆσθαι ὑπὸ
τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγῆνης θυννευτικῆς
μηδὲν διαΦέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τὰς ὠραίμην
καὶ κομήτας, ἕς Ῥακίνθου, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρ-
κίσσου ἐνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σΦίσι τὸ
ἔκπωμα, Φαλακρὸς γίνεσθαι, ὑποῤῥέεσθαι τῆς
κόμης, καὶ πώγωνα Φύειν ὀξύ, οἷοί εἰσιν ἐν
ταῖς κωμωδίαις οἱ σΦηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς
κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντῆν τὸ
μεταξὺ δὲ λείον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ
πλείω τέτων εὐξαίμεθ' ἄν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ
ἄγαν Φίλαυτον τῆτο ἀΦέντες, ἕς τὸ κοινὸν πλε-
τεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

cribri instar perforata sit ab optimis muribus,
ne quid a reti thunnis capiendis differant: at-
que ut pueri illorum pulchri et comati, quos
Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appel-
lant, dum poculum illis porrigunt, coma de-
fluente calvescant, et barba crescat iis acuta,
quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque
in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementer-
que pungens, interjectis partibus levibus atque
nudis. Haec, et his plura vota faciemus, si no-
luerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore,
in commune esse divites, et mediocria nobis
impertiri.

ab ipso Luciano esse haec vel negligentia,
vel figura, ut οἱ ponatur pro σΦίσι vel
αὐτοῖς, per distributionem. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

F

Kρό-

Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.

Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ ἄνθρωπε, ἐμοὶ περὶ τῶν πα-
ρόντων ἐπι-έλλων, καὶ ἀναδασμόν τῶν ἀγαθῶν
ποιεῖν κ. . . ων: τὸ δὲ ἑτέρεα ἂν εἴη, τῆ νῦν ἄρ-
χοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάν-
των ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν,
πέπαυμαι [εἰς ὦν] 9) τοῖς παισὶ διανεῖμας τὴν
ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιτέων ἐπιμε-
λεῖ-

Saturnus mihi suo carissimo sal.

Quid sic deliras, o noster, qui de praesenti-
bus rebus ad me scribas, et bonorum divisio-
nem me jubeas instituere? At illud alterius
opus fuerit, ejus, qui nunc rerum potitur. Mi-
ror enim, si solus omnium ignoras, me, qui
olim rex fui, distributo filiis imperio, unum
esse delisse: ad Jovis autem curam maxime
per-

9. εἰς ὦν] Merito *Ed. Florentina* haec omittit,
misere enim ὦν repetitur unico tantum
verbo interposito. possem quidem conjice-
re πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destit-
ui, scil. regnare. Sed non satis certo, ideo
uncis illa suspecta verba seclusi. Reitz.

λεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεπτιῶν, καὶ κρότῃ, καὶ ῥόδῃς, καὶ μέθῃς, καὶ τῷ εἰς πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥς περὶ τῶν μεζόνων, ἃ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἀνίσον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλατεῖν ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπισέλλω δὲ τοῖς πλαείοις περὶ τῶν δειπνῶν, καὶ τῷ χοίνικος τῷ χρυσίου καὶ τῶν ἐσθῆτων, ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτὰς ποιεῖν, ὡς φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν.

Τὸ

pertinere talia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, et plausus, cantumque et ebrietatem *fere consineri*, idque septem non amplius diebus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divites; Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solennitatem pertinent, per injuriam aut avaritiam aliquid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, et de vestibus, ut vobis etiam solennis causa aliquid mittant; iusta enim ista, et digna quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant.

Τὸ δὲ ὅλον, ἴδε οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξηπατη-
 μένοι, καὶ ἐκ ὀρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλα-
 σίων, εἰ γε πανευδαίμονας αὐτὲς οἴεσθε εἶναι,
 καὶ μόνες ἡδύν τινα βιᾶν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν
 τε πολυτελῶς ἐσιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι
 οἶνον ἡδέος, καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμι-
 λεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ
 αἰγνοῦτε ὁποῖόν ἐστιν. αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ
 περὶ τέτων ἔμικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν
 ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας, ἢ ὑφε-
 λόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ σῖτος
 φθηρεζήσῃ, 10) ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκ-
 τώμα-

26. In universum autem scitote, pauperes,
 falli vos, neque recte de divitibus sentire, si
 undique beatos illos putatis, et suavem vitam
 solos vivere, quod sumptuose coenare illis licet,
 et dulci vino inebriari, et cum pueris formosis
 atque mulieribus esse, et vestimentis uti molli-
 bus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Cu-
 rae etenim de hisce non parvae. Sed opus est
 invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus
 dispensator vel stupore perdat, vel fraude sub-
 ducat, ne acescat vinum, ne curculionem creet
 frumentum, aut pocula latro auferat, ne dela-
 tori-

10. Φθηρεζήσῃ] Alibi hoc verbum non inve-
 nio, Φθεριαζω quidem ap. Steph. in Ap-
 pend. Sed ideo vulgatum Luciani non
 rejici-

πώματα, μὴ πισεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγῃσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλῃν. ταῦτα δὲ πάντα ἔδδ' τὸ πολλοσὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτῆς. εἰ γὰρ ἠπίσασθε τὰς φόβας, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχῃσι, πάνυ ἂν ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλῆτος ἔδοξεν.

Ἐπεῖτοι οἶει με αὐτὸν ἄτῳς ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς, εἰ καλὸν ἦν τὸ πλατεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλ-

toribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, et curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae.

27. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, et imperium, relicta illa concedam

F 3

aliis,

rejicio, nec tamen dicere habeo, num a ζῶω vivo, adeoque quod vermibus quasi vivat: an a ζῶω *ferveo* sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum Φθερῖζέση potius formaret, et supra etiam σκωλήκων ζέσας *vermibus foetens*, habuimus, ita et hic forsan Φθερῖζέση scribendum. *Reisz.*

ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι
ὑπ' ἄλλω ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα
εἰδὼς, ἃ τοῖς πλεσίοις καὶ ἄρχεσι προσεῖναι
ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν.

Καὶ γάρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μέ, ὡς τὰς μὲν
συῶν καὶ πλακέντων ἐμφορεμένους, ὑμᾶς δὲ κάρ-
δαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν
τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐσι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ
παρὸν, ἡδὺ καὶ ἐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκότερον αὐτῶν·
ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ
πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν ἔτε μακροβαρεῖντες ἀνα-
σαιήτ' ἂν ἐς τὴν ὑπεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ
τῆς μέθης, ἔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσ-
ῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ
τῶτων

aliis, desideam ipse privatus, et sub alterius
imperio vivam. Sed cum scirem multa illa,
quae adesse divitibus atque imperantibus ne-
cesse est, dimisi, nec poenitet, imperium.

28. Quae autem modo apud me conquestus
es, illos apris ingurgitare se et placentis, vos
nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies
festos arrodere; quale sit, vide. In praesens
enim suave utrumque, et minime forte mole-
stum. Quantum vero ad ea, quae sequuntur,
in contrariam partem res vertitur. Deinde enim
vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem ca-
pite postridie surgatis, neque ventre nimis re-
ferto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum
istum

τάτων τε ἀπολαύεσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός,
ἢ παισίν, ἢ γυναῖξιν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ
συναναφυρέντες, ἢ Φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
ὔδερρον, ἔχαστε πῶς συναξελίζαντο ἐκ τῆς πολ-
λῆς πρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ἐραδίως δεῖξαι
δύναιο, μὴ πάντως ὥχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νε-
κρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικό-
μενον, τοῖς αὐτῆ ποσίν, ἀλλὰ μὴ Φοράδην ἐπὶ
τεττάρων ὀχέμενον, ἐλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω,
κατὰρῥαφον δὲ τὰ ἐνδόν, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ
ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελεῶν συγκεκαττυ-
μένα; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευσοι, καὶ ἄσι-
τοι ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευμονίας, ἔχ' ὅραθ' ὅτι

istum *divitiarum* fructum habeant, tum majo-
rem noctis partem cum pueris aut mulieribus,
aut prout mala libido imperaverit, volutati,
tabem, vel pulmonis inflammationem, vel
aquam intercutem non difficulter ex multa illa
luxuria colligunt. Aut quem illorum osten-
dere facile possis, qui non plane sit pallidus,
non multum cadaveri similis? Quem autem, si
ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum
utentem pedibus, non quatuor hominum hume-
ris invectum? aureum illum quidem quod ad
externa, intus vero confutilem, quales sunt
tragicæ vestes, de pannis plane vilibus confar-
cinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem,
nedum ut iis vescamini; podagrae autem et pul-
monum

ὅτι καὶ τέτων ἀπειροί ἐσε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην
τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι ἔδ' αὐτοῖς ἐκεί-
νοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, II) καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα
τῆ κόρυς ἐσθίειν τέτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτὰς
ἔτω λαχαίνας καὶ θύμας ὀρεγομένας ἐνίοτε,
ὥσπερ σὺ τῶν λαγῶν, καὶ συῶν.

Ἐὼ λέγειν, ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτὰς, ἢ υἱὸς
ἀνόλαστος, ἢ γυνή, τῆ οἰκέτης ἐρῶσα, ἢ ἐρώμε-
νος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών
καὶ ὅλως, πολλὰ ἐστὶν, ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοῦντες,
τὸν

monum morbi nonne videtis ipsorum quoque
vos expertes esse? aut si quid *tale simili* alia
caussa accidat. Quamquam ne ipsis quidem
suave jam est ipsum illud quotidie, et ultra
quam satis est, de his edere. Verum videas
illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupi-
dos; ut neque tu ita leporum aut aprorum.

29. Mitto dicere, quae illos alia excruciant,
aut filius corruptus, aut uxor amans servum,
aut puer necessitate potius praebens quam
amore. Multa sunt in universum, quorum vos
igna-

II. ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me,
fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur
ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam de-
di, quamque *Erasmo* etiam placuisse ob-
servo. *Gesner*.

τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύ-
ραν, καὶ ἣν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκῇ
ζεύγῃ; κεχήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερ-
βωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε
ἐπεσρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν,
μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δα-
κτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφωρᾶτε, καὶ τῶν ἱμα-
τίων παραπτόμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε,
ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτὰς πλετεῖν, εὖ ἴξε, αὐτοὶ
ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπι-
δείξαιτο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας,
καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν ἄδεν ὄφελος, εἰ ἀμάρτυ-
ρος ἡ κτῆσις εἴη.

Τὰ

ignari aurum modo illorum spectatis et pur-
puram. Et si videas illos aliquando albis equis
vectos, hiatis *admiratione*, et adoratis. Si vero
despiceretis ea et contemneretis; nec adver-
teret vos argenteum carpentum; nec inter
agendum cum illis ad smaragdum in anulo
respiceretis, et cum stupore quodam mollitiem
vestium admiraremini; si pro se divites illos
esse pateremini; ipsi ad vos, bene noritis, ve-
niant, ut secum coenatis rogent, uti suos vo-
bis lectos, et mensas, et pocula ostendant,
quorum usus nullus est, si testibus careat
possessio.

Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροῖτε ἄν, αὐτὰς ὑμῶν
 ἔνεκα κτωμένους, ἔχ' ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται,
 ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς πα-
 ρχυθῆμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκότερον, καὶ ἄξιον
 ἐστιάζειν, ἐνδυμαχμένους, ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαν-
 τας δεήσει ἀπιέναι. ἐκ τῆ βίης, καὶ κείνης τὸν
 πλῆτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπι-
 σελῶ γε αὐτοῖς, ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ', ὅτι
 ἐκ ὀλιγωρήσεσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.

Οἱ πένητες ἑναγχος ἐπεσάλασά μοι, αἰτιώ-
 μενοι ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε
 καὶ

30. Certe pleraque vestra illos caussa possi-
 dere videatis, non quo utantur ipsi, verum vos
 ut admiremini. Haec consolandi vos caussa scri-
 bo, qui utrumque vitae genus norim. Et *vel hoc*
nomine solenne hoc a vobis celebrari dignum
 est, si cogitetis, abeundum esse paullo post de
 vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis
 paupertate. Verum etiam scribam illis, ut pro-
 miseram, et novi meas ab illis literas non neg-
 lectum iri.

Saturnus divitibus salutem.

Literas mihi nuper miserunt pauperes, quibus
 vos accusant, qui de vestris opibus nihil sibi
 imper-

καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἡξίεν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν
 τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν·
 δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ
 τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν
 ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμενον
 σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ
 ὧν ἀδικεῖσθαι ὦντο κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἐώρων
 ἐπ' ἐμὲ καθήκουσας τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμεν
 γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἄξιόν ἐστι ταῦτα
 μέτρια, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασί, ῥιγᾶν-
 τες τοσάτω κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέ-
 τι ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι καὶ κείνας
 μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι
 ὑμᾶς

impertiat. Atque in universum illud petiere,
 ut communia omnibus bona facerem, quorum
aequam unusquisque partem haberet. Par enim
 esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus aliis
quam opus est, alius vero plane nihil suavitatis
 habeat. Respondi ego, de his Jovis potius in-
 spectionem esse. De praesentibus autem, et iis
 injuriis, quibus se per festos hosce dies affici a
 vobis putabant, ad me pertinere videbam judi-
 cium, et scripturum me vobis recepi. Sunt au-
 tem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem
 videbatur, moderata. *Quomodo enim*, ajunt, *ri-*
gentes tanto gelu, et fame pressi festos insuper dies
agamus? Si igitur vellem ipsos quoque in par-
 tem celebrationis venire, voluerunt, uti vos co-
 gerem,

ὑμᾶς ἐσθήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδῆναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιττά, καὶ παχύτερα ἢ καὶ ὑμᾶς· καὶ τὰ χρυσία ὀλίγον ἐπισαλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τῷ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλᾷσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμόν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῇ. ταῦτά ἐστιν ἔκ πανυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἀ καλῶς ποιῆντες ἔχετε.

Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τὲτο προσθεῖναι ἡξίαν τῇ ἐπισολῇ, ὡς νῦν γε μόνες ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλειαμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε καίμεινων
τινάς

gerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Jovem moturos amplius: sin minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Jupiter judicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus.

32. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis januis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam
con-

τινας ἐσιᾶν διὰ μακρᾶ ἐθεκῆσητε, πλέον τῷ
 εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιαρὸν τῷ δρίπνῳ·
 καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίνεσθαι·
 οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τῷ αὐτῷ οἶνῳ συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν
 αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάν-
 τες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον κατα-
 λιπόντες. ἀλλ' ἔδὲ ἐς κόρον ὅμως Φασὶ πίνειν·
 τὰς γὰρ οἰνοχόας ὑμῶν, ὥσπερ τὰς Ὀδυσ-
 σέως ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ
 μὲν γὰρ ἄλλα ἔτῳς αἰσχροὶ ἐσιν, ὥς ἐδὸν
 λέγειν, ἃ περὶ τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται,
 καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρυσώτων, ἔς
 ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνας δὲ παραθεόντων·
 καὶ

convivio excipere post longum intervallum vel-
 letis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae
 inesse, et pleraque ibi contumeliose in se fieri,
 ut illud, quod non de eodem vino bibant: Her-
 cules! quam est hoc illiberale! atque reprehensionem
 ipsi digni, qui non inter haec surgant, et
 discedentes vestrum vobis vos convivium habere
 jubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem
 se bibere ajunt. Vestros enim pocillatores,
 ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures.
 Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea
 dubitem, quae de carniū divisione et ministris
 dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum
 vos ingurgiteris, illos autem praetercurrant, et
 alia

καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῇ, καὶ ἥκιστα
ἐλευθέροις πρέποντα, τὸ γὰρ ἡδισον, καὶ συμπο-
τικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστὶ καὶ ὁ ἰσοδαίτης 12)
τέτα

alia in hoc genere multa, jejuna illa quidem,
et minime digna liberis. Suavissimum enim et
maxime convivale est illa aequalitas: et praeest
hanc

12. ὁ ἰσοδαίτης] Difficile forte fuerit dice-
re, quis sit ille ἰσοδαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν
συμποσίων. Ἀ δαίτα, διαταίω, descendat
ὁ ἰσοδιαιτητής, ut mox c. 36. habebimus
συνδιαιτητήν, sed hic quoque nusquam est.
Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epi-
theton esse docet *Plutarchus* de El p. 692.
ante med. *H. Steph.* Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα
καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομά-
ζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ
τῆς δαιτὸς εἵσης, *Homero* familiaris, de qua
Comment. ad Il. α, 468. it. *Athenaeus* I, 10.
Laetitiaе dator Bacchus aequum amat ho-
die; idem apud Graecos, qui συμπόσιον,
combibium dixere, non *convivium*, merito
ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem
convenit, quod est apud *Harpocratiōem* et
Smidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ
τὰ δημιώδη γυναῖκα καὶ μὴ πάνυ σπουδαία
ἐτέλει. Laudat *Harpocratiō* hic *Hyperide*
pro *Phryne*. Notum, quam libenter
Dionysia agitet hoc genus, Idem nomen
est,

τάττε ἔνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς
τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.

Ὅρατέ ἔν, ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων
τάτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δα-
πάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς
χρείας ἡ δόσις ἀείμνητος. ἄλλως τε, εἴδ' ἔν
οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ ἐχὶ καὶ πενήτων
συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
μονίαν ὑμῖν συντελέωντων. εἴδ' ἂν ἔχοιτε τὰς
θαυ.

hanc ob causam convivii vestris aequus ille da-
pium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant,

33. Curate igitur, ut non amplius vos ac-
cusent, sed honorent potius amentque, minute-
ram istorum participes, quorum vos sumtum
non sentiat; quae tamen, ut munus, oppor-
tuno adeo ad usum tempore datum, perpetua
ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne ha-
bitare quidem urbes possitis, nisi et pauperes
in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad
feli-

est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης,
ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλού-
τωνος υἱός. Certe id jam adnotatum video
in *Schreveliana* editione, ubi etiam lauda-
tur *Meurf.* Att. lectt. p. 50. Luciano qui-
dem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi in-
dubium est. *Gesner.*

θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλῆτον, ἣν μόνοι καὶ
 ἰδία καὶ ὑπὸ σκότῳ πλετῆτε. ἰδένωσαν ἔν
 πολλοί, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον,
 καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προπινόντων φιλοτησίας,
 μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν τὸ ἔκπωμα,
 καὶ τὸ βάρος ἴσωσαν αὐτοὶ διαβασάσαντες,
 καὶ τῆς ἰσορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος,
 ὅς ἐπανθεῖ 13) τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστῷ
 καὶ Φιλανθρώπῳ ἀκχεῖν, καὶ τῷ Φθονεῖσθαι
 ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονή-
 σαι τῷ κοινωνῶντι, καὶ διδόντι τῶν μετρίων;
 τίς

felicitatem conferant: nec habeatis qui divitias
 admirentur vestras, si soli et privatim, et in
 tenebris sitis divites. Videat igitur vulgus, et
 admiretur argentum vestrum, et mensas, et
 amicitiae poculum *sibi invicem* propinent; atque
 inter bibendum considerent poculum, cujus
 pondus ipsi manu librando explorent, et argu-
 mentum quam accurate expressum sit? et quan-
 tum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
 enim, quod mansueti et humani audietis, etiam
 invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invi-
 deat ei, qui impertiat sibi quod aequum est,
 atque donet? Quis vero non optet, quam lon-
 gif-

13. ὅς ἐπανθεῖ] *Ος delendum videtur. Γκ-
 jetus. Probo, et pro non scripto habeo.
 Reisz.

τίς δ' ἔκ' ἂν εὐξαιτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐ-
τόν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχε-
τε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθορος δὲ
ὁ πλεῖτος, ἀγῆς δὲ ὁ βίος.

Οὐδὲ γὰρ ἔδὲ ὁμοίως ἡδὺ, οἶμαι, μόνον
ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τὰς λέοντάς Φασι, καὶ
τὰς μονιάς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶις
ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις,
οἱ πρῶτα μὲν ἔ' κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπό-
σιον ἐάσασσι εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς,
καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖσι, καὶ ΦιλοΦροσύ-
ναις ποικίλαις συνέσσονται, οἷα ἡδισαὶ διατρι-
βαί, Φίλα μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλα
δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν
ύσε-

gissime illum extendere aevum et bonis frui?
Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felici-
tas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae,
Inavittatis vita vestra experts.

34. Neque enim aequè jucundum, puto, est,
impleri solum, quod de leonibus ajunt et de
genere luporum folivago: atque in convivu
hominum dextrorum, et gratiam inire omnibus
in rebus studentium: qui primo non patientur
convivium esse mutum et vocis experts, sed in
fabulis convivalibus, et joci non molestis, et
vario genere comitatis una versabuntur: quod
genus suavissimae consuetudinis Baccho amicum
et Veneri, amicum Gratiis. Tum vero postri-

ὑπεραίαν διηγέμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φι-
λειῖσθαι παρασκευάζουσι. 14) ταῦτα πολλὰ
πρίσθαι καλῶς εἶχεν.

Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες
βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ ἔτως) ἐκ ἃν ὑμᾶς
ἠνίασεν ἐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε 15) τὰς
ἀλκρυεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολάθων τὸ πλῆ-
θος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; εἰώ λέγειν,
ὥς καὶ ἐπιβελὰς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
ἀναγ-

die narranda apud omnes dexteritate vestra
amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel
magno redimere bonum fuerit.

35. Namque interrogabo vos, si clausis ocu-
lis incederent pauperes, ponamus enim hoc;
nonne vobis id molestum esset? non habenti-
bus, quibus ostendereris vestes purpureas, et
pedissequorum turbam, aut speciem anulorum.
Omitto dicere, fieri non posse, quin insidias et
odia

14. παρασκευάζουσι] Vel contra omnes libros
legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne
abhorreat ab εἰάσουσι et συνέσονται. Gesner.

15. ἐπιδείξασθε] Scribendum ἐπιδείξαίσεσθε;
vel quemadmodum habet Florentina ἐπι-
δείξετε. Sensus. Forte blandior medicina,
et magis Graecismum olens fuerit, si lega-
mus εἰς ἐπιδείξασθαι. Gesner.

ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνοι τρε-
 φᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὖξασθαι καθ' ὑμῶν
 ἀπειλᾷσιν, ἀποτρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς
 ἀνάγκην αὐτὰς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ ἄτε
 ἀλλάντων γεύσεσθε, ἄτε πλακῆντος, ἢ εἴτι
 λείψανον τῆς κυνός· ἡ Φανὴ δὲ ὑμῶν σαπέρδην
 ἐντετηκότα ἔχει. ὣς δὲ καὶ ἑλαφος ὀπτῶμενοι
 μεταξὺ δρασμὸν βελεύσασιν ἐκ τῆς ὀπτανείας εἰς
 τὸ ἔρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατεínaσαι, 16)

ἀπτε-

odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota con-
 tra vos facturos minantur, abominanda sunt;
 et absit, ut in necessitatem eorum votorum
 deveniant. Nam neque farcimen gustabitis,
 neque placentam, nisi si quid forte canis reli-
 querit: lenticula vobis saperdae tabem habe-
 bit: aper et cervus dum assantur, fugam de
 culina meditabuntur in saltum: et gallinae,

G 2

ili-

16. ψύττα (sic) κατατεínaσαι] Ψῆτται ha-
 bet *Aldina* posterior, quasi de anatibus
 sermo esset. Verum supra in ipsa paupe-
 rum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio
 παχειῶν, id est gallinarum pinguium, quan-
 do nihil est, quod a nobilissima nos signi-
 ficatione depellat. Nimirum ψύττα le-
 gendum, atque interpretandum ex *He-
 sychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ τα-
 χέως

ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτὰς τὰς πένητας
ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι
τῶν οἰνοχέων Φαλακροὶ ἐν ἀναρεῖ τῇ χρόνῃ
ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγῶτι καὶ ταῦτα τῷ
ἄμφορεῖ. πρὸς τὰδε βηλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἐορ-
τῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλές α-
τα, καὶ ἐπιμαρτύρετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ'
ὀλίγου τελέσματος Φίλκας ἔμεμπτὰς ἔχοντες.

Οἱ

ilicet! contentis aliis etiam implumes ad ipsos
pauperes avolabunt: quod vero maximum,
pincernarum formosissimi, calvi vobis uno mo-
mento fient, idque fracta insuper amphora.
Ad haec quae tum dies festos deceant, tum
vobis sint tutissima, statuite, et multam illis
paupertatem levate, quos parva pensione *inter-*
posita amicos habebitis minime contemnendos.

Divi-

χέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ἀνο-
ματοποιημένον, illi σίττα apud Theocri-
tum simile: quod ad ludicras hasce minas,
et actionem quandam, vitamque illis con-
ciliandam oppido convenit: licet in seria
oratione damnatum idem ψύττα κατατεί-
νας putem Λεξιφ. c. 3. Gesner. Vel ψύττα
cum Florentina, vel ψύτταν cum Solano
scribendum. Reiz.

Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Πρὸς γάρ σε οἶμαι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γεγραφθαι, ὦ Κρόνε, ἔχι δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφεται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀναδασμὸν ἀξιάντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἰμαρμένην ὡς ἀνίσχον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιῶμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνός ἄτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τῆτο παρακῆαι αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ἔμῳς ἀπολογησέμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γένῳν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόν-

Divites Saturno salutem.

Nimirum ad te solum scripta esse a pauperibus ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Jupiter diu est cum ab istis obrunditur clamantibus, et divisionem fieri postulantibus, et fatum accusantibus, quod inaequalem illam divisionem fecerit, et nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui sit Jupiter, penes utros culpa sit, et ob id ipsum preces illorum surda fere aure transmittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae

λαμβάνοντες, ὁ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεουμένοις, καὶ ὡς ἡδίων συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διετρελῆμεν ἔτω ποιῶντες, ἰσοδαιτητὰς καθεσῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι.

Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, καὶ ἀνέισαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτῶντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι καὶ εἴ τι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γὰρ ἀκρόντες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τῆς συγ-

scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus; et suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accusaret, haberet.

37. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissemus, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, et odium, et maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent, credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de
duo-

συγγεγονέναι. ὥς τε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδόντα
ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμέ-
νες, 17) αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτάν-
των καὶ αὐτὸν εἶναι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις
αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τῷ ἐμπίπλασθαι, καὶ γα-
στρίσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλεῖω τῷ ἱκανῷ
πίωσιν, ἢ παιδὸς ὥραϊς, μεταξὺ ἀναδόντος τοῦ
ἐκπωμα, ἐνυξάν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γα-
μετῇ γυναικὶ ἐπεχειρήσαν· εἴτα κατεμέσαντες
τῷ συμποσίῃ, ἐς τὴν ὕστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν
κατελ-

duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino
esse oportebat; aut, si omnia illis *diripienda*
permitteres, ipsum fieri statim pauperem, et
unum eorum, qui ab aliis peterent.

38. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero
coenis non satis habentes impleri, et ingurgi-
tare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset,
bibissent, vel formosi pueri, dum poculum
praebet, manum stringebant, vel pellicem aut
conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi
vomitu opplevēre triclinium, postridie male-
dictis nos perstringunt; quam sitierint, quam
famis

G 4

17. προῖεμένους] προῖέμενον emendat Zensf.

κατελθόντες, 18) ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ
 συνῆσαν διηγόμενοι. καὶ εἰ σοι ταῦτα καταψυ-
 δεσθαι αὐτῶν δοκῶμεν, τὸν ὑμέτερον παράσι-
 τον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξιώθεις κο-
 νῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἡρα-
 κλευσιθίᾳ ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος.

Ταῦτά ἐσι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς
 ἐβλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας
 τῆς ἡμετέρας ἔνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν
 αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σὲ συνδοῖντο, με-
 τρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν Φασι, μηδὲν δὲ
 ὑβρι-

famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec
 mentiri contra eos videamur, vestri illius para-
 sita recordare, Ixionis, qui communi dignatus
 mensa, dignationem aequalem vobis habens,
 ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir
 fortis.

39. Haec sunt et talia, quibus inducti de-
 crevimus in posterum nostrae securitatis causa,
 non amplius accessum illis in nostras domus
 praebere. Si vero te arbitro ac vindice spon-
 deant, moderata se, uti nunc ajunt, petituros,
 neque

18. κατελθόντες] Rarior vocis usus, non-
 dum puto satis observatus Lexicis. Ponit-
 ur hic quidem, puto etiam alias, ut κα-
 θικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum
 inuehi etc. Gesner.

ὕβρισκὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοι-
νωνόντων ἡμῖν καὶ συνδειπνόντων τύχη τῇ
ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμ-
ψομεν, καὶ τὰ χρυσία ἐπόσεν οἷόν τε, καὶ
προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως εἰδέν ἐλλείψο-
μεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφένενοι τὰ κατὰ τέχνην
ἐμμελὲς ἡμῖν, Φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασί-
των ἔσωσαν, ὡς ἡμᾶς γε εἰδέν ἂν αἰτιάσαιτο,
καὶ κείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλοντων.

neque contumeliosum quidquam admissuros in
conviviis, in communionem veniunt, quod
bene vertat, nobiscum epulantur. Etiam de
vestibus, ut imperas, mitemus, ac de auro
etiam, quantum aequum fuerit, insuper im-
pendemus. Atque in universum nulla in parte
deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobis-
cum agere desinunt, pro adulatoribus et pa-
rasitis amici sunt. Nos quidem, si et isti face-
re officium voluerint, nulla in re accusabis.

Συμπόσιον, ἡ Λαπίθαι.

Φίλων καὶ Λυκῖνος.

Φ Ι Λ.

Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν Φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισαινέτῃ παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τινὰς Φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριον ἔσμιπρὰν συζητῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνάσιαν. ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπί-
σατο

Convivium, seu Lapithae.

Philon et Lycinus.

P H I L.

Varia vos ratione tempus fefellisse ajunt heri in coena apud Aristaenetum, et philosophos quosdam sermones habitos, et contentionem non parvam super iis ortam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem. LYC. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus?

ἔατο Χαρίνος ταῦτα; ἔ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκε, ἔφη, τῷ ἰατρῷ ἀνῆσαι. Διονίκος δέ, καὶ αὐτός, οἶμαι, τῶν συνεείπων ἦν. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ἔ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε ἔδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὅψε μεσέσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέση ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥς τε θαυμάζω, εἰ τι σαφές εἶπειν ἔδύνατο, μὴ παρακοληθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἶμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.

ΦΙΛ. Τοιγαρῶν, ὦ Λυκίνε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ βηλοίμεθα τάληθ' ἀνῆσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἔκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἤκειν ἐκέλευε καὶ τὸν Διονίκον γὰρ αὐτὸν εἶπειν, ὥς αὐτὸς
μέν

nus? neque enim nobiscum coenavit. PHIL. E Dionico se dicebat audisse medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus. LYC. Omnino; neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit; sed sero, media fere jam pugna, paullo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

2. PHIL. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, et ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsam dixisse, se non interfuisse omni-
bris;

μὲν ἔκ πρᾶγμένοιο ἅπασιν, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τὰς λόγους αὐτὰς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπαδῇ ἀκροώμενον. ὥς ἐκ ἂν Φθάνοις ἐσιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐσίασιν, ἥς ἂν οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοι γε· καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλκας ἐσιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἤκιστα ἔχρην ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ προαχθέντες, καὶ στᾶσαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τὰς πολλὰς, καὶ ἐπεξιέναι διηγεμένους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ
γενό-

bus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, et ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos jucundissimo excipias, mihi quidem certe nullum eo jucundius: idque eo magis, quod sobrii in pace et sine sanguine, extra teli jacrum epulabimur, siue senes vinolento furore turbarint convivium, siue juvenes, inducti nempe a mero et dicere, quae minime opus erat, et facere.

3. LYC. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista et persequamur, narrandis quae per vinum atque ebrietatem

γεγόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεῶν ἔργα τῷ Διονύσῃ εἶναι, ὃς ἐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτῶν ὀργίων ἀτέλεσον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὄρα ἔν, μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν καὶ ἐδὲ ὁ Διονύκος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῖνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασπιδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων 1) ἐγὼ δὲ, ἀπαγε, ἐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

ΦΙΛ.

tatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, et Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis facris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dioniscus, quod apud Charinum ista elocutus est, et hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, abŭt, ne quid dicam ejusmodi.

4. PHIL.

1. καὶ πολλὴν — Φιλοσόφων] et multa contumelia asperŭt philosophos. *Vivringa*.

ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκίνε. ἀλλ' ἔτι γε πρὸς ἐμέ ἔτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεόν ἐπιθυμᾶντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκῶσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκασομένων, καὶν πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυσί. εἰ γὰρ ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, ἔκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, 2) καὶ παρακολυθήσεις, καὶ δεήσῃ. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἐπίωμεν ἄλλα αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε. ΛΤΚ. Μηδὲν πρὸς ὄγκῃν, διηγῆσομαι γάρ, ἐπεί-

4. PHIL. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupide accessurus effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delictum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere. LYC. Bona verba! Narra-
bo

2. ἔξεις] Quid est vulgatum ἔξεις, venies? quare lubens Florentinum ἔξεις, retinebis, arripui. Reitz.

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. III

ἐπεὶπερ ἔτῳ προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς
πολλὰς ἐρεῖς. ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντᾶπασιν ἐγὼ
ἐπιλέλησμαι Λυκίῳ, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις
αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασι, ὥς ἐδὲν
ἐμὲ δεήσῃ.

Ἄλλ' ἐκείνῳ μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδί τῷ
Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναικα, εἰσίκα
ὑμᾶς; ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδε
αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῃ τῷ δανεισικῷ
τῷ φιλοσοφῶντι. ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία,
μειρακίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ ἐπ' αὐτῷ καθ'
ῥᾶν γάμων. ΛΥΚ. Ἄλλ' ἂν εἶχεν ἄλλον ἐπι-
τηδειότερον, οἶμα. τῆτον ἂν κόσμιόν τε εἶναι
δοκῶντα, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὠρμημένον, ἔτι
δὲ

bo enim, quando ita cupidus es; sed ne mul-
tis dicas. PHIL. Nisi plane ego Lycini inge-
nium oblitus sum, nse tu hoc melius feceris,
et occupabis dicere omnibus, ne mea opera
opus sit.

5. Sed illud mihi dic prius, filione suo
Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, con-
vivio vos excepit? LYC. Non: sed filiam ipse
Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio colloca-
vit philosophanti. PHIL. Pulcherrimo, ita me
Jupiter! adolescentulo, sed tenero adhuc et
nondum nuptiis maturo. LYC. Sed non ha-
buit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur,
qui et honestus esse videretur, et animum
appli-

δὲ μόνον ὄντα πλεσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο
 νυμφίον ἐξ ἀπάντων. ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις
 αἰτίαν τὸ πλατεῖν τὸν Εὐκριτον. ἀτὰρ, ὦ Λυ-
 κῖνε, τίνες οἱ δειπνῶντες ἦσαν;

ΛΥΚ. Τὰς μὲν ἄλλας τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ
 δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὅσπερ ἐθέλεις,
 οἶμαι, ἀκῆσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύ-
 της, ὁ ἀπὸ τῆς σοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ
 Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν ἔτος τῷ
 Ἀριζανέτῃ υἱέος, τῷ Ζήνωνος τῶν δὲ ἀπὸ τῶ
 περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν σωμαῦλον, τὸν
 ἐλεγυτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπί-
 δα καλεῖσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικέρειος Ἑρμῶν πα-
 ρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέ-
 πον-

applicuisse ad Philosophiam, insuper vero uni-
 cum in domo Eucriti divitis, sponsum praeopta-
 vit ex omnibus. PHIL. Non parvam mihi nar-
 ras causam, Eucriti divitias. Sed convivae
 quinae erant, Lycine?

6. LYC. Reliquos quid tibi dicam? de phi-
 losophis autem atque eruditis, quos, puto, au-
 dire cupis maxime, erat Zenothemis ille de
 porticu, et cum illo Diphilus cognomine Laby-
 rinthus, Zenonis, Aristaeoneti filii, magister?
 De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argu-
 tum illum et redarguendi peritum? Gladium
 et Falcem appellant discipuli. Verum Epicu-
 reus quoque Hermon aderat: quem statim, cum
 ingre-

πεντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεσρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινα πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσάτ-
τόμενοι. Ἄτοι μὲν Ἀριστανέτῃ αὐτῷ Φίλοι, καὶ
συνήθεις ὄντες, παρέκκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ
ξυν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιάος, καὶ ὁ ῥήτωρ
Διονυσόδωρος.

Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαίρεαν, Ἴων δ'
Πλατωνικὸς συνεισιᾶτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν,
σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ πολὺ τὸ
κόσμιον ἐπιφαινων τῷ προσώπῳ. κανόνα γὰρ
οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητά
τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρήλθεν,
ὑπεξάνισκντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξίζοντο ὡς
τινα τῶν κρείττονων. καὶ ὁλως, θεῶν ἐπιδημία
τὸ

ingrēderetur, tōrvum intuebāntur Stoici atque
aversabantur, manifeste velut parricidam et
impiatum hominem abominati. Hi Aristæneti
ipſius amici et familiares invitati ad coenam
fuerant, et cum illis Grammaticus Histiasus et
Dionysodorus Rhetor.

7. Propter sponſum vero Chæreā Platō-
nicus Ion uſſa coenabat, illius magister, vene-
rabilis adſpectu atque aūguſtus, ipſo qui vultu
multum prae ſe ferret honeſtatis: quare Cano-
nem illum vocant vulgo, ad mentē viri ſem-
per rectam reſpicientes. Advenienti igitur
aſſurgere omnes, et illum, tanquam Deūm ali-
quem, ſalutare: et omnino Deī alicujus inter

τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυμαστὸς συμπα-
ρών.

Δεὸν δὲ ἡδὴ κατακλίνεσθαι, ἀπάντων σχε-
δὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
κες ὅλος τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, ἐν ὀλί-
γαι ἔσσι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀνερ-
βῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιε-
χομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς αἰς
ἐκαστος ἀξίας εἶχε.

Κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ
Εὐκρίτης, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζε-
το, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνοθέμιν τὸν Στωϊ-
κὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικυρεῖον,
ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάνκοι, καὶ γένετ' ἔκ πρώτης
ἐν

homines peregrinatio videbatur admirabilis il-
lius Ionis praesentia.

8. Cum vero jam accumbendum esset, prae-
sentibus fere omnibus, ad dextram intrantium
totum illum lectum mulieres occupabant, quae
non paucae aderant; et inter eas sponsa, accu-
rate velata, circumdata mulieribus: in lecto
vero januae opposito alia multitudo, pro sua
quisque dignitate, *accubuit*.

9. E regione denique mulierum primus
Eucritus, deinde Aristaeon: deinde dubium
erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoi-
cum quippe senem, an Hermonem Epicureum?
Sacerdos enim erat Castorum, et primi in civi-
tate

ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν
ἔλυσεν· εἰ γάρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισαίνετε, δεύ-
τερον ἄξις Ἑρμῶνος, τεταί τῷ ἀνδρὶ, ἵνα
μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικυρεῖα, ἀπειμι,
ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν
παῖδα ἐκάλεσεν, καὶ ἐξιόντι εὐκείῃ καὶ ὁ Ἑρμῶν,
Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, εἶπεν, ἀτὰρ εἰ
καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερῇ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι
καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τῷ Ἐπικυρεῖ πάνυ 3) κατα-
πεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἡδ' ἔς ὃ Ζηνόθεμις, Ἐπι-
κυρεῖον ἱερῶ· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ
μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ
Περι-

tate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium. et cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti cerce decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! et cum dicto accumbit, et post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus

H 2

Peri-

3. τοῦ Ἐπικυρέου πάνυ] Lege Ἐπικυρέου
τοῦ πάνυ. La Croze.

Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον δ
 νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ, καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφίλος, καὶ
 ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνιον ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διο-
 νυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκῖνε, μασεῖόν τι τὸ
 συμπόσιον ὅπου ἡ σοφῶν τῶν πλείων ἀνδρῶν,
 καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν
 εὐκταιστάτην ἐορτὴν ἄγων, τὰς σοφωτάτας
 ἐσιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτιπερ τὰ κεφα-
 λαίον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος, ἔχῃ
 τὰς μὲν, τὰς δ' ἔ, ἀλλ' ἀναμίξῃ ἅπαντας. ΛΥΚ.
 Ἔσι γάρ, ὦ ἐταῦρε, ἔχῃ τῶν πολλῶν τέτων
 πλασίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ
 τὸ πλεῖστον τῷ βίῃ τοῖς τοιαύτοις ξύνεσιν.

Εἰσιώ-

Peripatericus, deinde Ion, et sub illo sponsus;
 sum ego, et juxta me Diphilus, et sub illo Zeno
 discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, et
 Histiaeus Grammaticus.

10. PHIL. Vah, Lycine, Museum quod-
 dam mihi pro convivio narras, sapientium ple-
 rorumque virorum. Laudo equidem Aristae-
 netum, qui in celebritate omnium exoptatissi-
 ma, sapientissimos accipere prae reliquis volue-
 rit, delectis, qui uniuscujusque sectae flos sunt,
 non hinc quibusdam, reliquis non item, sed
 indiscriminabilibus. LYC. Est enim, sodalis,
 non de vulgo divitum, sed eruditionis amans,
 et in majorem vitae partem versatur cum talibus.

11. Epu-

Εἰσιώμεθα ἔν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ πα-
ρεσκευάσο ποικίλα. πλὴν ἔδὲν οἶμαι χρὴ καὶ
ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμὰς, καὶ πέμματα,
καὶ καρυκίᾱς· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τῷ
δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα, Ὁρᾷς,
ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκων
γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπύ-
πλησαι ζώμεν τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί
κατόπιν ἐς ὧτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τὰς
ἄλλας, καὶ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δείξον
ἔν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴῃ. ἐγὼ δὲ
ἔδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τῷ Ἴωνος, πολὺ
πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακίως.

Ἄμα

11. Epulabamur ergo primum placide: pa-
rata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror,
ea recenseri, juscule et panificia et condimen-
ta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec
vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden'*,
inquit, *senem* (Zenothemin designabat; audie-
bam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam*
oppleta jure illius vestis, et quantum stanti post se
puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis,
immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista
etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus
habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius
illa tanquam e specula videram.

Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεισεν 4) ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλητος, εὐκείνο τὸ ποινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἦγοντα. τοῖς μὲν ἐν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποισμένον, καὶ ὑπέγκον 5) τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις, Μενέλαε· ὁ δ',

Ἄλλ' ἐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανθ' ὄμιλλ',
καὶ

12. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponse venire Menelaum*. Plerique ergo impudenter videbantur facere, itaque quae in promptu erant maxime mussitantes subiciebant, alius illud, *Heus Menelae, furis!* alius,

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
et

4. ἐπεισέπεισεν] Bergl. ad *Alcipbr.* III. p. 408. corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. *Aristoph.* *Pluto* v. 804. recte legatur: Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισέπαισεν. Conf. omnino supra *Dial. Meretr.* XV. p. 414. et 416. Reitz.

5. ὑπέγκον] Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e *Longino* l. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles et canticorum nume-

CONVIVITUM, SEU LAPITHAE. 149

καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖ σοχα, καὶ χαριέντα
ὑποτονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν εἰδὲς
ἐτόλμα λέγειν· ἐδεδόκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδά-
μαντα, βόην ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ κρατικώτα-
τον

et alia tempori illi opportuna et venusta im-
murmurantes. Verum aperte dicere nemo au-
debat: metuebant enim Alcidamantem, clamo-
sum plane hominem et Cynicorum omnium vo-

H 4

calif-

numeris similes, unde hoc dicit consequi
apud auditores, ὡς ἐνίστε προσιδοντας τὰς
ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν
τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ
τινι προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν. Quasi jam
animo praecipiens consuetas oratori clausulas,
eas ipsi submissa voce quasi subijciunt ac
praecans dicentibus, etc. Summam credo a
citharoedis, cantus formulam leni fidium
pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam
formulam praetexuisset impudentiae suae
Cynicus; convivae alii alios inter se me-
morare inceperunt, submissa tamen voce,
versiculos, ad retundendam illius impu-
dentiam aptos. Non erat opus, inter ho-
mines eruditos, integris uti versibus: suf-
ficiebat initia indicasse etc. Vide quae de
vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὀρχ.
c. 16. Gesner.

τον Κυμικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ καὶ ἀμείνων εἶδομαι, καὶ Φεβερῶτατος ἦν ἅπασιν.

Ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα λαβόντα 6) καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, ἄπαυε, Φησί, γυναι-

calissimum: quam ob causam etiam videbatur superior caeteris, formidabilis quidem omnibus.

13. At collaudatum Aristænetus iussit sella capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodorum. Ille vero, *Apaye*, inquit, *muliebri quiddam*

6. θρόνον τινα λαβόντα] Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντήρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio janua est. Sic convivae omnes et se invicem contueri possunt, et januam prospicere: et liber est in illo spatio accessus ministratoribus, et acroamatis. Hic jam impleti sunt tres lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei et Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, et mensae si non accumbere, uti caeteri, tamen assidere. *Gesner.*

γυναικεῖον λέγοις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ θρόνῳ καθίσεσθαι, ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικρὰ δεῖν ὑπτιοὶ κατακείμενοι, ἐσιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημέναι. ἐγὼ δὲ, καὶ ἐρθεσχεδὴν δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' αἰγῶνος, ὅθον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ἔτωσ' ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἰ σοὶ ἡδίων. καὶ τὸ ἀπὸ τέττα, ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανισάμενος, καὶ τοῖς περιφέρεισι τὰ ὄψα συμπερινοσῶν.

Καὶ μέντοι καὶ σιτάμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρει καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυσόν

dam jubes ac molle, in sella assidere, aut lecto, ut vos, qui molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, subjecta veste purpurea, At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in coenatione; fessus autem humi subjecto palliolo cubito nixus jacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristaeonetus, siquidem ita mavis. Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut Scythae solent, ad copiosiore pascuum transferens, et circumferentes opsonia ministros prosequens.

14. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute et vitio interim disputaret,

σὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἡρώτα γὰρ τὸν Ἀρισταίνετον, τί βέλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα δυναμένων; ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἤδη διανοχλῆντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγεῖθι σκύφον ἀναδῆναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχείαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινῆνοηκέναι, ἐκ εἰδώς, ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκείνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τῷδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠποιλῆσει, πῆξας πρὸς ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δαίκενται.

Ἦδη

et aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristænetum, quid sibi vellet tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed eum, quum jam molestus esse inciperet, ad quietem in præsentia redegit Aristænetus, quod innueret puero, uti scyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens, quantorum scyphus iste maiorum initium dedisset. Caeterum sumto illo tacuit paullulum Alcidas, atque humi abjectus jacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholū Hercules a pictoribus ostenditur.

Ἦδη δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας συνεχῶς περισσὸν
 βεῖτο ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησία, καὶ ὁμιλία, καὶ
 Φῶτα εἰσεκκρόμίζο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν
 παρεῴτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα
 ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γάρ, οἶμαι,
 καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐξιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μά-
 λιστα εἴ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη)
 μάλα ἤδη παρεφύλακτον, ὃ, τι καὶ μειδιάσσει
 καὶ μετὰ-μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψό-
 μενος παρὰ τῷ Κλεοδήμῳ τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τόν-
 τε δάκτυλον ἀπέθληψεν αὐτῆ, καὶ δραχμὰς
 δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ
 παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυλον θλιβόμενον αὐ-
 θις ἐμειδιάσεν, ἔμην συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμι-
 σμα,

15. Jam vero ad alios etiam frequenter
 commeare calix, jam amicitiae pocula, et con-
 fabulationes, jam inferri lumina. Inter haec
 ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem
 formosam, subridere videns, (oportet enim,
 puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substan-
 tiam convivii acciderunt, ea dicere, in primis
 si quid actum est venustius) diligenter jam ob-
 servabam, quid demum rideret? Neque ita
 multo post ille quidem accessit velut receptur-
 us a Cleodemo phialam. Hic vero et digitum
 illius strinxit, et drachmas, puto, duas dedit una-
 cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum
 ridere denuo, sed pecuniam, puto, non obser-
 vavit.

σμα, ὥς μὴ δεξαμένη ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ
παρέσχον ἐκπεσῆσαι, καὶ ἡρυθρίασαν ἄμφω
μάλᾳ σαφῶς. ἠπότερον δὲ οἱ πλησίον, ἃ τινος
εἴη τὰ νομίσματα, τᾷ μὲν παιδὸς ἀρνεϊέμεν μὴ
ἀποβεβληκέναι, τᾷ δὲ Κλεοδήμῳ, καθ' ὃν ὁ
ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιεμένη τὴν ἀπόρ-
ριψιν. ἡμελήθη δ' ἔν, καὶ παρώφθη τῷτο, ἃ
πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὥς ἐμοὶ
ἔδοξε, τᾷ Ἀριστανέτῃ μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα
μικρὸν, ὑπερὸν ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ
Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆσαι διένειυσσε τῶν ἐξώρων
ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκό-
μον, καὶ τῷτο μὲν ὥδ' ὡς ἐκχωρήκει, μεγα-
λης αἰσχύνῃς αἰτίαν τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, οἱ
ἔφθη

vavit. Illo itaque non fumente; strepitum ca-
dentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod
aperte observares, erubescitibus. Dubitabant
proximi, utrius essent nummi, negante puero
sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fue-
rat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neg-
lectum itaque hoc et praetermissum, quod non
multi vidissent, praeter solum, ut mihi vide-
batur, Aristanetum. Transtulit enim puerum
paullo post, quem nemine sentiente exire ju-
beret, et Cleodemo adstare nutu imperavit ali-
quem de exoletis jam et robustis, mulionem
quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic
abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futu-
rum,

ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τᾷ Ἀρισαινέτῃ τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος.

Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος, ἢ τίς ἢ γαμμεμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοί, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἑρακλῆες ἀρχηγέτῃ. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ πρᾶπινον ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃ θεῷ τῷ Ἑρακλῆει; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χεῖρ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμῆ τὸν σκύφον, ἅποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην,

τὸ

tum, si prius inter omnes percrebuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristæneto vinolentam libidinem accipiente.

16. Cynicus autem Alcidas, qui jam abibisset, percunctatus, quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleantibi, Herculis ducis atque principis poculum!* Ridetibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta, quod sponsae propinavisti, advocato Deo nostro Hercule? Quam bene noritis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus!* hic magis se, ad
sum-

τὸ σῶμα δὲ ἔτι κατετρός καὶ ἅμα παρεγύμνα-
 ῖαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχρῶς. αὐτοῖς
 ἐπὶ τέτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ δὲ ἀγα-
 νακτῆσας ἐπανίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλέ-
 πων, καὶ δῆλος ἦν ἐκείνῃ εἰρήνην ἄζων· τάχα δ'
 ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μήματα και-
 ρὸν εἰσενεκόμιζο πλακῆς εὐμεγέθης· πρὸς δὲ
 ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τῷ
 θυμῷ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριῖων.

Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς με-
 ρὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος
 ὁ ῥήτωρ αὐτῷ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει 7) διεξήκει, καὶ
 ἐπη-

summam usque turpitudinem, denudabat. Rur-
 sus propter haec ridere convivae, et ille indi-
 gnabundus surgere, atrox quiddam et furiosum
 cernens, ut manifestum esset, illum quietem
 non amplius acturum. Forte alicui impactu-
 rus erat clavam, nisi tempestive illata esset pla-
 centa bene magna: conjectis in hanc oculis
 fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens
 illam se ingurgitabat.

17. Et jam plerique ebrii, jam clamore
 plenum convivium. Dionysodorus enim rhe-
 tor ibi dictiones quasdam per vices recitabat,
 lau-

7. αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ul-
 timis vocibus intelligendum sit, fateor me
 nescire. *Du Souh.*

ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἑφεσώτων οἰκετῶν
ὁ δὲ Ἰσμίαος ὁ γραμματικὸς ἐρῶαψάδην, ὕστερος
κατακείμενος, καὶ συνέφερον ἐς τὸ αὐτὸ τὰ
Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρεόντος, ὡς ἐξ
ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι
μαίλισα δ' ἐκείνα, ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ
μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινάς. καὶ,
Ἐνθα δ' αἶρ' οἰμωγὴ τέ, καὶ εὐχολὴ πέ-
λεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίγνωσκε, παρὰ τῷ παιδὸς
λαβὼν λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον.

Δια-

laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, ser-
vis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus
Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in
unum Pindari et Hesiodi et Anacreontis qui-
busdam, ut unum ex omnibus illis carmen
oppido ridiculum conficeretur. In primis au-
tem illa, quasi futura praediceret:

*Contulerunt clupeos: et,
Hic vero gemitusque fuit clamorque vi-
rorum.*

Zenothemis legebat captum a puero libellum,
minutissimis scriptum literis.

Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακοιζόντων τὰ ὄψα, 8) μηχανώμενος Ἀρισχίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῇ τὸν καιρὸν εἶναι, μὴδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρεῖλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων ἄτος ὡρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διασρέφων, ὡς γελοιότερος Φανείῃ καὶ ἀνάπαισαι συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκηπτεν ἕς τὰς παρόντας.

Οἱ

18. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristae-netus, ne illud quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, jussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, et anapaestos cum varia gesticulatone, voce Aegyptium quid sonante, pronunciat. Tandem etiam quaedam dicta jactat in praesentes.

19.

8. τὰ ὄψα] Hinc discas proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. *Du Souf.*

Οἱ μὲν ἔν' ἄλλοι ἐγγέλων, ὅποτε σκωφθεῖεν
ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι
ἐπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐ-
τόν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος
ἦν Φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμῶντι, καὶ κατέχοντι
τὸ συμπόσιον, ἀπορρίψας τὸν, τρίβωνα, πρᾶ-
καλεῖτο οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν
αὐτῷ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν. ἄτω δὲ ὁ κακοδαί-
μων Σατυρίων (τῷτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκα-
λεῖτο) συζᾶς, ἐπαγκρατιάζε. καὶ τὸ πρᾶγμα
ὑπερήδισον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶ
ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ
μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδᾶντο, οἱ δὲ ἐγγέ-
λων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας.
ὑπὸ

19. Atque alii, quum peterentur, rident.
Cum vero in Alcidadamantem etiam simile quid
jactasset, quod Melitensem vocaret catellum:
indignatus ille, et olim apparebat illum invi-
dere *scurrae*, quod probaretur atque teneret
convivium, pallio abjecto istum ad pancratii cer-
tamen provocat, si negaret, clavam se illi im-
pacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion,
(id enim *scurrae* nominis erat) consistit, certat
pancratio. Erat res jucundissima, philosophus
vir compositus cum ridiculario, feriens, ver-
bera vicissim excipiens. Qui vero praesentes
erant, partim pudere, partim ridere, donec
plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto
Luc. Op. T. VIII. I atque

ὑπὸ φρυγικροτῆμεν ἀνθρώπισκε καταγωνισθείς· γέλως ἔν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς.

Ἐνταῦθα Διονίμος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, καὶ πολὺ κατόπιν τῷ ἀγῶνος· ἐβεβραδύνει δέ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν· καὶ τι καὶ γελοῖον διηγήσατο· ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, καὶ εἰδὼς ἐχέμενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τὰς αὐλὰς, κελύειν αὐλεῖν· εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύνατο, παλεῖν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας· τέλος ἔν· ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοήσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα· γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ
πλη-

atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum caussa effusi.

20. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponrem tibicinem. Ac ridiculum quidam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum; cum nesciret jam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, et clausa janua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde eam non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum; constituto plagarum numero, provocasse:

πληγῶν ἀριθμῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς ἀλλή-
σαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τὰς αὐλὰς
ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτῆ το σκύτος, καὶ
τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι 9) τάχιστα διὰ τῆς Φω-
ταγωγῆ εἰς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τῆτε, ἀσφιδέσεων ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ,
ἐπικαλεῖσθαι τὰς γειτνιώντας, ὑφ' ὧν ἀνασπα-
σάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ
καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ αἰμυχὰς τινὰς ἐπὶ
τῇ προσώπῃ. καὶ ὁ μὲν Διώνικος, ἃ μείον εὐδο-
κιμήσας τῇ γελωτοποιῇ ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλη-
σίον τῇ Ἰστιαίᾳ παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνιεν
ὅσα

casse: ac primo quidem ipsum se male cecidi-
nisse: tum vero traditis illi tibiis, corium ab
illo accepisse et lorum, pugionemque quam
celerrime per fenestram dejecisse in implu-
vium; et ab hoc inde tempore jam tutius cum
illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus
effractâ janua ipse servatus sit. Ostendebat
autem vestigia quaedam plagarum et unguium
in facie. Ac Dionicus, qui non minorem nar-
rationis plausum, quam scurra, tulerat, jux-
ta Histiaeum se inferciens, coenabat de reli-

I 2

quius,

9. ἐπιρρίψαι] ἐπιρρίπτειν hic non potest lo-
cum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod
et MS. prae se fert. *Graevius.*

ὅσα λοιπὰ, ἐκ ἄνευ θεῶ τινος ἡμῖν ἐπιπαρῶν,
ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γε-
γεννημένοις.

Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκίτης
παρ' Ἑτοιμοκλέας ἦκεν λέγων τῷ Στωϊκῷ,
γραμματιδίων τι ἔχων, καλεῦσαι οἱ ἔφη τὸν
δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον
ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέν-
τος ἔν τῷ Ἀριζαινέτῃ, προσελθὼν πρὸς πρὸν
λύχρον, ἀνεγίγνωσκεν. ΦΙΛ. Ἦ πῃ, ὦ Λυκίῃς,
τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ
ποιῶσιν; ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν
τι ᾤθημεν, ἀλλ' εὖδ' ἐγγὺς ἦν τῷ τῷ ἐνεγέγρα-
πτο γάρ.

ΕΤΟΙ-

quius, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea
facta sunt.

21. Ingressus enim aliquis in medium ser-
vus, ab Hetoemocle se Stoico venire dicens, cum
libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde
exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque
facto rursus discedere. Cum permisisset Ari-
staenerus, accedens ad candelabrum recitavit....
PHIL. Numquid, Lycine, sponsae laudationem,
aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?
LYC. Scilicet nos etiam tale quid putavera-
mus. Sed neque affine quidquam horum fuit.
Scriptum enim ita:

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

"Οπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς με-
βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέ-
ραι πολλῶν ἐνοχλόντων, παρὰ πολὺ σὲ πλε-
σιωτέρων, ὁμῶς ἔδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν,
ἐπέδωκα, εἰδὼς τὰς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύ-
βας, καὶ παροινίας. ἐπὶ σὲ δὲ μόνον εἰκότως
ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσῶτον χρόνον ὑπ'
ἐμῇ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, ἐκ ἡζήσας ἐνα-
ριθμῆσαι καὶ με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος
ἐγὼ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν.
ἀνιῶμαι ἔν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, ἕτως ἀχαρίζω
Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐκ ἐν ὑὸς ἀγρίε
μοί-

22. HETEOEMOCLES PHILOSO-
PHUS ARISTAENETO.

*De coenis quomodo affectus sim, superior omnis
vita mea perhibeat testimonium, qui, multis quo-
tidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam
tamen illis me dederim, qui norim tumultus ejus-
modi conviviorum et vinolentos furores. De solo
autem te indigne merito ferre mihi videar, qui
tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me ami-
cis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus
ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum
adeo te jam demonstras. Mihi enim non in apri
portione, aut leporis, aut placeniarum inest feli-
citas,*

μοίρα, ἢ λαγῶν, ἢ πλακύντων, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δεσπνῆσαι πολυτελεῖς, ὡς Φασι, δεῖπνον δυνάμενος, ἐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ δ' ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων.

Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλας εὐτυχεῖς εἰκότως ἔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, ἐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα, ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμασῶν σε φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπεὶν δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) σπασσυσμῶ ἐνὶ ἀποδραΐξαι ἂν μοι τάχις δοκῶ τὰ σώματα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ἐσι Φίλοσοφία;

citas, quibus copiosissime fruor ab aliis officiū non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut ajunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.

23. *At tu, relictis nobis, alios accipis: Neque id mirum; nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi ventiant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis, Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego, (absit dico invidia) syllogismo uno ora obdurare quam celerrime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit Philosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?*

Φία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις
ἐξέως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τι, κερατί-
ναν, ἢ σωρείτην, ἢ θειζόντα λόγον. ἀλλὰ σὺ
μὲν ὄναο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν
ἀγαθὸν ἡγόμενος εἶναι, οἶσω ῥαδίως τὴν ἀτι-
μίαν.

Καίτοι ὅπως μὴ εἰς ἐκείνην εἴχῃς καταφεύ-
γειν τὴν ἀπολογίαν ὕπερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
ἐν τοσούτῳ θορυβῷ, καὶ πράγματι, ὡς σε τῇ-
μερον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς δίκης,
καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕπερον. ταῦτα ἐγὼ
τοῖς παρῆσιν ἀπολελόγημαι.

Εἰ δὲ δειπνῇ ἔνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ,
τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν
Ἀρτέμιν ἀγανακτῆσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν ἔπα-
ρελα-

bitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornu-
tam, aut illam de Acervo, aut Metentem ratio-
cinationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui
solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
feram ignominiam.*

24. *Tamen ne deinde ad illam confugere excu-
sationem possis, uti dicas, in tanto te tumultu ex
occupatione oblitum esse: bis te hodie salutavi, et
mane domi, et deinde in Castorum, cum rem sacram
faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi.*

25. *Si vero ob coenam iratus tibi videar, il-
lud de Oeneo cogitabis. Videbis enim iratam Dia-
nam, quod se solam non invitasset ille ad sacrifici-*

ῥέλαβεν ἐκαῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τὰς ἄλλας θεὰς
ἑσιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

Ἦ λάθεται, ἣ ἐκ ἐνόησεν, αἰάσατο δὲ μέγας
θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπέθεμοις, πεδί' ἔχασα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χεῖρ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητᾶς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην,
ὅπως μάθῃς, οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον
ἑσιῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδεδωκας, ἐκτό-
τως.

*cium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicis
autem sic fesse de illa Homerus:*

Immemor, imprudens; multum sibi mento
nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli
Objecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

26. Haec sibi pauca de multis apposui, ut
discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, et tra-
dideris illi filium: Recte illud quidem. Suavis
enim

τως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχροὺν ἦν εὐεὶ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέθῃκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τῷ παιδαγωγῷ αὐτῷ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ἔχρη ταράττειν ἐν γάμοις, ἐδὲ διαβάλλειν ἄλλας, καὶ μάλιστὰ ἐφ' ἑτῶς αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιός, δύο ἤδη μαθητάς με ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλοσοφίας αὐτῆς ἔνεκα σιωπήσομαι.

Προσέταξα δὲ τῷ οἰκῆτῃ τέτῳ, ἦν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλάφου, ἢ σησαμῆντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσσῃ. καὶ ἀντὶ τῷ δείπνῃ ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν ἐπὶ τέτῳ πεπομφέναι.

Τέτων,

enim est adolescentulo et gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, ne dicere talia, aliquid praeterea adjicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Dipbilus dignus est, qui duos jam a me discipulos abduxerit, at ego philosophiae causa tacebo.

27. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut aprī partem, aut cervi, aut e sesamo placenta, mihi adferendam, ne ea sit coenae excusatio; ne accipias, ne videamur hac illum causa misisse.

Τέτων, ὦ-ἐταῖρες, ἀναγινωσκομένων μου
 ταξῶν, ἰδρῶς τέ μοι περιχεῖτο ὑπ' αἰδᾶς· καὶ
 τῆτο δὴ τὸ τῆ λόγῃ, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡψό-
 μην, ἐρῶν τὰς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῃ
 καὶ μάλιστα ὅσοι ἡδαισαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πο-
 λὶὸν ἀνθρώπων, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκῶντα.
 ἐθαύμαζον ἔν, οἷος ὦν διαλάθει αὐτὰς, ἐξα-
 πατωμένους τῷ πύγωνι, καὶ τῇ τῆ προσώπῃ
 ἐντάσει. ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι ἐκ ἀμει-
 λείας παρίδειν αὐτὸν, ἀλλ' ἔποτ' ἂν ἐλπίσας
 κληθέντα ἐπινεῦσαι, εἰδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυ-
 τὸν τοιζέτω τινί· ὥςτε εἰδὲ τὴν ἀρχὴν περᾶ-
 σθαι ἡξία.

Ἐπεὶ

28. Haec dum legerentur, amice; et su-
 dore difflebam prae pudore, et, quod est in
 proverbio, hircere optabam mihi terram, cum
 viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui
 aderant, praesertim quotquot eorum norant
 Hetoemoclem, canum hominem, quique vir
 gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem
 virum adhuc parum cognovissent, barba ista
 atque vultus contentione decepti. Itaque mihi
 videbatur non negligentia illum quadam prae-
 termisisse Aristaenetus, sed, quod non spera-
 ret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non
 voluisse in eum se casum committere: atque
 adeo ne tentare quidem sustinuit.

Ἐπεὶ δ' ἔν ἐπύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀνα-
γιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τὰς
ἐμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δα-
δοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν
προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τῷ Ἐτοιμα-
κλέας κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτε-
τάρακτο, καὶ θορύβῳ μεσὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὁμοῦς
πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ
γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέ-
πεμψεν, εἰπὼν, ὅτι ἐπιμελήσεται τάτων. μετ'
ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη ἀΦανῶς, τῷ
παιδαγωγῷ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κα-
λεύσαντος τῷ πατρός.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀΦορ-
μῆς δεόμενος (ἐβέλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς
Στωϊ-

29. Cum ergo legere tandem servus desis-
set; convivium totum in Zenonem atque Di-
philum coniecit oculos, metuentes, pallentes,
vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemo-
clis ipsi facientes. Aristaeonetus perturbatus
ipse quoque et commotior, jubet tamen nos
bibere, et subridens bene vertere quae facta
erant studet. Ac servum quidem remittit, his
verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post surgit
clanculum Zeno, discedere ipsum, patris im-
perio, jubente paedagogo.

30. Cleodemus autem, qui olim require-
bat occasionem; (volebat enim manus conse-
rere

Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, ἔκ ἔχων ἀρχὴν εὐλογον) τότε ἂν τὸ ἐνδόσιμον παρασχέσῃς τῆς ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρῦσιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύσηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων· τὰ δ' ἄλλα, Ἐτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι καὶ αἱ ἐπισολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτιάζῃ, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἶνεὺς μὲν Ἀριζαίνετος, Ἐτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφημα πάντα, καὶ ἐορτῇ πρέποντα.

Νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερματακείμενος· ἡκησέει γάρ, οἶμαί, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀριζαινέτῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥς ἔκ ἀκαλῶν ὤρετο μεμνησθαι τῆς Καλυδωνίης· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίαν, ὧς Ἀρι-

rere cum Stoicis, et rumpebatur, quod rationabile exordium ejus rei non haberet) prae-bente tum initium epistola, Talia, inquit, praeclarus ille Chrysippus efficit, et Zeno admirabilis, et Cleanthes, vocolas quasdam jejunas, et interrogationes solum, atque habitus Philosophorum: caeterum plerique Heroemocles; et epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristae-neus, Heroemocles autem Diana. Quam boni om-nis omnia, Hercules! et solenni decora,

31. Sic per Jovem, ait, qui super illum cu-babat, Hermon; audieras enim, puo, aprum paratum Aristae-neo ad coenam: itaque non intem-pestivum, ratus est. Calydonii illius meminisse, sed per

Ἀριζάνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτες ὑπὸ λιμῆ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεὶς· καίτοι ἐδὲν ἂν πιάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι.

Χρυσίππῃ γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς (ἔφη ὁ Ζηνοθέμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φθειζάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἔκ ἐννόμως φιλοσοφῆντος Ἑτοιμοκλῆς τῷ γόητος, μεταρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφῆς ἀνδρας; οἱ τινὲς δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; καὶ σὺ μὲν τῶν Διοσκέρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τὰς πλοκάμους περιέκασκας, χρυσῆς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν

Σω-

per Vestam, Aristaenese, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Melegri illius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vebementer malum sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus.

32. Nempe Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis, erectus, et magna voce usus, et ab uno viro non legitime philosophante Hecetocle, impostore, Cleanthen merimini et Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, decondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Softrasi uxorem audito-

tis

Σωσράτα γυναῖκα τῷ μαθητῷ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες; ἢ σιωπήσῃς ἐν τοιαῦτα συνεπιτάμενοι αὐτοῖς; ἀλλ' ἢ μαζωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς, ἥδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ. ἔδὲ τῷ ξένῳ μαθητῷ λαβὼν τὸ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, ἔδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, ἔδ' ἀγχω τὸς μαθητάς, ἥν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τὰς μισθὰς. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνοθεμῖς, καὶ ἂν ἕταρος γένοιτο μὴ καὶ Φάρμακον ἀπεδοῦσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα.

Καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅπως οὖν ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἡμῖς σχεδὸν, κατε-
σκε-

ris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprebensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse uxoris leno sum; Cleodemus inquit, quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum, interposito per Urbis custodem perjurio, accepisse me negavi: neque quaternarium (in mensem) drachmarum foenus exerceo, neque colubum obtrorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Crisoni se vendidisse.

33. Commodum hibeat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis of-
fun-

σκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσεν δὲ καὶ ὁ Ἰων τῆς
γειτονήσεως, ἐκ ἀνάξιος 10) ὦν. ὁ μὲν ἔν "Ερ-
μων ἀπεξύετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον
προνενευκῶς, καὶ τὰς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα
ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (ὃ γὰρ εἶχε κύλικα)
ἐπιτραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ
τῇ ἀρισερεῖ τῷ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε
παίσειν κατὰ κέρους καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν τὸν γέ-
ροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα,
καὶ

fundit: cujus rei aliquis fructus etiam ad Io-
nem ob viciniam pervenit, non sane indignum.
Hermon igitur detergebat de capite proclinato
merum, praesentes testificatus, quam acceperat
injuriam. Cleodemus autem, qui poculum
non haberet, conversus conspuat Zenothemin,
et prehensa sinistra manu illius barba, pugnum
malae illius incussurus erat. Atque interfe-
cisset senem, nisi retinisset manum Aristae-
netus, et transgressus super Zenothemin, me-
dium

10. ἀνάξιος] Nihil hactenus ab Ione admis-
sum lectum est, quapropter hoc sit meri-
tus. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξιος, vel
denique, quod propius est, divisiim αὐτὸν αἰ-
τιος aut, αὐτὸν ἀξιος. Alias ad sequentia
respexisse putandus est, quod haud temere
admiserim. Du Soml.

καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
κατεκλίθη, ὡς διασαίνειν, ὑπὸ διατειχίσματι
αὐτῷ εἰρηνὴν ἄγοντες.

Ἐν ὧσιν δὲ ταῦτα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φί-
λων, ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν ἐνενοῶν, τὸ πρῶτον
ἐκεῖνο, ὡς ἔδεν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίσασθαι τὰ
μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα II) καὶ τὸν βίον
ἐυθυμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκεῖνός γάρ περὶ τὰς
ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἑώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν
πρηνῶν ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσήει
με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον
ἁλῆδες ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγη τῶν
ὀρεθῶν

dium se inter illos collocasset, ut separaren-
tur, et se tanquam muro interposito quietem
agerent.

34. Haec dum fierent, multa, mi Philo;
ego apud animum meum cogitabam, illud prae-
ferim, quod cuivis in mentem venire necesse
est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi
quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim
principes in literis videbam risum debere in
ipsis actionibus. Deinde in mentem venit,
verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ra-
tione doctrinam abducere homines eos, qui ad
solos

II. ἄρα] Abest a Fl. Non immerito, quia
jam praeceffit. Reitz.

ὁρθῶν λογισμῶν τὰς εἰς μὲνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσάτων γὰρ Φιλοσόφων παρόντων, εὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίκιν αἰσχροῦ, οἱ δ' ἔλεγον αἰσχύω. εὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνώμενα, λογιζόμενος, οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγγράφει.

Ἄνεστραπτο δ' ἂν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐσιώμενοι, ἔτε παροινῶντες, ἔτε ἀσχημονῶντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγγέλων μόνον, καὶ κατεγιγνώσκον αὐτῶν, οἶμαι, ἔσγε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδορῶν-

solos libros, et quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus Philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino jam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impransus impotusque scripserat.

35. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum esset, designantes: sed ridebant modo, et damnabant illos, puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu aliquid

ῥᾶντο, καὶ ὑπερνεπέμπλαντο, καὶ ἐνεκράγεσαν,
καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδά-
μας, καὶ ἐνέρει ἐν τῷ μέσῳ, καὶ αἰδέμενος τὰς
γυναῖκας, καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἄριζά τις εἰκά-
σειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, οἷς
περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. καὶ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τὴν Πηλέως τὸν γάμον, ῥί-
ψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' ἧς τοσού-
τον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοι-
μοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβάλων
εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον, καὶ μείω τῆς
Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι.

Οὐ

illos esse putarent. Sapientes vero lascivie-
bant, conviciabantur, supra modum se imple-
bant, clamabant, ad manus veniebant. Admi-
rabilis ille Alcidas etiam in medio convivio
ningebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi
videbatur optime ille assimilare, si quis dicat,
simillima esse istius acta convivii iis, quae de
Eride poetae narrant: nempe non vocatam il-
lam ad Pelei nuptias pomum illud in convi-
vium projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum
exortum sit. Et videbatur sane mihi Hetero-
mocles, epistola illa, tamquam pomo, in me-
dium projecta, non minorum Iliade malorum
auctor exstitisse.

36. Ne-

Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φιλονεικῶντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθεῖητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνῆμαι ὑμῶς ὄν τινα καὶ κατὰ τρόπον ἀποκρίναί μοι ἔν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, κἀδὲν ἄλλ' ἢ τῆτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τῆτο ἀμφὶ τὰς πλασίας αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισῶντες, καὶ τῶν Ἐπικυρεῶν κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἐνεκα

τ. οἰεῖ-

36. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos esset Aristaeus: Sed, Modo, inquit Cleodemus, satis fuerit, si rudiatu convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, et hanc ob causam circa divites semper versemini, et fœnori deris pecuniam, et usurarum excuspetis usuras, et mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, et Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne foren-

ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτῶντες, εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίωντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁθόνην περισπᾶν ἐπεχειρεῖ, ἣν ὁ παῖς εἶχε τῷ Ζηνοθέμιδος, μεσὴν ἔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμβαλε λύσας· ἀπορρίπτειν 12) αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς ἐκ ἀνῆκε, καρτερῶς ἀντεσχόμενος.

Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, εἶφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν, ἔτινος ἔνεκα ἡδονῆς κατηγορεῖσιν, αὐτοὶ ἡδεσθαι ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ἔς ὁ Ζηνόθεμις, εἶπὲ, ὦ Κλεόδημε,

tes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis. . . Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

37. Et Hermon, *Euge*, inquit, Cleodeme, dicant, *cujus rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent.* Non, inquit Zenothemis; *sed tu dic, Cleodeme,* qua

12. ἀπορρίπτειν] Αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. et F. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci. Reitz.

δοῦναι, καθ' ὅ, τι ἐκ ἀδιάφορον ἡγῆ τὸν πλά-
τον. Οὐμινεν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιᾶ-
τον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύνψας ἐς τὸ ἐμφα-
νέστερον, Πύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ,
λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρέσης ἐορτῆς
καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονεικῶς
ἔρεῖτε, καὶ ἀκέσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρα-
τῶ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη δια-
τριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες,
καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐ-
κριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας ἔτω γὰρ
ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθη τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ
τὸν αὐτῷ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.

Καὶ

*qua ratione non indifferentes esse ducas divitias.
Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae
utrinque dicerent, donec Ion proferens se mani-
festius, Desinite, ait, ego enim, si videtur, ma-
zeriem penam in medio disputationis hac solemn-
itate dignae. Vos autem sine contentione dicite et
audite invicem, ut nimirum apud Platonem no-
strum major pars otii in disputatione consumpta est.
Laudare qui aderant omnes hoc consilium,
Aristaenetus praesertim atque Eucritus, qui
sic liberari ab illa se injucunditate posse spe-
rarent: transitque in locum suum Aristaenetus,
pacem sic factam arbitratus.*

Καὶ ἅμα εἰσενεχόμεισι ἡμῖν τὸ ἐντελές ὀνομαζόμενον δεῖπνον, 13) μίξ ὀρεῖς ἐκάστῳ, καὶ κρέας ὕδρ, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθυὺς ἐκ ταγῆνα, καὶ σησαμῆντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, 14) καὶ ἐξῆν ἀπο-

38. Et simul infertur nobis ea, quae *absoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, et ossa aprugna, et leporina; et piscis de fartagine, et placenta e sesamo, et bellaria, licebat.

13. τὸ ἐντελές — δεῖπνον] Ultimus, credo, missus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit *Casaubon.* ad Athenae. 4, 20. extr.) sicciores cibos habens, et quos auferre non incommodum. Hanc puto esse *Ματτύαν*, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνον dictam, tradit Athenaeus libro XIV. extremo. *Gesner.*

14. καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Haecne periphrasis τῶν τραγῆμάτων, s. bellariorum? Sic puto, et sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, et ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod *Erasmus* dedit, *quaecumque liberum est, seu velis in alium condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποΦέρεσθαι illud au-

ἀποφέρεισθαι ταῦτα· πρᾶκτο δὲ ἔχ' ἐν ἐκά-
 στῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστανέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ
 ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐτῶ
 ἑκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊ-
 κῷ καὶ Ἑρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν
 καὶ τέτοισ'· εἶτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἴωνι· μεθ'
 ἑς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ
 αἰμφοῖν, ὃ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει· καὶ μέμνησθ'
 μοι τέτων, ὦ Φίλων, διότι δὴ ἐσι καὶ ἐν αὐ-
 τοῖς

batque ea domum ferre. Neque vero sua uni-
 cuique lanx proponebatur, sed Aristaeneto et
 Eucrito in mensa una communiter, oportebat-
 que unumquemque, quod sibi proximum esset,
 sumere. Zenothemidi autem Stoico, et Epicu-
 reo Hermoni similiter in commune ipsis quo-
 que *offerebatur*: deinde Cleodemo, et qui jux-
 ta erat Ioni; post quos symon et mihi; Diphilo
 autem, quod Zeno discesserat, utriusque *ad-
 moia porcio*. Et memento mihi horam, Philo;
 K. 4 est

autem ταῦτα plane omittamus. Verbi
 ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex *Hesychio*
 conjicias, apud quem sunt ista: ἐντραγεῖν,
 ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμί-
 σασθαι. Vidit hoc etiam *Kuhnus* ad Pol-
 luc. 6, 40. τὸ ἐντραγεῖν *saepius usurpatum*
de tragematibus, et id genus aliis scitamentis.
Gesner.

τοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. ΦΙΛ. Μνησθήσομαι δὴ.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος ἔν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ· καὶ μικρὰν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων, περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγῳσί μοι, ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ Φιλοσοφῶσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν ἔν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθόμενος Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδερχεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιούτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖς γάμῳ, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκῶντα κοινὰς εἶναι

est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile. PHIL. Meminero fane.

39. LYC. Ion igitur, *Primus* ergo, inquit, si videatur, incipio. Et paullum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum de ideis et incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quas convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane, nuptiis opus non habere, sed Platoni obsequentes, et Sócrati, amare pueros: soli enim, qui hac fecerint, perfectam virtutem adipiscantur: Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platoni

εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλῃ εἶη·
μεν.

Γέλως ἐπὶ τέτοις ἐγένετο, ὡς ἐκ ἐν καιρῷ
λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη,
βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; πᾶ γὰρ αὖ εὐρίσκοιμεν
τὸν ζήλον ἐπὶ τῷ, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
Φθόγγῃ, καὶ θάρμῃ; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυ-
σόδωρος ἀντελοιδореῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ
γραμματικὸς Ἰστιάος, ὁ βέλτιστος, Παύσασθε,
ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι;
καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν.

Ἡ

*senis placitis, uxores illorum. (philosophorum)
esse communes, extra Zelum finis.*

40. Super his risus exortus est, ut quae
minime opportune dicerentur. Dionysodorus
autem, *Non desines*, inquit, *Barbarica nobis no-*
mina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de bac
te, et apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis,
purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodo-
rus quoque vicissim, quae solent, maledicturus
erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo,
desinite, inquit. *Ego enim epitthalmium vobis*
recitabo; et recitare incepit.

Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα 15)

Ἦ οἷή πότ' ἄρ' 16) ἤγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροις,
 Δίη Κλεωνίδης ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκίως,
 Πρᾶχστα πασῶν ἑλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμ-

41. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

*Unica tandem qualis Aristarcheti in domibus
 Diva Cleanthis hera follicis est aliza!
 Omnium excellens aliarum Virginearum,
 Es Venere melior, sive adeo Luna.*

Salve

15. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα] Bergler ad Alciphr. III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis Poëtis, Pindaro, Hesiodo et Anacreonte confarcinata. Reitz.

16. ἢ εἰη πότ' ἄρ'] Mali poëtae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. Gesner.

CONVIVIUM, SEU LAPITHAE. 295

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κρατίστῃ
ἐφήβῳ.

Κρέσσων Νηῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.

"Αἰμυες δ' αὖθ' ὑμῖν τέτον θαλαμηῖον ὕμνον
Εὐνεν· ἐπ' ἀμφατέροις πολλαῖσι ἀσόμεθα

Γέλῳτος ἔν ἐπὶ τέτοισι, ὡς τὸ εἶκος, γενο-
μένῃ, ἀρέσθαι ἤδη τὰ παρὰκείμενα ἔδει, καὶ
ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρι-
τον, τὰ πρὸ αὐτῶ ἐκάτερος, καὶ γὰρ τὰ μὲν, καὶ
ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἴων ἐμοίῳ,
καὶ ὁ Κλεόδημος· ὁ δὲ Δίφιλος ἤξιε καὶ τὰ τῶ
Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,
καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς
τέτς

*Salve tu quoque, sponse, bonorum optime ju-
venum,*

Nereo praeftans ac Thetidis nato.

*Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,
Communem auibobus saepe canemus olim.*

42. Rifu super his, qualem credere par
est, exorto, auferendi apposita jam tempus
erat; auferuntque Aristaenetus et Eucritus
quisque quod ante se erat: et ego mea, et
Chaerea quae ipsi erant posita, atque Ion si-
militer et Cleodemus. At Diphilus ea quoque
auferre postulabat, quae egresso jam Zenoni
fuerant posita, ac sibi soli posita esse dicebat,
pugna-

τὰς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ἀνι-
 θος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλη
 νεκρὸν ἀνθέλκοντες· καὶ τέλος, εὐκλήθη, καὶ
 ἀφῆκε, πολλὴν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπό-
 ταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτηε μετὰ τῆτο,
 ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδικοῦμενος.

Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα
 κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπὲρ ἄνω, ὁ
 Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς
 τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνι-
 κῶς· ἡ δὲ ὄρεσις ἡ πρὸ τῷ Ἑρμῶνι, πιμελεστέρα,
 (ἄτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναι-
 ρεῖσθαι, τὴν ἑαντῶ ἑκάτερον. ἐν τῇτῳ τοίνυν
 ὁ Ζηνόθεμις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε
 τὸν

pugnabatque cum ministris: tendebantque ad eo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, et
 huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta.
 Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis
 praebito, praesertim cum post ista indignare-
 tur, velut injuria maxima affectus esset.

43. Hermon et Zenothemis juxta, ut supra
 dictum est, accumbebant: supra Zenothemis,
 alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia
 aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id qui-
 dem fortuna, arbitror. Oportebat autem has
 etiam, et suam quemque tollere. Hic Zeno-
 themis, et adverte mihi, Philo, animum; jam
 enim

τὸν νῦν, ὁμᾶ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν
πραχθέντων) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ'
αὐτὸν ἀφείς, τὴν πρὸ τῆς Ἑρμῶνος ἀνείλετο,
πιωτέραν, ὡς ἔφην, ἔσαν. ὁ δ' ἀντεπελάβετο,
καὶ ἐκ εἷα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ ταῖσι, καὶ
συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐ-
ταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγῶνων ἐπει-
λημμεῖοι ἐπεκαλῆντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεό-
δημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα
καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσαντο οἱ μὲν ὡς τῆτον, οἱ
δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνον τῆς Ἰωνος· ἐκεῖνος δὲ
μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν.

Οἷδ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν
Ζηνόθεμις, σκύφοι ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέ-
ζης

enim in ipso capite quasi rei gestae versamur.
Zenothemis ergo, sua relictæ, illam pinguior-
em, ut modo dicebam, quæ ante Hermonem
erat, aufert. At hic ab altera parte prehen-
dit, nec patitur istum plus justo sibi arrogare.
Hinc clamor, et irruentes in se invicem, ipsas
sibi gallinas in faciem impingunt, prehensis-
que invicem barbis auxiliaturos advocant:
Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Atci-
damantem et Diphilum, coeuntque adeo hi ad
hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione;
hic enim se servabat medium.

44. At illi confertis manibus pugnant. Ze-
nothemis sublatum de mensa scyphum, quæ
ante

ζης, κείμενον πρὸ τῆ Ἀριζανεύς, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καί κεινὸν μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη·

διεῖλε δὲ τῆ νύμφης τὸ κρανίον εἰς δύο, χρηστῷ μῆλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή ἔν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν εἰς τὸ μεταίχιμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστ' ἡ μήτηρ τῆ μεираκίς, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτῆς. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἤριζευσε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατίζας τῇ βακτρῆϊ, τῆ Κλεοδήμα μὲν τὸ κρανίον, τῆ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέστριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίς, βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειρῶντας, κατέτρωσεν· ἃ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖ-

ante Aristaeneturum stabat, in Hermonem con-jicit.

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

Sponsique frontem luculento sane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, prosiliunt inter utramque aciem ple-raeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret, sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidamas, auxiliator Zenothemidis, et clavae ictu Cleo-demi cranium et malam Hermonis obterit, ser-vorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accur-

ἐκείνσι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὁρῶν τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τῆ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν εἶνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Διφίλον, ἐπὶ ζυμμαχίαν ἤκοντα τῆ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῆ κλιντῆρος.

Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτὰς ἐπιχειρῶν, λῆξ, οἶμα, εἰς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῆ Κλεοδήμῃ, Δίφιλον εἶναι εἰρηθέντος. ἔκειτο ἔν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτῆ Ὅμηρον, αἶμ' ἐμέων. πλὴν ταρχχῆς γε καὶ δακρύων μετὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐνώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἄλκι-

accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, et morsu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem.

45. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Jacuit ergo miser, *vo-*
mitique, Homeri sui verbo, *cruorem*. Caeterum tumultus et lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum
omnium

Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, πᾶσι τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ αὖ, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφесῶς, ἑώρων ἕκαστα, καὶ ἀναμειγνύς ἑμαυτὸν, ὑπὸ τῇ Ἰστιάῃ διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας γὰρ καὶ Κενταύρους εἶδες αὖ, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφας ριπταμένας.

Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἶκος, μακροῦ χαλεπώτερον ἐγγένητο· καὶ γὰρ αἱ ῥαδίως εὐπόρησαν Φωτὶς ἄλλα, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ
ἐπεὶ

omnium fuit Alcidas, qui cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret in quoscumque incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos.

46. Tandem Alcidas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo jam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In
hisce

ἐπεὶ παρὴν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατε-
λήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυ-
μνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπα-
δάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφω-
ράθη πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς
κόλπης, ἐξανασάντος αὐτῆς· εἴτ' ἀπαλογαμένος,
Ἰωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δῶναι
αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμο-
νικῶς ἔλεγε τῷτο πεποιημένον.

Ἐπὶ τέτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευ-
τῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ
τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ
Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φορὰδην ἐξεκομί-
ζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύ-
της

hisce tenebris multa, eaque turpia, perpe-
trata, et cum adesset tandem, qui lumen in-
ferret, deprehensa sunt. Alcidas tibiae
sublata veste vim inferre studens; Dionysodo-
rus autem in ridiculo alio facinore oppressus.
Scyphus enim de sinu surgentis excidit.
Deinde excusandi causa Ionem dixit in turba
sibi, ne periret, dedisse, Ion autem providen-
tia quadam hoc a se factum confirmavit.

47. Sic dissolutum convivium, quod post
lacrimas in risum rursus exiit de Alcidamante,
et Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati jacen-
tes exportabantur, ita male se habebant: senex
in prius Zenothemis utraque manu, altera
Luc. Op. T. VIII. L. nasum

τῆς Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινόε, τῇ δὲ τῇ ὀφθαλμῷ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόων ὥς καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καὶ περ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἔξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς ἐν ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον καὶ ὁ νυμφίος δέ, ἀκρεσάμενος τὸ τραῦμα τῷ Διονίῳ, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταυνίαις κατελιγμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατεθείς, ἐφ' ἧ τὴν νύμφην ἐπάξειν ἔμελλε, πικρὰς δ' ἀθλίας τὰς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδῆσαντες 17) ἀπήγοντο, ἐμὲν-
τες

naſum tenens, altera oculum, perire ſe doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipſe quoque malo affectus, duobus quippe excuſſis dentibus, anteaſtaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi, te indifferentem jam non putare dolorem!* Sponſus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus eſt, taeniis obvoluto capite, in currum impoſitus, quo vecturi ſponſam fuerant, acerbis miſer celebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi ſomno ſopiti abducebantur, vomeni-

17. καθευδῆσαντες] Sic legitur in omnibus, haud dubie corrupte; nemo enim praeter Alci-

τες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μὲντοι Ἀλκιδά-
μας, αὐτῷ ἔμεινεν. ἔ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐμβλεῖν
τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπα' καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ
τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε.

Τὲτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλω, ἐγένετο τῷ
συμπόσι, ἣ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκείνο εἰπεῖν
τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ 18) τῶν δαιμονίων

Πολ.

vomentes plerique in via. Verum mansit ibi
Alcidas. Neque enim ejicere virum pote-
rant, cum semel in lecto, in quem obliquo se
corpore abjecerat, dormire occuepisset.

48. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit con-
vivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

L 2

Mul.

Alcidamanta, illic pernoctavit. Puto ego
rescribendum καταδεθέντες, quod menti
scriptoris optime convenit; nec a scriptu-
ra vulgatae multum abhorret. *Du Soul.*

18. πολλαὶ μορφαὶ] Tres versiculos totidem
verbis habet Euripides in fine Alcestidis,
Andromaches, Baccharum et Helenae,
quibus subjiciuntur isti, Τῶν ἀδοκῆτων
πόρον εὔρε θεός. Τοιοῦνδ' ἀπέβη τόδε
πρᾶγμα. *Gesner.*

Πολλὰ δ' αἰεττωτῶς κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦ-
τα· ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς ἐκ ἀσφαλῆς,
ἀπράγματον ἄκτα, συνεσιᾶσθαι τοιούτοις φιλο-
σόφοις.

Multa Dii infreata patiant:

Certa fides ast irrita manfit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam
eveniere. Equidem illud jam didici, minime
tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum
ejusmodi philosophis agitare convivium.

Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.

Ἔσιν ἐν Συρίῃ πόλις, καὶ πολλὸν ἀπὸ τῆς Εὐ-
 Φρήτεω ποταμῶ, καλεῖται δὲ Ἰερή, καὶ ἔσιν Ἰερή
 τῆς Ἡρῆς τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τὸδε
 τὸ ὄνομα καὶ ἅμα τῇ πόλει οἰκισμένη ἐγένετο,
 ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δέ σφισι
 τῶν ἱερῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τὸδε ἡ ἐπω-
 νυμὴ ἀπίνετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος ἔρ-
 χομαι ἐρέων, ὅκοσα ἐν αὐτῇ ἐσι. ἐρῶ δὲ καὶ
 νόμους, τοῖσι ἐς τὰ ἱερὰ χρεόνται, καὶ πανηγύριαις,
 τὰς ἄγχοι, καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέχοι. ἐρῶ δὲ
 ὅκοσα

De dea Syria.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate
 fluvio: vocatur ea Hierapolis (*urbs sancta*) et
 est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen
 non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo
 primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fie-
 rent, id cognominis adepta est. De hac igitur
 urbe jam dicant, quae in ea sint: dicam
 vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur,
 et celebritates, quas agunt, et sacrificia, quae
 faciunt. Dicam vero etiam quidquid de con-

ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέσσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐὼν 1) καὶ τῶν ἀπηγέουαι, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην, ὁκόσα ὄντα ἡμεῦ προσβύτερα, ἐγὼ ἰσορέω.

Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱεῖα εἰσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριαις ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἱεῖα ἔγνωσαν, καὶ λίγας ἱεῖς ἔλεξαν. μετὰ δὲ ἢ πολλοῦ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι ἐς θεὰς ἤκασαν, καὶ ἱεῖα καὶ νηῖς ἤγειραν.

ditoribus sacri illius fabulantur, et templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; partim vero a sacerdotibus sibi edoctus, quae, aetatem meam antecedentia, hic refero.

2. Jam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, et condidisse templa atque delubra, et coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, et narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Diis doctrinam audierunt, et templa atque

1. Ἀσσύριος ἐὼν] *Syriam* veritas necesse est, ut et c. 17. *La Soul.*

ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο.

Τὸ δὲ παλαιόν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόαντοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔσι ἱερὰ καὶ ἐν Συρίῃ, καὶ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τὸ γὰρ τῷ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, καὶ τέταρτον τῷ Ἡρακλέος, τὸν Ἑλληνας αἰδέσθαι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἦρως ἔσι.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀσάρτης ἔσι. Ἀσάρτην δ' ἐγὼ δονέω Σεληναίην ἔμμεναι. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱερέων ἀπηγέστο, Εὐρώπης ἔσι τῆς. Καδμὸς ἀδελφεῖς, ταύτην δ' ἔῴσαν

atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, et signa statuerent.

3. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed quem ego dico multum antiquior, et Tyrius heros est.

4. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi.

ἔχσαν Ἀγήνορος τῆ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ
 τε Ἀφανῆς ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμή-
 σαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἔχ-
 σαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθσε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον
 ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν ἐς Κρήτην Φέ-
 ρων, ἀπίκετο. τὰ δὲ μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινί-
 κων ἦσαν, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρεόν-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ
 τῷ Διὶ· τὸν δὲ νηὸν ἐκ ὁμολογέσαι Εὐρώπης
 ἔμμεναι.

"Ἐχσσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, ἐκ Ἀσσύ-
 ριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίας πόλιος ἐς
 τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μὲν μιν ἐκ ὁπώρα,
 μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρχαῖον ἐσι.

Εἶδον

Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, et historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Jove raptam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, et in Cretam derulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audiui, et nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro insidentem, Jovi. Templum autem Europae esse, non consentiunt.

5. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque et antiquum est.

6. Vidi

Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερόν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέεσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς συός, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τῆς πάθους τύπτονται τε ἐκάσχα ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνά τὴν χώραν ἴσονται. ἐπεὶ δὲ ἀποτοῦψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύδωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἶναι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τε μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἥερα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, ὑποθανόντος Ἀπιοῦ. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι ἂν ἐθέλωσι ξυρέσθαι,

6. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, et in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis et plorant, et peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis plangens et lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, et coelo illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent inftar Aegyptiorum, cum mortuus est bis suus Apis. Mulierum vero quotquot torreri nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno

σθαί, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέεσι. ἐν' μιῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἴσανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μένοι-
σι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
'Αφροδίτην θυσίῃ γίγνεται.

Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ λέγουσι παρὰ
σφίσι τεθάρθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύπτιον,
καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, καὶ ἐς τὸν Ἀδωνιν,
ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρῶ δέ,
ὅπόθεν καὶ τὰδε πρὶν δοκέει. κεφαλὴ ἐκάσθε
ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέσθαι,
πλώεσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερῶν. καὶ
μὴ οἱ ἄνεμοι φερέει θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται
δὲ καὶ αὐτὰ, ἀλλ' ἐς μένην τὴν Βύβλον ἀπικνέ-
σθαι. καὶ ἔστι τὸ σῦμπαν, θαῦμα. καὶ τὲρ
ἐκάσθε

die venales stant, forma quaestum facturæ.
Forum autem solis patet peregrinis; ex mer-
cede sacrificium confit Veneri.

7. Sunt autem Bybliorum quidam, qui se-
pultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, et
luctus illos et orgia non in Adonin, sed in
Osirin peragi omnia. Dicam vero, unde ista
quoque fide digna videantur. Caput singulis
annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans
interjectum spatium, quod septem diebus navi-
gatur. Ac ferunt illud divina quadam navi-
gatione venti; declinat autem nusquam, sed
solam Byblum pervenit. Estque universum
hoc

ἐκείνῃ ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθήησάμην Βυβλίην.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τῷ Λιβάνῃ τῷ ἔρειος, εἰς τὴν ἄλῃ ἐκδίδοι· ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκείνῃ ἔτεος αἱμοόσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ πολλὸν τῷ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεόντα δὲ, ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι ὁ Ἀδωνίς ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα εἰς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥέει τὴν ἐκωνυμίην δίδοι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσιν.

hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum.

cap. 8. Est verò aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen ex Libano monte ortum, exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, et magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicat. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulnerari Adonin, delatque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus.

λέγῃσι. ἔμοι δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δο-
κέων λέγειν, ἑτέρεν ἀπηγέετο τῷ πάθῃ αἰ-
τίν. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ ποταμὸς, ὡ-
ξεῖνε, διὰ τῷ Λιβάνῃ ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος
κάρτα ξανθόγεώς ἐστι· ἀνέμοι ὧν τρηχέες ἐκεί-
νησι τῇσι ἡμέρησι ἰσάμενοι τὴν γῆν τοῦ ποταμοῦ
ἐπιφέρῃσι, ἔχσαν ἐς τὰ μάλισα μιλτώδεα· ἡ
δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τῷδε τῷ πάθῃ
τὸ αἶμα, τὸ λέγῃσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίνη. ὁ
μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ
ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἔμοι μὲν δοκεῖ κάρτα
θεῖη καὶ τῷ ἀνέμῳ ἡ συντυχία.

Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλε,
ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερόν
Ἀφρο-

gus. Mihi vero Byblius homo, qui vera vide-
batur dicere, aliam narravit mutationis illius
causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen,*
bospes, venit per Libanum. At Libanus multum
rubicundae terrae habet. Ventii ergo vehementes,
qui statos illis diebus flatus habent, terram fluminis
inferunt minio valde similem. Haec illud terra
reddidit sanguineum: huiusque mutationis non san-
guis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.
Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera
dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti
opportunitas videretur.

9. Adscendi vero etiam e Byblo Libanum,
diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi
Ve-

Ἀφροδίτης 2). ἔμμενον, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱερόν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τὰ δὲ μὲν ἐστὶ τὰ ἐν τῇ Συρίᾳ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.

Τούτων δὲ ὄντων, ἔμοι δοκέει, εἶδέν τιν' ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μείζον ἔμμενον, εἰς νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, εἰς δὲ χώρα ἄλλη ἱερότερη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρασέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἰδρῶες

καὶ

Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, fane antiquum. Atque haec illa vetera et magnā per Syriam templa,

10. Tot autem cum sint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec aedes alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, et donaria antiqua, et spectanda multa, et signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant enim apud illos

2. ἱερόν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαιδ. c. 3. Add. Selden. de Diis Syr. 2, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblos venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. *Gesner.*

γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξύανα, καὶ κινέεται
καὶ χρησιμηγορεῖ· καὶ βοή δ' ἑλλήκας ἐγένετο
ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τῆ ἱερᾶ, καὶ πολλοὶ
ἤκασαν. ναὶ μὲν καὶ ὀλβε πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ
οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέε-
ται χρήματα, ἐκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκῃ
καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης·
τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι.
εἶδαν δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀποκεί-
ται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοσα ἐς ἄρ-
γυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκρίεται· ἑορταὶ μὲν γὰρ
καὶ πανηγύρεις ἑδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων
τοσαυτὰ ἀποδεδέχεται.

150-

illos simulacra, et moventur, atque edunt ora-
cula. Clamor etiam saepe in aede multis exau-
dientibus ortus, cum clausum esset templum.
Verum etiam divitiarum causa eorum, quae
ego novi, primum est. Multae enim ad illos
opes, veniunt ex Arabia, et a Phoenicibus et
Babyloniis, et aliae e Cappadocia. Quaedam
vero etiam Cilices adferunt, quaedam Assyrii.
Vidi ego quae in templo occultis locis reposita
sunt, vestem multam, et alia, quae in aurum
et argentum discreta sunt. Festorum dierum
quidem celebrationes et conventos nullis aliis
hominibus tot ae tanti in usum recepti sunt.

11.

Ἰσορέοντι δέ μοι ἐτέων περί, ὅκοσα τῷ ἱερῷ
ἔσι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέσαι, πολ-
λοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱεροὶ, οἱ δὲ ἐμφα-
νέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβα-
ροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλησι ὁμολογέοντες, τὰς
ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ ἑδάμα.

Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκυ-
θεα 3) τὸ ἱερὸν εἴσασθαι λέγασι· τῆτον Δευ-
καλίωνα, ἐπὶ τῷ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευ-
καλίωνος δὲ περί· λόγον ἐν Ἑλλησι ἦκεσσι, τὸν
Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγασι. ὁ δὲ μῦθος ὥδε ἔχει
ἥδε

II. Percontanti autem mihi de annis, quot
essent illi sacro? et quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae
aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulo-
sae; aliae barbarae, aliae Graecis consentientes,
quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio.

12. Vulgus igitur Deucalionem esse, Scy-
tham, ajunt, qui templum condiderit; eum,
inquam, Deucalionem, sub quo multa illa aqua
fuerit. Jam de Deucalione narrationem inter
Graecos audiavi equidem, quam Graeci nemp̃
de

3. Δευκαλίωνα τὸν Σκυθεα] Scytham esse
faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant:
sunt et qui eum ex Aegypto oriundum
statuant. Vid. *Marm. Ox.* 106. du. *Soul.*

ἔδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, καὶ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὦλοντο. αἱτοὶ δὲ γένεος τῆς δευτέρας εἰσὶ τὸ αὖθις ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίνετο. ἐκείνων δὲ περὶ τῶν ἀνθρώπων τὰδε μυθέονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἔόντες, ἀθέμιτα ἔργα ἔπρασσον· ἔτε γὰρ ὄρνια ἐφύλασσον, ἔτε ζεῖνας ἐδέκοντο, ἔτε ἱκετῶν ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίνετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὰν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὦλοντο. Δευκαλίων δὲ μένος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέραν, εὐβελίης

ΤΒ

de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc saeculum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed illud saeculum periere omnes. At hi alterius sunt generis, quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant: Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque enim juris jurandi religionem servabant, neque recipiebant hospites, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terrena effunderet, et pluviae fieri magnae, et amnes majores descendere, mare autem multum adscendere, dum aqua fierens omnia, perirentque universi. Deucalion solus al-

teri

τε καὶ τῷ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτῷ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων ἑνεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅκοντα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδόκετο. καὶ μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτῃ. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἰσορῶσι.

Τὰ δὲ ἀπὸ τέττε, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θαυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο,

καὶ

veri saeculo reservatus prudentiae et pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos et uxores imposuit, et ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, et equi, et leonum genera, et serpentes, et reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Jove immissa, intercedit. Sic in una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci.

13. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione fane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse magnum, qui aquam

Luc. Op. T. VIII.

M

omnem

καὶ τὸ σὺμπαν ὕδωρ κατεδέξατο. Δευκαλίων
 δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμὸς τε ἔθετο, καὶ
 νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι. Ἦρης ἅγιον ἐσήσατο.
 ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἐστὶ ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάτα μικρὸν. εἰ μὲν ὦν πάλα καὶ μέγα
 ἔον, νῦν τοῖόνδε ἐγένετο, ἐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ
 εἶδον, μικρὸν ἐστὶ. σῆμα δὲ τῆς ἰσορίας· τότε
 πρήσασσι δις ἐκάστῃ ἔτος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ
 εἰς τὸν νηὸν ἀπικνέσται. Φέρει δὲ ἐκ ἱερῶν μῶ-
 νον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέ-
 ρηθεν τᾷ Εὐφρήτῳ, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θά-
 λασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρει·
 τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ εἰς
 τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα,
 μικρὸν

omnem receperit. Deucalionem vero, cum
 haec facta essent, altaria constitui, et sa-
 cram Junoni aedem ad hiatum collocasse.
 Equidem hiatum vidi: et est sub templo sane
 parvus. An vero ex majore olim tantillus jam
 factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum hujus narrationis est,
 quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de
 mari aqua in templum venit. Ferunt eam non
 sacerdotes solum; sed Syria omnis et Arabia,
 et trans-Euphrataei multi homines ad mare
 accedunt, et aquam ferunt omnes, quam pri-
 mum in templo effundunt: deinde vero in
 hiatum ea descendit, capitque ille hiatus,
 par-

μικρὸν ἔδον, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιῶ-
ντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέ-
σθαι λέγουσι, συμΦαρεῖς τε καὶ εὐεργεσίης μνήμα
ἔμμεναι. ὁ μὲν ὢν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ
τῷ ἱερῷ, τοιοῦτος ἐστίν.

"Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῇς
δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστίν. ταύτην καὶ
τόδε τὸ ἔδος εἴσασθαι νομίζουσι, ἐκ "Ἡρῆ δὲ
εἴσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετιῶ
ἔνομα. Δερκετῆς δὲ εἶδος ἐν Φοινίῃ ἐθνησά-
μην, θῆμα ξένον ἡμισὴ μὲν γυνή· τὸ δὲ ἑκτό-
σον ἐκ μηρῶν ἐς ἀκρας πλάδας, ἰχθύος ἔρη ἀπα-
τείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστίν.
πίσις δὲ τῷ λόγῳ αὐτοῖσι καὶ κάρτα ἐμφανέες.
ἰχθύας

parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum
faciunt, a Deucalione hanc in eo templo le-
gem latam esse dicunt, ut illud esset calami-
tatis pariter ac beneficii monumentum. Anti-
qua ergo de templo ista illis narratio est.

14. Alii vero a Babylonia Semiramide, cu-
jus multa per Asiam opera exstant, ab hac
ergo Semiramide hanc quoque sedem constitu-
tam esse arbitrantur: nec vero Junoni consti-
tuisse, sed suae matri, cujus nomen Derceto.
Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mi-
rum spectaculum. Dimidia est mulier: quod
est autem a feminibus inde ad extremos pedes,
piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa

ἰχθύας χρεῖμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ ἔκαστε ἰχθύων
ψαύουσι, καὶ θρηνῶσι τὰς μὲν ἄλλας σιτέοντα,
περισερὴν δὲ μὲν ἔσσι, ἀλλὰ σφίσι
ἡδὲ ἱρὸν τὰ δὲ γινόμενα δοκεῖ αὐτοῖς ποιέ-
σθαι Δερκετῶς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν,
ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισερὴν ἀπικέται
ἄλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον
ἐστὶ, τάχα καὶ δεξομαι· Δερκετῶς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμ-
μεναι, ἔδομα πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπ-
τίοισιν ἔτιοι εἰσι, οἱ ἰχθύας σιτέοντα, καὶ
τάδε ἔσσι Δερκετοῖ χαρίζονται.

Ἐστὶ

tota est mulier. Argumenta illis hujus rela-
tionis non valde aperta. Pisces tem̃ sacram ar-
bitrantur, et nunquam pisces attingunt. Aves
reliquas in cibo habent, columba sola non
vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic
fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus et Semi-
ramidis caussa; alterum, quod piscis formam
habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis
in columbam exiit. At ego aedem quidem il-
lam Semiramidis opus esse, forte receperim,
Dercetus autem esse delubrum, nequaquam
vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud
Aegyptios sunt, qui piscibus in cibo non utan-
tur, neque illud Dercetus gratia faciant.

Ἔσι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρός, τὸν ἐγὼ σοφῶ
 ἀνδρὸς ἤκασα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ τὸ δὲ
 ἱερὸν Ἀττεω ποίημα. Ἀττης τὸ γένος Λυδὸς 4)
 μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδι-
 δάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοί, καὶ Σαμό-
 θρακες ἐπιτελέουσι, Ἀττεω πάντα ἑμαθόν. ὡς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεκε, βίη μὲν ἀνδρική ἀπε-
 παύσατο, μορφὴν δὲ θηλεὴν ἡμείψατο, καὶ
 ἐσθῆτα γυναικῆϊν ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν
 Φοιτῶν, ὄργιά τε ἐπετέλλε, καὶ τὰ ἔπαθα,
 ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συ-
 ρίην ἀπῆκετο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτιω ἀνθρῶ-
 πα

15. Est vero aliā etiam sacra narratio, quam
 a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse,
 delubrum vero opus Attis. Attes porro gene-
 re Lydus fuit, primusque orgia Rheae docuit,
 Ac, quae Phryges, et Lydi, et Samothraces
 peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo
 enim tempore castravit illum Rhea, virilem
 victum deliit, specieque permutavit feminea,
 et vestem induit muliebrem, et terras omnes
 pererrans, orgiaque peregit, et enarravit, quae
 passus esset, et Rheam cecinit. Inter haec per-
 venit etiam in Syriam. Cum autem Trans-

M 3

Eu-

4. Ἀττης δὲ γένος Λυδὸς] Vulgatus Ἀττις
 dicitur Lucian. quoque in aliis locis.
 Grævius.

ποι ἄτε αὐτὸν, ἄτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱεὺς ἐποιήσατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τυμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁμοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ εἰσι, ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρην μὲν ἔδαιμα, Ῥέην δὲ τέμνονται, καὶ Ἀττεα μιμέονται. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ ἔ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς ἄλλην αἰτίην ἤκασα πολλὸν πισυτέρην.

Ἀνδάνεις δὲ μοι τὰ λέγουσι τῷ ἱερῷ πέρι, τοῖσι Ἑλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἡρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσεως
τῷ

Euphrataei neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam accedat. Leones enim illam vehunt, et tympanum habet, et turrin gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt. Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Junoni nusquam, sed Rheae castrari, et imitari Arten. Haec speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quandoquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui, multum fide digniorem.

16. Placent vero mihi, quae de templo dicuntur ii, qui Graecis majorem partem consentiunt, qui nempe Deam Junonem putant esse,
opus

τῆ Σεμέλης ποίημα· καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς
 Συρίαν ἀπίκτο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰ-
 θιοπίνην. 5) καὶ ἔσι πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ Διονύσει
 ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βαρβα-
 ροί, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἐλεφάντων κέραα,
 τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ Φαλλοὶ
 δὲ ἑστῶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοις· δύο κάρτα με-
 γάλοι· ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιούδε ἐπιγέ-
 γραπταί·

ΤΟΥΤΣ·

opus vero a Baccho Semeles filio factum.
 Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua
 rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in templo
 Bacchi auctoris indicia: in his et vestes Barba-
 rae, et gemmae Indicae, et Elephantorum
 cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit;
 et stant phallos in vestibulo duo maximi, in
 quibus talis est inscriptio:

M 4

HOSCE

5. ἐπ' Αἰθιοπίνην] *Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιο-
 πίνην.* — Si quid in ista lectione veteri
 peccatum sit, non in praepositione pecca-
 tum, sed in casu arbitror, legendumque
 ἀπ' Αἰθιοπίνης· nam in reditu suo hic fuisse
 Bacchum, ea probant, quae sequuntur,
 illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν
 ἤνεκε. *Gesner.*

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΗΡΗ·
ΜΗΤΡΤΗ· ΑΝΕΘΗΚΑ.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ ταῦτα ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο,
τί ἐστὶ ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὰς Ἑλ-
ληνες Διονύσω ἐγείρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε
τι φέρουσι, ἀνδρας μικρὰς ἐκ ξύλων πεποιημέ-
νες, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ
ταῦτα νευρόσπασα. ἐστὶ δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ,
ἐν δεξιᾷ τῆ νηῶ κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χαλκρεός,
ἔχων αἰδοῖον μέγα.

Τοσαύτε μὲν ἀμφὶ τῶν οἰκισέων τῆ ἱερᾶ μυ-
θολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τῆ νηῶ πέρι, ὅθεν
τε ὁκως ἐγένετο, καὶ ὅστις μὲν ἐποίησατο. λέ-
γουσι

HOSCE PHALLOS BACCHUS JUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam
vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi
sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in
quibus etiam tale quid usurpant: virunculos
parvos e ligno factos, pudenda magna habentes;
vocantur autem haec neurospasta (*q. d. nervis
tracta*). Est hoc etiam in delubro. In dex-
tra templi positus est vir parvus, cum magno
veretro.

17. Ista de conditoribus sacri narrant. Jam
vero de ipsa aede dicam, et illius positione,
quomodo sit facta, et quis eam aedificaverit.
Ajunt,

γῆσαι τὸν νῦν ὄντα μὴ ἔμμεναι τὸν
 τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατε-
 νεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον τὸν δὲ νῦν ὄντα Στρα-
 τονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναικὸς τῆς Ἀσσυ-
 ρίων βασιλῆος. δοκεῖ δέ μοι ἡ Στρατονίκη
 ἐκεῖνη 6) ἔμμεναι, τῆς ὃ πρόγονος ἡγήσατο,
 τὸν ἡλεγξε τῆς ἡτρῆς ἐπινοίῃ. ὥς γάρ μιν ἡ συμ-
 φορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῶς
 δοκῶντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσσε. ἐκεῖτο δὲ ἀλγέων
 πᾶν καὶ οἱ ἦτε χροὴν πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ
 τὸ σῶμα δι' ἡμέρας ἐμαραίνετο. ὃ δὲ ἡτρεὶς, ὥς
 εἶδε

Ajunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab
 initio statim structam, sed istam temporis in-
 juria collapsam: quae vero nunc sit, eam Stra-
 tonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis
 fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Strato-
 nice, quam privignus suus amavit, quem me-
 dici deprehendit ingenium. Cum enim ille
 ipsum morbus invasisset, consilii expers in ma-
 lo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio.
 Jacebat autem sine dolore, sic tamen, ut colo-
 rem plane mutaret, et corpus in dies magis

M 5

illi

6. Στρατονίκη ἐκεῖνη] Seleuci uxor, nover-
 ca Antiochi: Medicus autem Erasistra-
 tus, si recte narrat *Plutarchus* in Demetr.
 p. 1660. seq. *H. Steph.* *Gesner.*

εἶδός μιν ὅς φ' ἔδεν ἐμφανὲς ἀρρώστειν· ἔγνω
τὴν νόσον ἔρωτα εἰμεναί. ἔρωτος δὲ ἀφανέος
πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ
Φωνή, καὶ χροὶς, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦ-
τα ποιεῖ. χεῖρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχει τῶ νηνίσκη
τὴν καρδίην, ἐκάλει δὲ τὰς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάν-
τας ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν
ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπῆκετο,
τὴν τε χροὶν ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώσειν ἄρχατο,
καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπαλλετο.
τὰ δὲ γιγνόμενα, εὐφριβα τῷ ἰατρῷ τὸν ἔρω-
τα ἐποίησε. καὶ μιν ὧδε ἰήσατο.

Καλῆ.

illi marcesceret. At medicus, cum videret,
illum manifesto nullo morbo laborare, amo-
rem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati
enim amoris signa multa, oculi languidi, et
vox, et color, et lacrimae. Hoc cognito, ita
se instituit. Dextra manu cordi adolescentis
imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis
omnibus intransibus tranquilluss admodum erat:
adveniente autem noverca, et colorem muta-
bat, et incipiebat sudare, et tremore corripie-
batur, et cor ei palpitabat. Ista cum fierent,
manifesto morbum medico prodidit. Atque
ita illum sanavit.

Καλέσας τῷ νεηνίσκῳ τὸν πατέρα, κάρτα
 ὀρρώδοντα, ἥδε ἡ νῆσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὅδε
 ἀρρώσκει, ἡ νῆσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδίκῃ· ὅδε γάρ-
 τοι ἀλγεί· μὲν γὰρ ἐρως δέ μιν καὶ Φρενοβλα-
 βείη ἔχει· ἐπιθυμεί δέ, τῶν ἀδαμῶ τεύξετα·
 Φιλῶν γυναῖκα ἐμὴν, τὴν ἐγὼ ἔτι μετησομαι·
 ὁ μὲν ὦν τοιαῦτα σοφίῃ ἐψεύδετο, ὁ δὲ αὐτίκα
 εἰσσετο, πρὸς τε σοφίῃς, καὶ ἡγεμονίῃς, μή μοι
 παῖδα ὀλέσῃ· ἡ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ συμφορῇ
 ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νῆσος ἀεὶ καὶ τῷ σὺ μη-
 δαμῶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασι-
 λείῃ, μηδὲ ἡγεμόνων, Φόνον προξενέεις ἡγε-
 μῶν. ὁ μὲν ὥδε ἀγνώως ἔων, ἐδέετο, ὁ δὲ μιν αὖ-
 θις ἀμείβετο· Ἀνόσια σπεύδεις, γάμον ἐμὸν
 ἀπαλ-

18. Vocato patre adolescentis vehementer
 anxio, *Iste morbus, inquit, non morbus est, sed
 injuria. Nihil enim ipse doli; sed amor illum
 tenet atque amantia. Concupiscit enim, quae nun-
 quam consequetur: meam quippe uxorem amat,
 quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim sup-
 plicare, Per, inquit, tuam sapientiam et medi-
 cinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec
 enim volens hoc teneretur malo, sed involuntarius ei
 morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum exci-
 tare regno universo; neque, medicus cum sis, mor-
 zis hujus infamiam conciliare medicinae. Sic ille
 imprudens orabat. At ita respondit medicus:*
Nefa-

ἀπαιρούμενος, ἡδὲ ἱητρὸν ἀνδραβιβώμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπερξας, εἰ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τὰδε δέόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλεγε, ὡς εἰ αὐτὸς ἔν κοτε γυναϊκὸς ἐφείσαστο, εἰδὲ παιδὶ σωτηρίας ἐφθόνες, εἰ καί τοι μητρικῆς ἐπεθύμεις· ἔ γάρ ὁμοίην συμφορὴν ἐμμεναι, γαμετὴν, ἢ παιδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἱητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθείς· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδαι. πείθεται μὲν τυχέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆην· αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ 7) ἐπώ-
νυμον

Nefarium est, quod studiose adeo petis; matrimonio mihi meam auferre, vim adhibere potans viro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequum esse calaminatam, conjugem amittere, et alium. Haec ubi audiverat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant verba. His ille obsecutus, et uxorem et regnam relinquit filio, ipse autem in Babyloniacae regionem discedit, et

7. Εὐφράτῃ] Textui Lucianeο *Euphratem* relinquam; sed mon. *ab errore* esse aut
Luci-

τυμόν ζωυτῷ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευ-
τὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἱητὴρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ
εἰήσατο.

Ἡ δὲ δὴ ὧν ἡ Στρατανίκη ἔτι τῇ προτέρῃ
ἀνδρὶ συνομιέσσα, ὄναρ τοῖόνδε ἐθήησατο, ὥς
μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραι· οἱ τὸν ἐν τῇ ἱερῇ πό-
λει νηὸν· εἰ δὲ ἀπειθεοί, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ
ἐπείλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ἐδωμῖν ὥρην
ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νῆσος ἔλα-
βε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγῆσατο, καὶ τὴν
Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ σῆσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο.
καὶ

et urbem sibi cognominem ad Euphraten con-
dit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus
et deprehendit amorem et sanavit.

19. Haec ergo Stratonice, cum in prioris
adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit
ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno, uti tem-
plum Hierapoli sibi excitaret, si non pareret,
multa illi et mala interminans. Illa initio qui-
dem nullam ejus rationem habuit. At postea,
cum magnus illam morbus invaderet, et viro
enarravit visum, et Junonem placavit, et sta-
tuere

Luciani ipsius aut ejus Exscriptorum. *Ti-
gridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit
aut scribere debuit. Adi *Plinium* H. N.
VI, 26. *du Soul*.

καὶ αὐτίκα ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα; καὶ στρατιὴν πολλήν, τὰς μὲν οἰκοδομεῖν, τὰς δὲ καὶ τῷ Ἀσφχλέος εἵνεκα καλέσας δέ τινα τῶν ἐσωτὲρ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλόν, τῷ ἔνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἑσθλὸν εἶντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ πάνπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς εἰς ἡμᾶς, τὴν δὴ ἐπέδεξαι. νῦν δέ μοι χρεῖω μεγάλης πίσυος, τῷ σε θέλω γυναικί ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῇς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ εἰς ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσται. πρὸς δὲ τάδε ὁ Κομ-

tuere aedem recepit. Cumque statim convalescisset, misit illam vir suus Hierapolin, et cum illa magnam vim pecuniae, et magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum juvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum; amicorum meorum maxime amo, et vehementer te laudo sapientiae pariter et benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Jam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, et sacra facere, et exercitui cum imperio praeesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habetur.

Κομβάβος αὐτίκα λίσσέτο, παλλὰ λιπαρῶν
μή μιν εἰπέμπειν, μηδὲ πιαίνειν οἱ τὰ πολ-
λὸν ἐωυτῇ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ
ἔργον ἰόν. τὰ δὲ ὀρρώδαι, μή ποτέ οἱ ζηλοτυ-
πίῃ χρεῖω ὑσέρω ἐς τὴν Στρατονικὴν γένοιτο,
τὴν μᾶνος ἀπ᾽ αὐτὴν ἐμβαλεῖ.

Ὡς δὲ εὐχαμῶς ἐπεΐθετο, ὁ δὲ ἰκεσίνης δευτέ-
ρης ἀπτεται, δὲναί οἱ χρεῖνον ἐπτά ἡμερῶν.
μετὰ δὲ ἀπαρτίλαί μιν, τέλειαντ' αὖτις τῶν μά-
λισα ἐδέετο. τυχῶν δὲ ἐνιδίως, ἐς τὸν ἐωυτῇ
οἶκον ἀπικέεται, καὶ πῶσων χαμᾶζε, τοῖς δὲ
ὠδύρετο. Ὡς δὲ αἰσῶς, τί μοι ταύτης τῆς πί-
στως; τί δέ μοι ἔδῃ, τῆς τέλος ἤδη δέχομαι;
νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναῖκα καλὴν ἔψομαι. τὸ δὲ
μοι

liiur. Ad haec Combabus statim supplicare,
et multum rogare, ne se mitteret, neque com-
mendaret sibi res multum se majores, pecu-
nias, uxorem, opus sacrum. Partim vero me-
tuebatur, ne quando illi postea zelotypia de Stra-
tonice oriretur, quam solus abducturus erat.

20. Cum vero persuaderi sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus esset. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, et humi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me, quorsum ista mihi fides? quid mihi ius, cujus iam finem pro-*

μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσsetαι, εἰ μὴ ἔγωγε
 πᾶσαν αἰτίην κακῆ ἀποθήσομαι. τῷ με χρεῖν
 μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τὸ μοι πάντα φόβον
 ἰήsetαι. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίησε, καὶ
 ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
 σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώ-
 μασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφόρεε σμη-
 νάμενος, τὸ τρωῦμα ἵητο. μετὰ δὲ ὡς μιν ὁδοί-
 πορέειν ἐδόκει, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα,
 πολλῶν παρεόντων, δίδοι τε ἅμα τὸ ἀγγήιον,
 καὶ λέγει ὧδε· ὦ δέσπota, τόδε μοι μέγα
 κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ
 κάρτα ἐπόθεον· νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ἑδὼν ἔρ-
 χομαι, παρὰ σοὶ τόδε ἔθήσομαι· σὺ δὲ μοι
 ἀσφα-

*prospicio? Juvenis ego, pulchram comitabor mu-
 lierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, nisi
 omnem ego mali causam atque obiectum removero.
 Itaque magnum mihi perficiendum opus est, quod
 omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse
 se mutilat, et resecta pudenda in vasculo par-
 vo recondit cum myrrha et melle, et aromatis
 aliis, ac deinde suo quem gestabat anulo ob-
 signat. Tum curat vulnus, et cum iter facere
 posse sibi videretur, accedens ad regem multis
 praesentibus, cum vasculum porrigit, tum ita
 loquitur: Hoc mihi, Domine, preciosissimum pi-
 gnus domi fuerat repositum, valde mihi carum.
 Jam vero cum magnam viam ingredior, apud te
 illud*

ἀσφαλῆως ἔχεν. τόδε γάρ μοι χρυσᾶ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ ἀπίνωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξιόμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι τγμαῖσι Φερεῖν ἐνετείλατο.

Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τῆδε ἀσφαλῆα ὁδὸν ἦνυσ· ἀπικείμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπαρῆν τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρεῖς ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε, τὰ περ ὁ Κομβάβος ὀρρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγασι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν "Ἡρην τετέων αἰτί-

illud deponam. Tu vero tutum mihi praeſta: eſt enim auro mihi carius; et non minus quam vita preſioſum. Cum rediero, ſalvum rurfus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo, quaeſtoribus ſuis aſſervandum tradit.

21. Combabus igitur ab eo inde tempore ſecurum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, tresque iſtis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore ſecum verſaretur, amare coepit: qui amor poſtea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum cauſſam volentem fuiſſe.

αἰτίην εἰδέναι γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν εἶντα λαθέειν μηδαμῶ. Στρατονίκην δὲ τί-
σασθαι, ὅτι ἔρῃδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο.

Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεις, καὶ τὴν
νῆσον ἐκρυπτε· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυ-
χίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρέχετο, κλαίεσκε
τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ
οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμηχανέασα
τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱεσίην ἐδίξετο. ἄλλω
μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο,
αὐτῇ δὲ ἐπιχειρέειν ἠδέετο. ἐπινοήσει ὦν τοιαύ-
τῳ οἶνῳ ἐωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν·
αἶμα δὲ οἶνῳ ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται,
καὶ ἡ ἀποτυχίῃ ἔκαστα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν
πρησ-

se: non fugisse illam, virum bonum esse Com-
babum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod
non facile templum aedificandum suscepisset.

22. Ac primo quidem modesta est, mor-
bum occultat. Cum autem quietem non am-
plius illi malum indulgeret, manifeste affli-
ctabat se, roto die plorabat, Combabum revo-
cabat, omnia illi Combabus. Tandem impo-
tens illius mali, decentem supplicandi Com-
babo occasionem quaerit. Atque alii quidem
fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi
pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut
vino inebriata cum illo agat. Quippe una
cum vino audacia etiam ingreditur, nec ad-
mo-

πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δὲ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίησε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δειπνῆς ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήσια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γένων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγεε. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀνααίνετο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλήσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτὴν ἐργάσασθαι, δεισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ πᾶσαν τὴν ἐωυτῇ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤναικε. ἰδῶσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ ἔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν ἔτῳ ἐκείνης ἔσχετο, 8) ἔρω-

τος

modum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset enarrat, rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae numquam speraverat, Stratonice, furor ille

N 2

qui-

8. μανίης μὲν οὕτως ἔσχετο] Haud dubie legendum ἀπέσχετο· sic quidem a furore illo destitit. Jentius.

μα-

τος δὲ ἑδαιμά ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεῖ-
σα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος
ἀπρήκτοιο. ἔσι ὁ ἔρως ἔτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ
ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι,
καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζήλοτυπεί
δὲ

quidem constitit, amoris autem neutiquam
obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc
habet irriti amoris solatium. Viget ejusmodi
amor Hierápoli, et nunc adhuc ita fit. Amant
feminae Gallos, furunt Galli in feminas, ze-
lorv.

μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, tenuit
se, constitit furoris, vel, quantum ad furo-
rem. Homericæ dicendi ratio, id est opti-
ma. Il. ε', 696. et aliquoties alias, θαλε-
ρὴ δὲ οἱ ἔσχετο Φωνή, vox faucibus hæsit.
Od. ε', 238. Φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani,
Er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12. ἔσχε-
το δ' ἄλμη, constitit mare. Il. χ', 416. it.
Od. β', 70. Σχέσθε Φίλοι, ut nostri,
Halt! continete vos. Et cum genitivo Od.
δ', 422. σχέσθαι βίης, et Il. ν', 747. μά-
χης σχήσσεθαι οἶω. Servemus itaque eru-
dito scriptori suam elegantiam, a qua nec
Herodotus, neque Plutarchus alieni sunt.
Alioqui facile esset legere, unica literula
paullum immutata, μανίης μὲν οὐκ ἔκεί-
νης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insa-
nia. Sed melius est nihil tetigisse. Gesner.

δὲ εἰδὲς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται.

Τὰδ' ὦν ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρατονίην, εἰς αὐτὴν τὸν βασιλῆα λελήθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεύμενοι κατηγοροῦν, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλέων, ἐξ ἀτελέος τῆς ἐργασίας Κομβάβον μετεκάλυψε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον εἶναι ἀληθέα, τὴν Στρατονίην, ἐπειδὴ ἀπέτυχεν τῶν εἰδέσθαι, αὐτὴν γράψασαν εἰς τὸν ἄνδρα, τῆς Κομβάβης κατηγορεῖν, πείρην οἱ ἐπικαλέσαν. καὶ τὸ Ἑλλήνες Σθενεβοίης περὶ λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι εἰς Στρατονίην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὦν εἰδὲς Σθενεβοίην πείθομαι, εἰδὲ
Φαί-

lotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur.

23. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, et quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram; Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua Graeci dicunt, et Phaedra Gnosia, idem de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam

Φαίδρην τοιαῦδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχέτω, ὅπως καὶ ἐγένετο.

Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίνην, θαρσύνων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη εἴκοι ἐλίπετο. καὶ μὲν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν Φρερεῖ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην πρῶφρε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίσιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε ὄντα, καὶ ἐς πίσιν
ὑβρί-

credo, neque Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant.

24. Ubi vero Hierapolin nunciū venit, causamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relictā sibi esset defensio. Venientem rex statim in vincula conjectum tradit custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accusare occipit, et adulterium illi atque malam libidinem objicit: graviterque commotus fidem et amicitiam memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affirmans, qui et adulter esset, et
in

ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιαύδε ἐπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεσεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφῆας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτῳ ἄξια ἐργασμέ-
νον.

Ὁ δὲ τέως μὲν ἐσήκεε, λέγων ἑδὲν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, Φθέγγατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἦτεε, λέγων, ὡς ἀναρῆαι μιν ἐχ ὕβριος καὶ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυ-
μέων, τὰ οἱ ἀπιδὼν παρεθήκατο. πρὸς τὰδε δὲ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖναι τὰ οἱ Φρερέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνεκε, λύσας τὴν
σΦρη-

in fidem sibi habitam contumeliosus, et in Deam impius, cujus in opere commisisset talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte amplexantes vidissent. Tandem placet omni-
bus mori statim Combabum, qui morte digna perpetrasset.

25. At ille huc usque steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium jam ducendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se di-
cens non contumeliae regi illatae aut matrimo-
nii illius violati causa, sed quod illorum cupi-
ditate rex teneretur, quae discedens ipsi com-
mendasset. Ad haec vocato quaestore rex ad-
ferri jubet, quae custodienda illi tradiderat.

σφρηγιῶα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα ἐπέδειξε, καὶ ἐνωτὸν ὁποῖα ἐπεπόνθει· ἔλαξέ τε· ὦ βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρέωδέων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμπες, αἰέκων ἥϊον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκασθὲν μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβε, τοιοῦτα ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότεα, ἐμοὶ δὲ ἐκ εὐτυχίας· τοιόσδε μέντοι ἐὼν, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι· ὃ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώσας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε· ὦ Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ σεωπτόν ἔτω ἀεικέλιον ἔργον μᾶνος ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ ἔ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιοῦτα ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὠφέλει· ἔ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης

Cum attulisset, detracto Combabus signo quae inerant demonstrat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset, dixitque: *Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, et ivē inivrus, et cum magna abs te mihi necessitas imposita esset, hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime secundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere potest, reus sum. At ille obstupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit: Quod tibi tantum, Combabe, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae usinam neque tu passus esses, neque ego vi-*
dis-

γῆς ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοῖάδε ἤθελε,
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσται, αὐτέων
 συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δω-
 ρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος
 ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσυρίαί; καὶ ἵπποι βα-
 σιλήιοι. ἀπίξου δὲ παρ' ἡμέας μὲν εὐσαγγε-
 λός, καὶ τίς ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, καὶ
 ἦν γυναῖκα ἅμα εὐνάζωμαι. τὰδε εἶπέ τε ἅμα,
 καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα εἰς Φόνον ἤγοντο·
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων
 ἐγεγόνεσσι. ἐδόκει δὲ καὶ εἰς ἔτι Ἀσσυρίων Κομ-
 βάβω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἴκελος.

Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λεί-
 ποντα τῷ νηῷ (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐθις

*dissem! Hac enim defensione mihi opus non erat.
 Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo qui-
 dem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors
 delatorum: postea donum veniet magnum, aurum-
 que multum, et argentum immensum, et vestimen-
 ta Assyria, et equi regii. Intrabis ad nos, nemine
 intro nuntiante; neque quisquam a nostro te con-
 spectu arcebis, neque si cum uxore jaceam. Haec
 dixit simul et fecit. Illi statim ducuntur ad
 supplicium; huic munera tribuuntur, et major
 fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quis-
 quam sapientia par Combabo aut felicitate.*

26. Postea cum petiisset, ut liceret sibi quae
 deerant templo perficere (imperfectum enim

αὐθις ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτᾷ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐσεβείας εἵνεκα, ἐν τῷ ἱερῷ ἐτάσσειν χάλκεον· καὶ ἔστη ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέης τᾷ Ῥοδίῳ ποίημα, μορφήν μὲν ὁμοίην γυνή, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τὰς μάλιστα οἱ εὐνοέοντες, ἐς παραμυθίην τᾷ πάθους, κοινωνίην ἐλέσθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἐωυτὰς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱερολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη Φιλέσσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομήν ἐπὶ νόον ἐβαλλε, ὅπως μὴ μᾶνος ἐπὶ τῇ ἀνδρῇ λυπέοιτο.

Τὸ

reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, et reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis et bene factorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*, honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro amicorum benivolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem jacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, et eandem quam ille vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, adamatum a Junone Combabum: hanc multis illam castrandi se mentem injecisse, ne solus ademptam sibi virilitatem graviter ferret.

Τὸ δὲ ἔθος τῆτο ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάσκι ἑτέρος ἐν τῷ ἱερῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον παρὰμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἡρᾷ χαριζόμενοι. τάμνονται δ' ὧν, ἐσθῆτα δὲ αἶδε ἐκ ἑτι ἀνδρηίην ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἴματα τε γυναικίᾳ φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακίεσθαι καὶ τετέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτία συνενείχθη γὰρ οἱ καὶ τὰδε. ξείνη γυνὴ ἐς παρὰμυθριν ἀπικομένη, ἰδῶσα καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἑτι ἀνδρηίην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῃ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθῶσα ἀτελέα εἶντα, ἐωυτὴν διηργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἐρω-
μένων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆ-

27. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se et effeminant, sive Combabi consolandi causa, sive gratum Junoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed et vestimenta gestant muliebria, et opera mulierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam usu illi venerunt et ista. Peregrina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspecto homine ita pulchro et vestito viriliter, magno illius amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, tibi
infe-

ἐσθῆτα γυναικῆϊν ἐνεδύσατο, ὥπως μηκέτι
 ἑτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἤδε αὐτῇ Γάλ-
 λοισι σολῆς θηλείης. Κομβάβη μὲν μοι πέρ-
 τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
 ὑσέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὥπως
 τάμνονται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ
 ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν ἔκ ἐσέρχονται· πρότερον
 δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν θεσίος τε πέρι τῆ νηῆ, καὶ
 μεγάρθεος, καὶ δῆτα ἐρέω.

Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται,
 λόφος ἐς, κέαται δὲ κατὰ μέσαν μάλιχα τῆς
 πόλιος· καὶ οἱ τείχεα δοιὰ περιέεσθαι· τῶν δὲ
 τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ ἔκ πολλὸν ἡμέων
 πρε-

infelicitèr adeo succedere Venerem, muliebrem
 vestem sumsit, ne alia amplius mulier ea ratio-
 ne deciperetur. Haec caussa Gallis vestitus fe-
 minei. Ac de Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum
 autem deinde procedente sermone mentionem faciam,
 et castrationis illorum, hoc est, quomodo castrentur,
 et sepulturae, qua sepe-
 liantur, et cujus rei caussa in templum non in-
 grediantur. Prius autem cogito de positione
 templi et magnitudine dicere: et jam dico.

28. Locus ipse, in quo sacrum constitutum
 est, collis est. Jacet autem in media urbe, et
 duplici muro est circumdatus. Murorum alter
 antiquus est, alter non multum aetate nostra
 supe-

πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τᾷ ἱερῷ, ἐς ἀνε-
 μον Βορέην ἀποκέρνυνται, μέγαθος ὅσον τε ἑκα-
 τὸν ὀργυιέων. ἐν τέτοις τοῖσι προπυλαίοις
 καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐσῶσι, τὰς Διόνυσος ἐσήσατο,
 ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων 9) ὀργυιέων. ἐς τε-
 τέων τὸν. ἓνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάσκη ἔτεος δις
 ἀνέρχεται, οἰκῆει τε ἐν αἵκρῳ τοῦ Φαλλῶ χρό-
 νον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτία δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε
 λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑψὲς τοῖς τε
 θεοῖσι ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει·
 οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων ἀγχόθεν ἐπαῖχσι. ἄλλοις
 δὲ δοκέει καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἶνεκα ποιέε-
 σθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ
 ἀνθρῶ-

superior. Vestibulum templi in Boream ven-
 tum porrectum est, centum circiter passuum
 magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant
 phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine
 tricenorum passuum. In horum unum phallum
 vir singulis annis bis adscendit, moraturque in
 summo phallo tempus septem dierum. Causa
 illi hujus adscensionis ista memoratur. Vulgus
 putat, in alto illum versari cum Diis, et bona
 petere toti Syriae, eosque sic e propinquo au-
 dire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa
 fieri autumant, in memoriam illius calamitatis,
 cum

9. τριηκοσίων] τριήκοντα forsan. *Guizot.*

ἄνθρωποι ἐς τὰ ἄγρια καὶ ἐς τὰ περιμήκηκα τῶν
 δενδρέων ἦσαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρέωνδόντες.
 ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν
 Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμβάλλομαι
 δὲ τατέσισι. Φαλλὰς ὕψι Διονύσῳ ἐγείρασι, ἐν
 τοῖσι Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνκας, κατίζουσι·
 ὅτε μὲν εἵνεκα, ἐγὼ καὶ ἐρέω. δοκεῖ δ' ὦν μοι
 καὶ ὅδε ἐς ἐκείνκ μίμησιν τῶ ξυλίνκ ἀνδρὸς ἀνέρι
 χεσθαι.

Ἡ δὲ οἱ ἀνοδοι τοιήδε. σερρῇ μακρῇ ἐωυτόν
 τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ
 ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ Φαλλῷ, ἐκόσον
 ἐς χώρην ἄκρη ποδός· ἀνιῶν δὲ ἅμα ἀναβάλλει
 τὴν σερρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ

cum homines in montes et arborum altissimas
 aquarum multarum metu adscenderunt. Mihi
 quidem ista quoque parum p̄robabilia, ac puto
 illos haec etiam Baccho facere. Conjicio autem
 inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem
 ligneos in phallis viros collocant: cujus rei
 causa, non dixerim equidem. Videtur ergo
 mihi illius lignei viri imitatione hic adscen-
 dere.

29. Porro adscensus est ejusmodi. Catena
 longa se pariter ac phallum circumdat. Postea
 inscendit ligna phallo affixa, ea magnitudine,
 quae extremum pedem recipiat. Quantum
 vero adscendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 itu,

εἰ δέ τις τόδῃ μὲν ἐκ ὀπωπε, ὀπωπε δὲ Φοι-
νοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ
ἄλλοθί κε, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος
ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σιερὴν ἐτέρην ἀφίει, τὴν αὐ-
τὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἰ-
θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύη ἀπὸ
τῶν ἔδρην συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰσάνει. μί-
μνει τε χρόνον, τῶν εἰπόντων ἡμερῶν. πολλοὶ δὲ
ἀπικνεύμενοι, χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον, οἱ δὲ
χαλκὸν νομίζουσι· εἰπ' ἀφέντες ἐκεῖνα πρόσθε
κειμένα, ἀπὶ αὐτοῖς, λέγοντες τὰ ὀνόματα ἑκάστος
παρεστώς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξά-
μενος τ' ὄνομα, εὐχολὴν ἐς ἑκάστον ποιεῖται.
ἅμα

stu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc
non vidit, vidit autem illos, qui palmas con-
scendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio
quocunque loco, idem quod dico intelligit.
Cum autem ad finem viae pervenit, fune de-
misso alio, quem secum habet, longo illo qui-
dem, sursum trahit quae vult, ligna, et vestes,
et vasa: e quibus sede colligata, quasi nido
quodam, ibi desidet, manetque tempore die-
rum, quos dixi. Advenientes autem multi
aurum et argentum, quidam vero aes adfe-
runt: deinde in conspectu illius posita relin-
quunt, indicato suo quisque nomine. Adstans
vero alius sursum nummat; ille vero accepto
nomine preces pro unoquoque nuncupat: in-
ter

ἄμα δὲ εὐχόμενος, προτέρῃ ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖται μέγα καὶ ἰσχυρὸν, κινεούμενον, εὐδαι δὲ ἄδαμα. ἦν γάρ μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τὸν καὶ αἰκνῶν ἐργάζεται, καὶ οἱ ἡδὲ ἡ ζημὴ τῷ ὕπνῳ ἐπικέσται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεύονται, ἰσὰ τε καὶ θεοπρεπῆ· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐς, ἃ ἐκ ἔχῳ ἐρέειν. δοκέειν δὲ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσεως ἡ ὀρέωδις. Φαλλοβατέων μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὄρεει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα.

Εἶδος δὲ, καὶ ἐργασίην ἐς, ὁκοίως νηὸς ἐν Ἰωνίῃ ποιέεισι. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς
μέγα-

ter precandum sonum edit instrumento zeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius adscendens et excitat illum, et magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt et religiosa; utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille merus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem.

30. Specie est arque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent e solo crepido
ma-

μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέ-
 ται. ἀνδρος ἐς αὐτὸν λίθῃ πεποίηται, ἔκ κάρ-
 τα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρό-
 νηος 10) μέγα παρέχεται, θύρῃσι τε ἤσκηται

χρυ-

magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Adscensus in illam e lapide
 factus non sane latus. Adscendenti spectaculum
 magnum etiam atrium templi praebet: et val-
 vis

10. ὁ πρόνῃος] Quidquid sit de usu aliorum
 scriptorum, qui nescio an hic satis inter se
 convenient, hic certe auctor partibus tem-
 pli sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύ-
 λαια, *vestibulum*, fit locus subdivalis, ma-
 gnus, centum passuum, non ipsi modo por-
 tae, orientem spectanti, objectus, unde
 nomen habet; sed ad latus boreale, (non
 idem ad australe, nec ergo aequabiliter)
 multum excurrens, in quo phalli positi.
 Ex hoc *propylaeo* demum per gradus adscen-
 ditur in crepidinem duos passus altam, cui
 templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus*
 est, atrium templi, aedes anterior, aperta
 undique, columnis subnixa, tectum com-
 mune ipsius *pronai*, et *aedis* proprie dictae,
 τοῦ ναοῦ sustentibus. Hic *pronaus* (*por-
 ticum templi* etiam dixeris) ἤσκηται θύρῃσι
 χρυσεῖσι, *excultus est valvis aureis*, non
 quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus
 Luc. Op. T. VIII. O aper-

χρυσέησιν. ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς χρυσῷ τε πολλῷ
ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφὴ πᾶσα χρυσή. ἀπό-
ξει δὲ αὐτῷ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς
χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι,

προσ-

vis aurēis excultum est. Intus autem aedes
auroque multo relucet, et lacunar totum est
aureum. Sentitur autem hic divinus odor,
qualis dicitur regionis Arabiae, quī e longin-
quo

apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu
suo, *argumentis*, in quibus describendis
multi sunt poëtae et antiquarii, porticum
illam, illum *pronaon*, exhilarant. Per has
igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie
dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus
magnitudinis, ut aliquot centum armatos
ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. 3, 12.
et in *cella Jovis Capitolini* cremare Caesaris
cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab
hac *cella* diversus hic et minor est θάλα-
μος, interior et sanctior recessus, cum
choro templorum nostrorum comparari
qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris
templo ille νεὸς s. σηκὸς ἀμφίδυρος, au-
gustior, quaedam aedicula, cui inclusa ima-
go, de qua vid. Ἑρωτ. c. XI. Ὀπισθόδο-
μος, posticum templi, plane separatus et
bene munitus ad thesauros asservandos
etc. *Gesner*.

προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτὶς ἀπίης, εἰδομᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἶματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάνπαν αὐτῆς μνήσεται.

Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς ἐκ ἀπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς τῆτον ὀλίγη· θύρῃσι δὲ ἐκ ἡσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μένον. ἐ μέντοι πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοι μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε εἶαται τὰ εἶδεα, ἣ τε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα 11) ἐτέ-

quo adscendenti spiritum inhalat optimum; et si inde discefferis, non deserit; quin et vestimenta tua diu servant odorem; et ipsi tibi semper obversabuntur.

31. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Adscensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, et quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa,

O 2

tum

11. ἣ τε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα] Interpretandus hic locus est de Jove Doliche-

ἐτέρῳ ἐνέματι κληῖζασι. ἄμφω δὲ χρύσειοί τε εἰσι, καὶ ἄμφω ἔζονται. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φορέασι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τῷ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρεῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴματα, καὶ ἔδρην· καὶ μιν εὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.

Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφήν ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ζύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρη ἐσί· ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτεμίδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἄτρακτον.

καὶ

tum Juno, tum quem, Jupiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Verum Junonem leones ferunt: alter tauris insidet. Nempe Jovis simulacrum Jovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules.

32. Verum Juno multiplicem consideranti formam offert. Universim, ut vere dicam, Juno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, et Veneris, et Lunae, et Rheae, et Dianae, et Nemesis, et Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, colum altera: et in capite gerit radios et

cheno, auctore *Luca Holstenio* in notis ad *Stephanum* de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. *Ameloveen.*

καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει, 12) καὶ
 πύργον, καὶ κροῖον, 13) τῷ μάνην τὴν Οὐρανίην
 κοσμέεσι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περι-
 κέεται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ
 μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὑδατώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶ-
 δεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶοι πολλοί, καὶ ὑά-
 κινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέεσι Αἰγύπτιοι,
 καὶ Ἰνδοί, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμε-
 νιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγῳ
 ἄξιον,

et turrim; et cestum *babet*, quo solam Coele-
 stem *Venerem* ornant. Extra vero et aliud au-
 rum circumpositum est, et gemmae valde pre-
 tiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae,
 multae etiam ignei. Insuper vero Sardae
 onyches mulrae, et Hyacinthi et Smaragdi,
 quas Aegyptii ferunt, et Indi, et Aethiopes,
 et Medi, et Armenii, et Babylonii. Quod
 autem magis commemoratu dignum est, illud

O 3

enar-

12. ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει] Re-
 cte *Camerarius* ex *Aristoph. Av. 1114.* ob-
 servat, statuarum capitibus ap. vett. lunu-
 las addi solitas fuisse, ne avium stercore
 inquinarentur. conf. *Tim. c. 51.* ibique
Hemsterb. Reitz.

13. κροῖον] Vestem fuisse opinatur Eruditissi-
 mus auctor notarum ad marmor Oxon. p.
 24, 2. Vid. *Hom. Il. ζ'. 214. du Soul.*

ἄξιον, τᾷτο ἀπηγήσεμαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 Φορέει, λυχνὶς καλέσται, ἔνομα δέ οἱ τᾷ ἔργῳ
 ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τῆς ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν
 ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον
 ὑπὸ λυχνοῖσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δέ τὸ μὲν
 Φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδέην δέ ἔχει κάρτα πυρώδεια
 καὶ ἄλλο θαυμαστὸν 14) ἐστὶ ἐν τῷ ξοάνῳ. ἣν
 ἐξεὼς ἀντίος ἐσορέης, ἐς σὲ ὁρῇ· καὶ μεταβαί-
 νοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἣν ἄλλος ἐτέ-
 ρωθεν ἰσορέῃ, 15) ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει.

Ἐν

enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdum splendor ille imbecillior, caeterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille persequitur: et si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit.

33.

14. θαυμαστὸν] De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. *De Soul.*

15. ἰσορέῃ] Cum ἰσορεῖν sit etiam spectaculi et curiositatis causa aliquid contemplari, ex-

Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσειον, ἑδάμαρ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην ἔκ ἔχει, Φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδρα. καλέεταί δὲ σημήιον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. ἑδέ τι ἔνομα ἰδίον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' ἑδὲ γενέσιος αὐτῷ πέρι καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὧν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῷ, περιφερὴ χρυσὴ ἐφῆστηκε. τῆνεκα δὴ μυθεόνται Σεμίραμιος ἔμμεναι τόδε σημήιον. ἀποδημέει δὲ δις ἐκάσκα ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τῷ εἶπον ὕδατος.

Ἐν

33. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt: sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea, quam ob causam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit (*desertur*) vero bis quotannis ad adferendam, quam dixi, aquam.

O 4

34.

explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi: ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet ἑσπεύει. *Gesner*.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται πρῶτα μὲν θρόνος ἡλίχ· αὐτῷ δὲ εἶδος ἔκ ἐνι, μόνη γὰρ Ἡελίχ καὶ Σεληναίης ξόανα ἔδεικνύχσι. ὅτεν δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζχσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγχσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέεσθαι, ἔ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα· Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὀρέχσι. κοίη ὦν αἰτίη ξοανεργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι Φαινομένοισι;

Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τῷτον κέαται ξόανον Ἀπόλλωνος, ἔκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνταί, καὶ

34. In ipsa porro aede, ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol et Luna plane conspici, et vident illos universi. Quae igitur causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant?

35. Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et pri-

καὶ πρῶθ' ἡβὴν ποιεῖσι. μῆνοι δὲ ἔτιοι Ἀπόλλωνος γενειήτεω 16) ξόανον δεικνύσι καὶ τὰς ποιεόντες, ἑωυτὰς μὲν ἐπαινέει, Ἑλλήνων δὲ κατηγορεῖσι, καὶ ἄλλων, ὅκοσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκοντα, αἰτὶν δὲ ἦδ' δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφίῃ μεγάλη ἔμμενα, ἀτελέα ποιεέσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελές ἔτι νομίζεσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινεργέει. μῆνοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσι.

Ἔργων δὲ αὐτῶ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον.

πρῶ-

prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Diis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem.

36. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione

O. 5

di-

16. Ἀπόλλωνος γενειήτεω] De barbato Apolline *Macrob.* Sat. I, 17 et 18. Plane πολὺς, canus, est apud *Pausaniam* Boeot. 9. P. 559, 34. *Gesner.*

πρῶτα δὲ τῷ μαντήϊα ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα
 πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ'
 Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν
 τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἐσι. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔτε ἱερέων
 ἀνευ ἔτε προφητέων φθέγγονται. ὁ δὲ αὐ-
 τός τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊην ἐς τέλος
 αὐτεργεῖ. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν
 ἐθέλῃσι χρησμηγορεῖν, ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κι-
 νέεται. οἱ δὲ μιν ἱερεῖς αὐτίκα αἰίρωσι. ἣν δὲ μὴ
 αἰίρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται,
 εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας,
 πάντα περιδινέων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μετα-
 σιθέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεταί
 μιν περὶ ἀπάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἦν τι μὴ
 θελή

dignum est. Primo autem oraculi mentionem
 faciam. Oracula apud Graecos multa, multa
 apud Aegyptios. Verum etiam in Libya et in
 Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdoti-
 bus vel prophetis respondent: at hic movetur
 ipse, et divinationem ad finem usque solus per-
 ducit. Modus hic est. Cum vult reddere ora-
 culum, in sede primum sua movetur. Sacer-
 dotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero
 non tollant, ille sudat, et versus medium ad-
 huc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum
 ferunt, agit illos usque quaque in orbem, et
 in alium ex alio transilit. Tandem obstitens
 sacerdotum princeps interrogat illum de rebus
 omni-

θέλη ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει. ἦν δέ τι ἐπαινέη, ἄγει εἰς τὸ πρόσω τὰς προσφέροντας, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. ἄτω μὲν συναγείρασι τὰ θέσφατα, καὶ ἄτε ἱρὸν πρῆγμα ἄδεν, ἄτε ἰδίων τάττε ἄνευ ποιέεσσι. λέγει δὲ καὶ τῷ ἑτερος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων αὐτῷ πασέων, καὶ ὁκότῃ ἂν ἔσονταί. λέγει δὲ καὶ τῷ σημηίτῃ πέρι, κότῃ χρὴ μιν ἀποδημέεν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.

Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρσόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τὰς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μᾶνος ἐφορέετο.

Μετὰ

omnibus. Isque si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, et neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, et quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectio-nem suscipiat.

37. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur.

38.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω καὶ Εἰλειθυίῃς.

Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τῆς νηῆς, ὧδε κεκοσμέεσθαι ἔξω δὲ βωμός τε κέεσθαι μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ τῆς νεῶς Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνυῆσθαι. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέεσσι, νόμον ἐποιέετο, ἐωυτὴν μὲν ὅπως θεὸν ἰλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογεῖν καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς οἱ θεόθεν ἀπίνοντο νῆσοί τε καὶ συμφορὰ, καὶ

38. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, et Ilithyiae.

39. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt et alia signa sexcenta aenea regum et sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae caeteris digna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem ostendentis. Stat per caussam ejusmodi. Hominiibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Junonem, negligenter: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, et calamitas, et dolores: a furore illo
refi-

καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ
 θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις
 αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἡρην τρέπεσθαι. τέσσαρα δὲ
 ἔτι τοιγδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοις τὴν
 Ἡρην ἰλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν ἔκ ἔτι
 ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα.

Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ
 Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ
 Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως
 εἶδος τῆς Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην,
 ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλ-
 λο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβε, τὸ κα-
 τέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρεα, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ
 Σαρ-

resipuit, et mortalem se confessa est, et suis
 civibus, ut ad Junonem iterum se converte-
 rent, imperavit. Hanc ob causam hoc adhuc
 habitu adstat, advenientibus placandam Juno-
 nem demonstrans, et Deam non jam se, sed
 illam confessa.

40. Vidi etiam Helenae ibi signum, et He-
 cubae, et Andromachae, et Paridis, et Hec-
 toris, et Achillis. Vidi etiam Nirei et simula-
 crum Aglaiae F. et Philomelam, et Procnem
 adhuc mulieres, et ipsum Tereum volucrem :
 et aliud signum Semiramidis, et Combabi illud,
 quod memoravi, et Stratonicae valde pul-
 chrum,

Σαρδανάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη
 σολῇ.

Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες με-
 γάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ αἰετοί, καὶ ἄρκτοι, καὶ
 λέοντες, καὶ ἀνθρώπους ἐδαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ
 πάντες ἱεροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροῖθες.

Ἱερεῖς δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται· τῶν
 οἱ μὲν τὰ ἱερῆα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φο-
 ρέουσι, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλ-
 λοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριη-
 κοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθῆς δὲ αὐ-
 τέοισι πᾶσι λευκή· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
 ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάσθε ἔτεος ἐπιγίγνε-
 ται.

chrum, et Alexandri ipsi illi simile. Adstat
 illi Sardanapalus, forma alia et vestitu.

41. In aula soluti pascuntur boves magni,
 et equi, et aquilae, et ursi et leones, qui ne-
 quaquam nocent hominibus, sed sacri omnes
 sunt et mansueti.

42. Sacerdotes autem illis multi recepti
 sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt
 libamina, igniferi vocantur alii, et alii alta-
 rium asseclae. Me quidem praesente trecen-
 tis plures ad sacrificandum accedebant. Vesti-
 menta illis omnia candida; pileum gestant in-
 capite: sacerdos summus singulis annis novus
 suc-

ται· πορφυρέην δὲ μᾶνος ἔτος φορέει, καὶ τιάρην χρυσήν ἀναδέεται.

"Εστὶ δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριζέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες.

Θυσίῃ δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνεύονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θυῶσι, ἔτε αἰίδοντες, ἔτε αὐλέοντες. εὗτ' ἂν δὲ τῇ "Ηρῇ κατάρχωνται, αἰίδωσί τε, καὶ αὐλέωσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέωσι. καὶ μοι τέτε πέρι, σαφές ἔδεν εἰπεῖν ἐδύναντο.

"Εστὶ δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, ἣ πολλὸν ἐκάς τε ἰρᾷ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱρῶι τρέφονται πολλοί, καὶ πολυειδέες. γίγνονται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγά-

succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus aurea.

43. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; et mulieres furiosae ac fanaticae.

44. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant.

45. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, et varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni.

μεγάλοι· ἔτοι δὲ καὶ ἐνόματα ἔχασι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δέ τις εἶην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα χρύσειον αὐτέων 17) ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθήησάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα.

Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπέεργήθην. λέγασι δ' ὦν καὶ διηκοσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμενα. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς βωμὸς λίθινος ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῶϊν
τῶ

magni. Hi et nomina habent, et vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet.

46. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, nata-

17. ποίημα χρύσειον αὐτέων] Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. *Ha-genosae* 1535. ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, et Jonicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud nostrum αὐτίς etc. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. *Gesner.*

τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ
ὥδε νομίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ σῦλος ἐφεσσεὺς 18)
μέγας, ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἔσπετται δὲ αἰεὶ, καὶ
θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης
κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι, σεΦανηφορέουσι.

Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγυρίες τε μέ-
γισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσεις,
ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερὰ πάντα κα-
τέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται
τῶν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος
ἴδῃται. ἦν γὰρ τὸδε γένηται, λέγουσι, ὅτι πάν-
τες

natare illud, et in aqua fluitare, ac multi ita
esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna
subjecta ingens sustinere altare. Vittis illud
semper ornatum est, et suffitum habet. Multi
quotidie precandi causa eo natant coronati.

47. Fiunt ibi conventus maximi, vocantur-
que descensiones in lacum, quoniam illis nu-
mina omnia ad lacum descendunt, inter quae
Juno prima advenit piscium causa, ne primus
illos Jupiter conspiciat. Hoc enim si fiat, per-
ire

18. ἐφεσσεὺς] Legendum arbitror ἐφεσσεῶς,
certe sic transtuli. *Gesner.* Dedit sine
dubio Gesnerus ὑφεσσεὺς, operarum culpa
in ἐφεσσεῶς mutatum.

τες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ἐψόμβ-
νος, ἡ δὲ πρόσω ἰσαμένη ἀπείργει τέ μιν, καὶ
πολλὰ λιπαρέεσσα ἀποπέμπει.

Μέγισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ταὶ ἐς θά-
λασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τετάρτων πέρι σα-
φές ἔδὲν ἔχω εἶπαι· ἔ γάρ ἦλθον αὐτὸς, ἔδὲ
ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόν-
τες ποιεῖσι, εἶδον, καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήιον
ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρει· κηρῷ δὲ τὰδε
φρσῆμανται· καὶ μιν ἔκ αὐτοῖ λυσάμενοι χέον-
ται, ἀλλ' ἔσι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, 19) οἰκέει δὲ ἐπὶ
τῇ

ire ajunt universos. Ac venit ille quidem vi-
surus: at illa adversum consistens illum arcet,
et multum supplicans remittit.

48. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi quod dicam habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam profectionem exper-
tus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, et jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque adferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, et aquam deinde effun-

19. ἀλεκτρυὼν ἱρὸς] Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici, at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους,

τῇ λίμνῃ, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τὴν τε σφρηγίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρκύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμόν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέσται, 20) καὶ πολλάι μνέες ἐκ πατέα τῶ ἔργῳ τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκοντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοσέχουσι.

‘Eor-

effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. — Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, et sacrificio facto retro abeunt.

P 2

49.

λους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepfit. Quidam sciolus putavit γάλλον non esse vocem Graecam, et gallum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, et mutavit in eam vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. — Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in foeminino, forte et in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. Palmerius.

20. ἀπαιτέσται] ἀπαρέσται scribendum arbitror. Gesner.

Ἑορτῶν δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τῇ
εἵαρος ἀρχομένην ἐπιτελέσσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυ-
ρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέσσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ
τοιήνδε ποτέσσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες,
ἐν τῇ αὐλῇ ἐσῴσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς
τε, καὶ θῖας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν
δενδρέων ἀπαρτέσσι ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἰ-
ματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα.
ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιανέ-
ικαντες τὰ ἱερά 21) περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν
ἐνιᾷσι;

49. Dierum festorum, quos novi, omnium
maximum ineunte vere celebrant. Pyram h. e.
rogum vocant alii; alii Lampadem. Sacrifi-
cium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas
ingentes in aula statuunt: tum adductas ca-
pras, et oves, et pecora alia, viventia ex ar-
boribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea
et argentea opera. Perfectis jam omnibus,
circumlatis circa arbores Diis, ignem subji-
ciunt:

21. τὰ ἱερά] Ἱερά sunt signa ipsa, antiqua
religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo
habuimus τὰ ἱερά, numina: σημήια horum
signorum imitatione expressae imagines.
Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱερά Deus
reddidi. Poteram etiam *Sacra*. Ovid. Met.
10, 696. *Sacra reverterunt oculos*, de simula-
cris. Justin. 36, 2, 13. de Mose, *sacra Ae-
gyptiorum furto abstulit*. Gesner.

ἐνιᾷσι, 22) τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται· ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικινέονται ἐκ τῆς Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρῶν πασέων· φέρουσι τε τὰ ἐσωτῶν ἱερά ἕκαστοι, καὶ τὰ σημεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμημένα.

Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἔρον ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοί, καὶ τὰς ἑλεξα, οἱ ἱερεῖς ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τὰμνονταί τε τὰς πήχεας, καὶ τοῖσι νεοτοῖσι πρὸς

ciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solenne multi homines conveniunt e Syria, et regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, et quae signa habent ab illis expressa.

50. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, et sacri, quos dixi, homines, ceremonias obeunt, vulnerant sibi brachia, et terga invicem caedenda praebent.

P 3

Mul-

22. πυρὴν ἐνιᾷσι] Accuratius dici puto, πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίσσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solenne. Si ἐνιέναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. *Gesner.*

πρὸς ἀλλήλους τύπτονται, πολλοὶ δὲ σφίσι παρεσιῶτες, ἐπαυλέεσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέεσι, ἄλλοι δὲ αἰδέεσι ἔνθεα καὶ ἰρὰ ᾠσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τῆ νηῦ τόδε γίγνεται. εἰδὲ ἐσέρχονται εἰς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιέεσι.

Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέωσί τε, καὶ ὄργια 23) ποιέωνται, εἰς πολλὰς ἤδη ἡ μανὴν ἐπικινύεται, καὶ πολλοὶ οἱ εἰς θέν ἀπικόμενοι, μετὰ δὲ τοιαύδε ἐπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ ποιέεσι. ὁ νεηνίης, ὅτω τάδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἴματα, μεγάλη βοῇ εἰς μέσον ἔρχεται, καὶ
ξίφος

Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstre-punt tympanis, canunt alii divina et sacra can-tica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant; quicumque faciunt talia.

51. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reli-qui enim dum tibiis concinunt, et celebrant orgia; ad plures jam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpe-trarunt talia. Enarrabo autem quid agant. Qui ista de se statuit juvenis, vestibis abjec-tis magno clamore in medium prodit, tollit gla-

23. ὄργια] Ex emend. du Soul. ὄρμια Edd.
et M. male, *Reix.*

ξίφος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα, ἐμοὶ δο-
κεί, διὰ τῆτο ἔσηκε, λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει
ἑωυτὸν, θάει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῆσι
χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οἰκίην τὰδε
ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ
κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν
τῆσι τομῆσι ποιεῖσι.

Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι ἐκ ὁμοίην ταφὴν
τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' εἰάν ἀποθάνῃ
Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν αἰέροντες, ἐς τὰ προά-
γμα φέρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον,
τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τὰδε
πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοσέουσι. φυλάξαντες δὲ
ἑπτὰ ἡμερῶν ἀριθμὸν, ἔτω ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχον-

P 4

ται.

gladium, quales a multis inde annis, ob id
ipsum puto, praeſto ſunt. Hoc igitur accepto
ſtatim ſe caſtrat, ac per urbem currit, mani-
bus ferens quae abſcidit. In quamcumque ve-
ro domum iſta abjecerit, ex ea veſtem mulie-
brem et mundum accipit. Haec in caſtratio-
nibus agunt.

52. Mortui vero Galli non ſimili aliis ſe-
pultura ſepeliuntur: ſed ubi mortuus eſt Gal-
lus, ſodales illum ſublato ferunt in ſub-
urbia: deſcriptum una cum feretro, quo por-
taverant, obruunt lapidibus, eoque facto do-
mum retro abeunt. Servato deinde ſeptem
die-

ται. πρὸ δὲ τετέων, ἣν ἐσέλθωσι, ἐκ ὧσιν ποιεῖται.

Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τετέοισι· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν ἐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκητῶν τε νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰς ποιῆσαι, ἑσφίσι ἐσιέναι ὅσιον.

Θύει δὲ βόας ἀρσενάς τε, καὶ θήλεας, καὶ αἰγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μῆνον ἐναγέας νομίζοντες, ἕτε θύει, ἕτε σιτέονται. ἄλλοι δ' ἑσφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱερὰς νομίζουσι. ὑρνίθων τε αὐτέοισι περισερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ

dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt.

53. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, et raris capitibus, intrant: ante vero, quam istuc fecerint, intrare illis nefas.

54. Sacrificant boves mares pariter ac feminas, et capras, et oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima vide-

καὶ ἐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες
 αἰψωνται, ἐνχέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ τένε-
 κα δὴ αὐτέοισι σύνομοί τε εἰσὶ, καὶ ἐς τὰ οἰ-
 κήια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται.

Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυρισέων 24) περί, τὰ
 ἐκεῖνοι ποιεῖσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πό-
 λιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ
 ὄφρυας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν
 ἄλλα κρεκρῆει τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος
 χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τῷ γόνυ ἕζεται, πό-
 δας δὲ καὶ κεφαλὴν τῷ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἐωυτῷ
 κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰ-
 τῆει, τὴν μὲν παρεῖσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω
 δὲ

videtur, nec attingere eas fas putant: et si in-
 viti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque
 cum illis habitant; cubacula ingrediuntur, et
 plerumque pascuntur humi.

55. Dicam autem de his etiam, qui ad con-
 ventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin pri-
 mum venit, caput radit ac supercilia. Post sa-
 crificata ove, reliquas carnes concisas epulatur.
 Pelle autem humi strata, genu in ea ponit,
 pedes et caput pecudis suo capite suscipit: fi-
 mul autem precibus petit, praesentem victri-

P 5

mam

24. πανηγ.] Omissum περί post πανηγ. in
 Edd. addidit *du Soul.*

ἡ δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέσθαι. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τε ζέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὅκοσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνεύονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἐωυτῆς ὁδοιπορέει, ὕδασι τε ψυχροῖσι χρεώμενος, λατρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ εἰς πᾶμπαν χαμοκοιτέων. καὶ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ εἰς τὴν ἐωυτῆς αὐτὶς ἀπικέσθαι.

Ἐν δὲ τῇ ἱερῇ πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξενοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἐκάστης πόλιος αὐτόθι ξενοδόκοι εἰσὶ καὶ τίςδε πατρόθεν οἶκοι δέκονται. 25) καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυ-

συ-

nam recipiant, majorem pollicetur in post-
erum. His perfectis, et suum caput coronat et
reliquorum, qui eandem profectionem susce-
pere. Tum ablata iterum suo de capite, in
viam se dat, usus ad balnea pariter et potum
aqua frigida, humi semper decumbens: nec
enim lectum ante conscendere illi fas est, quam
ubi perfectio itinere domum rediit.

56. In ipsa Hierapoli excipit illum publi-
cus hospes ignotum; certi enim uniuscujusque
civitatis ibi sunt hospites, et pro patria quem-
que sua domi recipiant. Vocantur hi ab Assy-
riis

25. οἶκοι δέκονται] Est sine dubio οἶκοι δέ-
κεσθαι opus hospitis, qui domum suam
ali-

συρίων οἶδε διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπη-
γέονται.

Θύεσι δὲ ἔκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπεὶ
παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱεῖον, ἐπισπείσας, αὐ-
τίς ἄγει ζῶον ἐς τὰ οἰκήια· ἐλθὼν δὲ κατ' ἐωυ-
τὸν θύει τε, καὶ εὐχεται.

Ἔσι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε·
ζέψαντες τὰ ἱεῖα ζωὰ, ἐκ τῶν προφυλαίων
ἀπιδῶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι· ἐνίοι
δὲ καὶ παῖδας ἐωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιδῶσι. ἔκ
ὁμοίως τοῖς κτήεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμε-
νοι, χειρὶ κατὰγχεσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπι-

ker-
riis Doctores, quod omnia illos *solemnia* do-
cent.

57. Mactant vero non in ipso templo, sed
cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
ventem reducit domum, atque apud se mactat,
ac preces fundit.

58. Est autem alius quoque sacrificii mo-
dus, *nimirum* iste: Vittatas hostias vivas de ve-
stibulo praecipitant, quae dejectae ipso casu
moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde
dejiciunt, non similiter ut pecudes, sed intru-
sos in culeum manu deturbant, simul maledicta
in

aliquem recipit. Itaque τὸδε πατρόθεν
significare puto, *quidquid est ex illa patria,*
quae ipsis assignata est. Gesner.

κερτομέοντες, λέγῃσι, ὅτι ἔ' παῖδες, ἀλλὰ βόες εἰσί.

Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπὰς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τῶδε ἅπαντες Ἀσσύριοι σιγματηφορέεσι.

Ποιέεσι δὲ καὶ ἄλλο, μένοισι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ κείνοι ποιέεσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡϊθέοισι νόμον ἐποίησάντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέεσι τῶτο καὶ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνία τῶν γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμῃς ἱρὰς ἐκ γενετῆς ἀπῖα-

in eos ingerunt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves.

59. Puncturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata.

60. Faciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submitunt autem adolescentibus sacros

ἀπιδάσι· τὰς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱερῷ γένωνται, τὰ-
μνασί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν
ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προση-
λώσαντες ἀπιδάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ
ἐνόματα. τῷτο καὶ ἐγὼ, ἔτι νέος ὢν, ἐπετέ-
λεσα· καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ὁ πλόκαμος,
καὶ τὸ ἐνὸμν.

cros a nativitate inde cincinnos: quos in tem-
plo ipso defectos in vasculis deponunt alii qui-
dem argenteis, multi vero aureis, iisque in
templo fixis, inscripto suo quisque nomine,
discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci,
estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
atque nomen.

Δημοσθένους ἐγκώμιον.*)

Λυκῖνος καὶ Θερσαγόρας.

Βαδίζοντί μοι κατὰ τὴν σοάν, τὴν ἐντεῦ-
θεν ἐξιόντων ἐν ἀρισερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέ-
κα,

Demosthenis laudatio.

Lycinus et Therfagoras.

*Inambulanti mibi in porticu, in sinistro exeun-
sium inde lutere, sexio decimo, paullo ante meri-
diem,*

- *) Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici posse, arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugae vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, et maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud et plus fere quam Sophisticum dicendi genus, quod movit *Marcilium*, ut Luciani esse negaret, item-

κα, 2) μικρόν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας
περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπί-
σαιντο· μικρὸς τίς ἐστὶ, γρυπὸς, υπόλευκος,
ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν δ' αὐτὸν ἔτι προσα-
ιόν

*diem, obviam fit Therfagoras. Forte quidam ve-
strum hominem noverint. Parvus est, vulturino
naso, subalbidus, habitu virili. Igitur acceden-
tem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Therfa-
gora*

itemque quod *Aristotelis, Xenocratis, Theo-
pbraſti*, condiscipulorum forte suorum, au-
ditor fuisse dicitur Demosthenes; haec,
inquam, non imputanda sunt auctori, non
magis, quam quae in aliis id genus libel-
lis ex alia persona dicuntur. Quin veniam
etiam ab aequis lectoribus spero, si inter-
pretatio nostra quibusdam locis parum
candida et facilis videatur, quippe quae,
quantum ejus fieri potest, etiam dictio-
nem et formam exempli sui referre de-
beat. *Gesner.*

- I. τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα] Cum mensem non
nominet, nihil inde de natali die vel *Ho-
meri* vel Demosthenis colligas. Et iussit,
credo, auctor in hoc etiam, quod nata-
lem inducit celebrantes poëtae et oratoris
maximi, cum de neutro aliquid constaret.
Gesner.

ἰόντα, Ῥερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποῦ δὴ καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἡδ' ἐς, ἐνταῦθα. ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων; ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τάττε δεόμενος· ἄνωγ' γάρ τοι τῶν νικτῶν ἐξαναζάς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρῃ γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίνων. ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν ἔν ἀρχάμενος, ἡδ' ὅς, ἔλαθον ἑμαυτὸν, εἰς τᾶτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ ἔν, ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τᾶ περιπάττε.

Πολὺ μὲντοι πρότερον, ἔφη, προσοιπεῖν τεκτονὶ δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπι-

gora Poëta, quorsum ergo, et unde? THERS. Domo, inquit, huc. LYC. Utrum, *inquam*, ambulaturus? THERS. Scilicet, *inquit*, et illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte furrexissem, visum est natalem Homeri poetices quibusdam primitiis honorare. LYC. Praeclare tu quidem, *inquam*, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas. THERS. Inde igitur, *inquit*, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato.

2. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio: *manu autem monstrabat Home-*

ἐπιδείξας. Ἰς δὴ πρὸς τὸν ἐν δεξιᾷ τῷ τῶν Πτο-
 λεμαίων νεώ, τὸν καθιεμένον τὰς κόμας. προσ-
 ερῶν τε ἂν αὐτὸν ἀφικόμενον, ἔφη, καὶ προσ-
 ευξόμενος ἀφ' ὅρων μεταδιδόναι τῶν ἐπαίν.
 ΛΤΚ. Εἰ γὰρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα
 εἴη. πάσαι γὰρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δα-
 κῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικερῆσά τι πρὸς τὴν
 αὐτῷ γενέθλιον. εἰ ἂν ἡμῖν ἐπαρκεῖσαι τὸ εὐχε-
 σθαι, συμβεβλήμην ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ
 Ἑρμαῖον. ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν
 νυκτῶν τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι
 τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι. θείως
 γὰρ πρὸς καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβαλ-
 χε-

*Homerum: nempe nostis illum ad dextram aedis
 Prolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo
 adoraturus veni, inquit, et rogaturus, ut co-
 piofa mihi carmina impertiat. LYC. Si qui-
 dem, inquam, in precibus ipsae res inessent,
 olim sane Demostheni negotium facessiturus
 mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeun-
 dum opis aliquid conferat. Quare si precari sa-
 tis esset, socium me tibi adjungerem: com-
 mune nobis munus damingeret. THERS. Equi-
 dem, inquit, eorum, quae vel nocte vel inter-
 diu feci, adfluentem facile ubertatem ad Ho-
 merum auctorem jure referre mihi videor.
 Divinitus enim quodammodo, et vatis instar
 velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus*

χαύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τας
 περὶ τὸ γράμματεϊον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ
 σχολῇν ἄγοντι τιῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δο-
 κεῖς ἔν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

ΛΥΚ. Μακάριος γάρ εἰ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέ-
 πονθας τὸ τῷ δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη
 λελαμένος τὴν κόριν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας
 ψυχαγωγούμενος μυθολογεῖν πρὸς τὸν παλαιστῆν
 διενσεῖτο, ἐπίδοξον κληθῆσεσθαι τῆς πάλης
 εἰς. ὃ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος ἔκ' ἂν ἐμυ-
 θολόγῃς, ἔφη καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκώς
 τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα
 δὴ κατορέωδ' ἔντι τὴν τῷ σαδίκῃ τύχην. ΘΕΡΣ.

Καὶ

sum. Judicabis ipse. Consulto enim hunc li-
 bellum mecum detuli, si forte in sodalium ali-
 quem otiosum inciderem. Videris ergo mihi
 pulchre otium habere.

3. LYC. Nempe tu beatus es, *inquam*,
 idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo
 vicerat, qui jam pulvere abluto, et reliquo se
 spectaculo oblectans, fabellas habere cum pa-
 laestra cogitabat, quo tempore jam jam vo-
 candi *ad certamen* luctatores videbantur: at
 ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes*
fabulas. Sic tu mihi videris poetici curriculi
 victor, illudere homini fortunam arenae vehe-
 menter extimescenti. THERS. Iste ridens,
 Nem-

Καὶ ὁ γελάσας, Ὡς δὴ σοι τί τῶν ἀπόρων εἶπεν ἐργασόμενος. 2)

ΛΥΚ. Ἴσως γάρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καὶ Ὁμηρον εἶναι σοι λόγῳ καταφαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὁμηρον ἐπαίνεσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μῆδεν· ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαξασιάσαμεν δ' ἐκ ἂν τὰς ἡρώς, εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὀμήρῳ τετάχθαι. ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον, ἐμὲ δ' ἐκ ἂν νομίζοις πρὸς τῷ Δημοσθένει;

Ἄλλ'

Nempe, *inquit*, tanquam difficile quiddam acturo.

4. LYC. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demosthenes, quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis *argumentum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes *laudandus* parvum quiddam et nihil est. THERS. Calumniaris, *inquit*: nolim ego in contentionem vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare. LYC. Euge, *inquam*: me vero non putas *stare malle* a Demosthene?

Q 2

5. Sed

2. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ] Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορξώδουντι. *desistat*.

Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτῃ τὸν λόγον ἀτιμά-
 ζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅλῳν ὡς τὴν ποιητι-
 κὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τὰς δὲ ῥητορικὰς λόγους
 καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζὺς
 ἐλαύνων. ΘΕΡΣ. Μὴ μηχανεῖν, ἔφη, ταῦτά
 γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίης ἐπὶ τὰς ποιη-
 τικὰς ἰᾷσι θύρας. ΛΤΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς
 καταλογάδην, ἔφην, ἐνδέξαι τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ
 μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαῦλης
 φροντίδος. ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἐταῖρε,
 καὶ χαίρω πελάαις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν,
 καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγύς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς.
 οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν
 ἐνθά-

5. Sed quando non hac parte orationem
 nostram spernis, ob argumentum; apparet ni-
 mirum, solam te poëticen opus putare, ora-
 toria vero opera contemnere simpliciter, equi-
 nis instar pedites praetervehentis. THERS.
 Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam, licet mul-
 to sane furore opus est ad poëticas fores acce-
 dentibus. LYC. Quippe solutae etiam oratio-
 nis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu
 opus est, si velint non humiles videri, et cura
 exili. THERS. Novi sane, *inquit*, et saepe
 juvat cum scriptorum solutae orationis aliorum
 tum Demosthenis; vehementiam verbi causa,
 amaritudinem, et divinum illum instinctum,
 cum *iisdem* Homeri *virtutibus* contendere;
 et

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 245.

ἐνθασιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἶνοβαρεῖς, 3) πρὸς τὰς
Φιλίππου μέθας, 4) καὶ κορδακισμῶς, καὶ τὴν
ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, 5) πρὸς
τὸ, Δεῖ γὰρ τὰς ἀγαθὰς 6) ἀνδρας, τὰς ἀγα-
θὰς ὑποθεμένως ἐλπίδας· καὶ τὸ

Hen

et illud *Victe mero* . . . conferre cum ebrietati-
bus Philippi et saltationibus et lascivia: illud
vero, *Auspicium felix unum* . . . cum illo,
Oportet enim bonos viros spe bona subnixos . . .
et illud:

Q 3

Hen

3. οἶνοβαρεῖς] *Hom. Il. α. 225. du Soul.*

4. Φιλίππου μέθας] *Respicit ad Olynth. 2.*
p. 23. E. (edit. Wolf. 1604. f.) ubi τὴν
καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην,
καὶ κορδακισμοὺς conjungit. Ibi Ulpian.
Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχερᾶς
καὶ ἀπρεποῦς. Gesner.

5. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος] *Hom. Il. μ', 243. Εἰς*
οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Du
Soul.

6. Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς] *Pro Coron. c. 28.*
Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν
ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προ-
βαλλομένους ἐλπίδα· Φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ
Θεὸς διδῶ γενναίως. Gesner.

Ἦκε μέγ' 7) οἰμῶξεις γέρον ἱππηλάτα
 Πηλεὺς, πρὸς τὸ
 Πηλίκον ποτὲ σενάξαιεν 8) ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι,
 οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες.
 παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, 9) πρὸς
 τὰς Ὀδυσσεὺς νιφάδας 10) τῶν λόγων, καὶ τὸ
 Εἰ

*Heu multum ploret Peleus, agitatior equo-
 rum, cum isto:*

*Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro
 gloria et libertate mortem oppetivere? Confero
 autem etiam profluentem illum Pythonem, cum
 Ulyssis verborum nivibus: atque illud:*

Si

7. Ἦκε μέγ'] *Hom. II. η', 125.*

8. Πηλίκον ποτὲ σενάξ.] *Orat. contra Ari-
 stocr. p. 759. med. Πηλίκον ποτὲ σενά-
 ξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης
 καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν
 καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείπον-
 τες, εἰ ἄρα αἰσθοντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς
 ὑπὲρ τοῦ σκῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε.*
Gesner.

9. ῥέοντα Πύθωνα] *De hoc Philippi oratore
 Dem. pro Cor. c. 84. Τότε ἐγὼ μὲν τῷ
 Πύθωνι, θρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ῥέοντι
 καθ' ἡμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα.*
Gesner.

10. Ὀδυσσ. νιφάδας] *Hom. II. γ', 222. Ce-
 tera vide II. μ', 323. καὶ Σοφ.*

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρῳ τ' ἀθανάτῳ τε
 ἔσσεσθαι, πρὸς τὸ

Πέρας μὲν II) γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τῷ βίῃ
 θάνατος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξει
 τηρῇ· καὶ μυρία γεγονόσιν αὐτίς αὐτοῖς ἐπὶ
 ταῦτον τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

Ἦδούαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ
 τροπὰς λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀΦαι-
 ρέσας τὸν κόρον μεταβολάς, καὶ τὰς ἐκ τῶν
 παρατροπῶν ἐπανόδας, καὶ τὰς τῶν παραβο-
 λῶν

Si liceat, senio procul, immortalibus esse,
ad illud:

Extremum enim omnibus hominibus vitae mort
est, etiam si in cavea quis conclusum se servet.: et
sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata
incurrerent.

6. Delector vero etiam, cum affectiones, et
 figuras, et immutationes dictionis observo, et
 illas satietati medentes variationes, et illos e
 diverticulis reditus, et suavitates illas compara-
 tionum ad vim earum penetrabilem adjunctas:

Q 4

et

II. Πέρας μὲν] Demosth. pro Corona c. 28.

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde
 statim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ
 τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. Gesner.

λῶν σὺν τῷ καιρῷ 12) γλαφυρότητας, καὶ το
τῷ τρόπῳ μισοβάρβαρον πανταχῷ.

Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (ἐ γὰρ ἂν τὰ λη-
θές ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας
Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὁ τὴν
παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνείμενος, τῷ τὰς Ἀχαιῶν
Ἀχαΐδας προσειπόντος. διακινεσέμεν δὲ τὸν
πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρῆν τραγω-
δίας, τῷ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης δια-
λόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν
σμεδαννύντος.

Πολ.

et illud in moribus ubique elucens barbariei
odium.

7. Et mihi saepe visus est (neque enim
verum dissimulaverim) decentius reprehendere
sotordiam Atticam Demosthenes ille, qui
frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat,
quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos com-
pellavit: ac pleniore spiritu Graecas explere
tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine
colloquia fingit, fabulisque dispergit
pugnantiū impetum.

8. Saepe

12. σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρίῳ, ut
intelligatur vis illa, qua animum feriant.
Gefner.

Πολλάκις δὲ μετὰ τῷ Δημοσθένει καὶ μέ-
τρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, καὶ ἔξω
τῆς ποιητικῆς ἡδανῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ καὶ
"Ὅμηρος ἐλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων,
ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ'
ἔοικε φύσει πῶς ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς
ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρο-
νοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ 13)
γινώσκων;

Ἄλλ' ἔδεν ἥττον τέμνον ἀγώνισμα τῶν εἰς
"Ὅμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τὰς σὰς
εἰς

8. Saepe vero cum Demosthene etiam di-
mensiones membrorum, et numeri ac pedes,
non absque poetica suavitate ingrediuntur,
quemadmodum neque Homero sua desunt An-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figu-
rarum, aut mundities. Sed videtur natura
quodammodo ita comparatum, ut *suae utriusque*
facultati virtutes velut *mutuo* implexae sint.
Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam,
talem qui norim?

9. Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi
decertandum est, laudum Homeri, altero tanto

Q 5

majus

13. ταύτην δὲ] τοιαύτην γε conjecerat Ges-
ner.

εἰς Δημοσθένην ἐπαίνεας τίθῃμι, ἔ τοῖς μέτεροις,
 ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, Φημί τῷ τρέμον μὲν ἐκ
 ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπαβαλίσσθαι τῶν
 ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς τὰ δ'
 ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίεις, καὶ γένεας, καὶ
 χρόνος. εἰ γὰρ τι σαφέες αὐτῶν ἦν, ἐκ ἧν ἂν
 ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις πατρίδα μὲν δι-
 δόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην,
 ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Λιγυπτίας,
 ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν,
 ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην, Φασίν, ἢ
 νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνε γένεας ἀπο-
 ρίαι·

majus tuis in Demosthenem praeconiis pono,
 non quod carmina sunt, sed ob argumentum,
 ajo: quoniam meum opus non habet firmam,
 quae subjici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura par-
 tim, ut patria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod
 si enim certum quidquam horum esset, certa-
 men anceps haud foret mortalibus, patriam as-
 signantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cu-
 mas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias
 Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeo-
 nem Lydum, aut fluvium adeo, et matrem Me-
 lanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum ge-
 nere, hominum defectu scilicet. Tempus *porro*
 vel Heroicum *ei assignant*, vel Ionicum: Ac tan-
 tum abest, uti clare sciant, qua comparatione
 aeta-

εἰς· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν, ἢ τὸν Ἴωνικόν. 14)
 καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας
 σαφῶς εἰδέναι, ὅπερ γε καὶ τῆνομα πρὸ τῆ γνι-
 ρίμας, τὸ Μελησιγενῆ προκρίνασι· τύχην δὲ, πε-
 νίαν, ἢ πάθος ἀμμάτων, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη
 καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεὶ κείμενα. περιγενὸν δὲ
 μοι· καμιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν ἀπρακτον
 ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην
 συλλέγειν.

Tā

aetatis ad Hesiodum fuerit, *priorne, an aequalis,*
an posterior; ut etiam nomen noto illi praefe-
 rant, Meleligenem. Fortunam denique *ei scri-*
bunt paupertatis aut caecitatis. Sed nonne
 melius fuerit et haec pati in obscuro jacere?
 Ergo in angusto sane mihi *versatur* praedi-
 catio, in laudanda poësi ab actu rerum abhor-
 rente, et sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda.

10.

14. ἢ τὸν Ἴωνικόν] Forte *Ionicum* hoc *tempus*
 pertinet ad migrationem illam Ionicam,
 quae facta est Attico anno 536. id est
 post Trojam captam annis 163. Sane
 Arundellianum marmor posteriorem facit
 Homerum Trojano bello annis 168. V.
 Marsham. Ca. Chron. p. 352. et 360. sq.
 Gesner.

Τὸ δὲ σὸν, εἶφη, κατὰ χεῖρας, ἐπιδρομὴν
 τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἑτοίμον ἡδυσμάτων
 παρὰ σὲ δεόμενον. τί γὰρ ἔ μέγα, καὶ λαμπρὸν
 ἡ τύχη τῷ Δημοσθένει πρᾶσῃψε; τί δ' ἔ γνώ-
 ρισαν; ἐκ Ἀθηνῶν μὲν αὐτῷ πατέρις, αἱ λιπα-
 ραί, 15) καὶ αἰοῖόμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρρισμα;
 καί-

10. Tuum autem opus, ita pergebāt, ad ma-
 num, percursu facile, et laeve, intra nomina
 solum definita et cognita, tanquam paratum
 quoddam pulmentarium, condimentis modo a
 te *adjiciendis* indigens. Quid enim non magnum
 et clarum adjunxit fortuna Demostheni? Quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae
 illae

15. αἱ λιπαραί] *Pindaricum* hoc Athenarum
 elogium agnoscit *Schol.* Aristoph. *Νεφ.*
 298. cujus Lyrici loca pluscula laudat
Spanhem. ad l. c. qui non *pingues* intelligi
 vult Athenas, cum *λεπτόγεων* sit solum
 Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen
 neque altera illa exfulare significatio de-
 bere, quod olearum ferax fuit Attica, vel
 ob id ipsum, quod *λεπτόγεως*. Deinde
 nisi *λιπαραί Ἀθῆναι* sint pingues, vix in-
 telligitur jocus *Aristophanis* *Acharn.* 640.
 ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum
 ita delectentur, cum eodem plane
 modo

καίτοι λαβόμενος; ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς
ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
καὶ κρίσεις, 16) καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, 17)
καὶ τὴν Ἐλευσίνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων,
καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν
καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων
ἐπεὶ

illae et tot celebratae carminibus, columnen il-
lud Graeciae? Ego sane Athenas nactus pro
poetica illa licentia inducerem amores Deorum
et judicia, et inhabitationes, et munera, et
Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, con-
ventus solemnes, Piraeus, coloniae, et *reporatae*

modo laudentur apud. Interim *nitide*
dicere in versione placuit, quia *nitere* di-
cuntur, qui bene habiti sunt, imprimis ab
oleo etc. *Gesner.*

16. καὶ κρίσεις] Hoc argumentum ipse tra-
ctat Demosthenes contra *Aristocr.* p. 735.
fin. ubi tum quinque celebra Atticae ju-
dicia recenset, tum Areopagum eo homine
commendat. Κατοικήσεις intelligit praeter
ipsam Minervae in arce commorationem,
illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lu-
cian. *Bis Accus.* c. 9. *Gesner.*

17. δωρεάς] Olivam, equum, frumentum.
Du Soul.

ἐπεισηγμένον, οὐδ' ἂν εἰς 18) ἐπ' ἰσῆς ἀξίας
ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ. Φησὶν, ὁ Δημο-
σθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάν-
τως. τὸ δ' ἐγκώμιον. ἂν ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζό-
μην, 19) ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὂν, ἐκ τῶν πα-
τριῶν. ἐπικασμεῖν τὰς ἐπαινεμένας. Ἰσοκρά-
της δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέ-
θηκε

terra marique tropaea, inducantur; ne unus
quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut
ait Demosthenes. Maxima igitur omnino mihi
esset dicendorum copia. Neque vero sic sepo-
nere laudationem mihi videar, cum in lege et
formula laudandi sit illud ipsum, a patriis orna-
re quos praedicandos sumimus. Isocrates au-
tem corollarium laudum Helenae inseruit The-
sea.

18. οὐδ' ἂν εἰς] Respicit ad formulas Demo-
sthenis, v. g. pro Coron. c. 2. extr. οὐδ'
ἂν εἰς ταῦτα Φησεῖς. c. 39. Οὐδ' ἂν εἰς εἰ-
ποι περὶ αὐτοῦ τοιαῦτον οὐδέν. Gesner.

19. ἀπαρτῶν ἐνομιζόμην] Etiam haec Demo-
sthenica formula, pro Coron. c. 18. extr.
Καὶ με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λό-
γον τῆς γραφῆς, εἰ ἂν εἰς τὰς Ἑλληνικάς
πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me
putet a causa et accusatione aberrare.
Gesner.

θήκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον
ἐλεύθερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροι-
μίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι,
μή σοι μείζον προσκείτο τὰ πύγμαμα 20) τῷ
θυλάκῳ.

Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν
λόγον πατρὸς τριήραρχος, χρυσέα κρηπίς, κατὰ
Πίνδαρον. 21) ἡ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρὸν
τιμῆ-

sea. Ac Poëtarum quidem natio libera. Sed
tu fortasse metuis, ne illum e proverbio jocum
contra proportionem violatam tibi arceffas, ma-
joremque ipso sacco tabellam atque inscriptio-
nem dicaris apposuisse.

II. Dimissis Athenis orationem excipit
Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo
vitar, *crepido*. Nec enim ordo ac census major
tum

20. τοῦ πύγμαμα] Illud ambitiose factum
a mercatoribus, ut pittacia, tabellas, in-
scriptiones s. titulos affigerent saccis.
Hemsterb.

21. χρυσέα κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον] *Pythior.*
7. pr. patriam et genus Megaculis tanquam
crepidinem aut fundamentum laudibus
ejus substerni scribit. Jam respexerat ad
hunc locum paullo ante, ubi negat ejus-
modi ἐδραίων κρηπίδα laudum Homeri
esse. *Gesner.*

τιμήματος τριηραρχικῆς, εἰ δὲ τῷ Δημοσθένει
 ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρ-
 Φανίαν ἔ συμφορὰν ὑποληπτέαν, ἀλλὰ δόξης
 ὑπόθεσιν, τὸ τῆς φύσεως γενναῖον ἀποκαλυ-
 πτέσης.

Ὅμηρον μὲν ἔν τε παιδευσιν, ἔτ' ἀσκη-
 σιν μνήμη καθ' ἰσορίαν παρειλήφαμεν, ἀλλ'
 εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι τῶν ὑπ'
 αὐτῷ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα· μηδ' ἔν
 ἐπὶ τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν
 ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέ-
 σαι. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆπερ πολὺς μὲν ὁ Καλλι-
 στρᾶ-

tum Athenis Trierarchico. Si vero is, De-
 mosthene adhuc puero admodum, fatis fun-
 ctus est, non calamitas putanda illa orbitas est,
 sed gloriae argumentum, cum generosam illam
 naturam aperiret.

12. At Homeri neque institutionem neque
 exercitationem historiarum monumentis acce-
 pit: sed statim necesse est illas attingere
 laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum
 ex educatione, et exercitatione, atque disci-
 plina materiae nihil habens, neque ad illam
 Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla
 opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi
 vero, quando ad hunc locum ventum est,
 mul-

στρατος, 22) λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδά-
μας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβελίδης· μυρίων
μὲν ἐΦελκομένων Ἀθηήνῃσι τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς
πατρονομίας ἀνάγκας ὑποκειμένους, ταχείας δ'
ἄσης τοῖς μεираκίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέτταρας
ἀπολισθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κο-
μῶν, ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς
Φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε
πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν ἔκ ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ'
ἐπὶ

multus est Callistratus, et splendorum nomi-
num Catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus,
Eubulides. Cum vero sexcentae in Athenarum
urbē voluptates illos etiam alliciant, qui
patriae potestatis necessitati subiecti sunt; fa-
cilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
luptates prolapsio; liceret autem illi per tuto-
rum negligentiam suo arbitrio luxuriari: phi-
losophiae tamen civilisque virtutis amor prae-
valuit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Ari-
store-

22. ὁ Καλλίστρατος] Gellius 3, 13. narrat ex
Hermiopo, ut Demosthenes *motus, demul-*
citus et carius oratione Callistrati Demagogi
nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην δι-
centis, ut eum inde sectari coeperit, Acade-
miam cum Platone reliquerit. Gesner.

ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, 23) καὶ Θεοφράστου, καὶ
Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας.

Καὶ νταῦθα, ὡς βέλτιστε, Φιλοσοφοίης τῷ
λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς,
τὴν μὲν θαλαττίαν τινὲς ἐρώτος παράφορον τε,
καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνεσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδί-
της πανδήμῃ κλύδωνα, φλεγμαινέσας νέων
ὀρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' ἄρανίαν
χρυσῆς τινος σειρᾶς ἔλξιν, ἃ πυρὶ καὶ τόξοις
ἐντιθεῖσαν δυσάλθεῖς νόσας τραυμάτων, ἀλλ'
ἐπὶ τὴν αὐτὴν τῇ κάλλει ἄχραντόν τε καὶ κα-
θαράν

stotelis et Theophrasti, et Xenocratis, et Pla-
tonis fores egit.

13. In hac orationis parte philosophari
quoque, vir optime, possis, duplices esse amo-
rum in hominibus agendi rationes, alteram
marini cujusdam amoris vagam, feram, et flu-
ctus in mente excitantem, popularis Veneris
procellam, aestuante adolescentium impetu re-
vera marinam: alteram autem caelestis aureae
cujusdam catenae tractionem, quae non igne
aut sagittis insanabiles vulnerum morbos infli-
gat, sed ad non marcescentem ipsius pulchritu-
dinis puramque formam contendat, sano quo-
dam

23. Ἀριστοτέλους] Vid. quae ad ipsum prin-
cipium hujus libelli observavimus. *Gesner.*

θαρὰν ἰδέαν ἐξερμῶσαν, μακίαν σώφρονι τῶν
 ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν ἀγχίσπο-
 ροι, Φησὶν ὁ τραγικός.

Ἔρωτι δὲ πάντα πόρμα, καρὰ, σπῆλαιον,
 κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρρηῶσαι, με-
 τελθεῖν ὁπὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην
 ἀκριβῶσαι, θορύβῃ καταφρονῆσαι, συνάψαι
 νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς ἔκ οἶδεν,
 ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν
 ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι,
 καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσειν
 ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ
 μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέ-
 σατος

dam illarum mentium furore, quae Jovis pro-
 pinquae, et proximi comites Deum Tragici verbo
 dicuntur.

14. Amori nempe pervia sunt omnia: ton-
 sura, specus, speculum, gladius, articulare
 linguam, jam provecta aetate, actioni dare
 operam, memoriam acuere, contemnere tu-
 multum, noctes continuare diebus laboriosis:
 e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis
 tibi Demosthenes in dicendi facultate exstite-
 rit, sententiis et verbis cum densaret oratio-
 nem, tum moribus atque affectionibus animo-
 rum exprimendis probabilitatem pararet, ma-
 gnitudine splendidus, contentione ac spiritu
 vehemens, idemque verborum pariter ac sen-

γατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποιικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, ἔσφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. 24)

Οὐ

rentiarum moderatione saluberrimus, et maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem Oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem; consolidatamque orationem protulit.

15.

24. μόνος γέ τοι — τὸν λόγον] Legendum, ut est in Ms., ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam et solidam orationem edidit*. Utraque vox, qua laudat orationem Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. Σφυρήλατα, quae et dicuntur ὀλοσφυρα et ὀλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. Est igitur σφυρήλατος oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Augusto. Graevius. Obsequamur Graevio, id est

Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης
ἔφη· περ λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γρά-
φειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυ-
χὴν, ἔχ' ἔτι· ὁ Δημοσθένης συνέτιθει πρὸς
μέθην τὰς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ τὸν
Δημάδην παῖξαι· φασιν εἰς ταύτην αὐτῷ τὴν
ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέ-
γοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν.
Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων
ἀπόξεν ἐφαίνετο· τῷ νυκτερινῷ· λύχνῳ· καὶ
τετὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τῷ λόγῳ, κοι-
νόν

15. Non enim, ut de Aeschylō Callisthe-
nes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo
in vino scriptas, quo instigaret incenderetque
animum; eodem modo per ebrietatem compo-
suit orationem Demosthenes, sed aquam inte-
rim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc
ipsius aquae bibendae consuetudinem Demas-
tes, alios dicere ad aquam, Demosthenem au-
tem ad aquam scribere. Pythae vero lucer-
nam nocturnam olere videbatur illa Demosthe-
nicarum orationum concinnitas. Et iste qui-

R 3

dem

est libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo.
Alioquin mihi videbatur pulchre etiam δι-
ci ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, viva et spirans,
non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.
Gesner.

νὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· εἰ γάρ τοι μείων
ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν ὑπῆρχε καί μοι
λόγος.

Ἄλλ' εἰ μετρίοις 25) ἐπὶ ταῖς Φιλανθρω-
πίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλοτιμίαν, καὶ
τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν
ἦει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ
δὲ γελάσας; ΛΥΚ. Ἦ πᾶ γε, ἔφην, διανοῇ
καταχεῖν με τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεύς κα-
ταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; 26) ΘΕΡΣ.
Νῆ

dem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento
communis est: neque enim minor de Homeri
poësi mihi quoque oratio suppeditat.

16. Sed si ad humanissima illius opera ve-
nias, et honestissimum pecuniarum usum, et il-
lum in republica administranda splendorem...
Aique ille sic continuans orationem incedebat, tam-
quam additurus reliqua. Ego vero ridens? LYC.
Numquid, *inquam*, perfundere aures meas co-
gitas, ut balneator aliquis, exhausturus oratio-
nem reliquam? THERS. Sic est per Jovem,
in-

25. μετρίοις] μετρίοις ex conjectura *Guicci*
correxit *Gfner*.

26. καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον] Puto
hic servandam suam vim verbi ex etymo-
logia, quam expressimus, et ab eo pen-
dere

Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοδοινίας τε, καὶ χορηγίας
ἐθελκσίκας, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ-
Φρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων
ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, 27)
καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμ-
πε-

inquit, Epulas illas publicas, et voluntarias lu-
dorum erogationes, et trierarchias, et moenia,
et fossam, et captivorum liberationes, et eloca-
tiones virginum, quae optima gerendae rei-
publicae ratio est: et obitas legationes, et le-
ges perlatas. Ac quoties illa rerum publice

R 4

gesta-

dere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας,
τριηραρχίας, reliquos. — Ceterum ipsa
haec Demosthenis κατορθώματα repetiisse
videtur auctor ex illius oratione *pro Coro-
na*, v. g. c. 93. ubi τειχισμόν καὶ ταφρείαν
commemorat, c. 81. ἃ τινες ἐκ τῶν πολε-
μίων ἐλυσάμην, εἰ τισι θυγατέρας συνεξέ-
δωκα κ. τ. λ. *Gesner*.

27. πρέσβεις] πρεσβείας correxerat *Gesf.*
Optime. Et legationes etiam Interprete
Melanchbone Parisina, quamvis πρέσβεις
reliquerit in Graecis. In quo Edd. cert.
consentiunt, sed vellent dissentirent, et
πρεσβείας eligerem. Sed et iterum πρέσ-
βεις c. 18. f. *Reitz*.

πείσων, γελαῶν ἔπεισί μοι, τῷ τὰς Ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος, μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ γὰρ, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν; ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικαρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τέναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπέσης, ἐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γὰρ
μικρῶ

gestarum magnitudo in mentem venit, ridere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

17. LYC. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus? THERS. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim abfuit, quin abjicerem, quod

μικρὸν δεῖν, ὡς ἐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς
τὴν ὑπόθεσιν. εἴτ' ἐγὼ μὲν, ἐκ οἷο' ὅπως,
ἀνήμενα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζέ-
μενος ἀντίον ὄρεσθαι. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ
ἤλιν τὰς ὄψεις, νόθος τῶν Ὀμηριδῶν γένος
ἐλέγχεσθαι.

Σοὶ δέ μοι φαίνεται 28) καὶ τῆτο, εἴφη,
πολὺ ῥᾶον, ἢ κατ' 29) ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γάρ
Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾷς ἐρμώσης τῆς ποιη-
τικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἀπόσις
λαβέ-

quod obtutum defigere in argumento mihi non
posse viderer. Deinde nescio quomodo me re-
cepi, ac videor mihi paullatim ad contra in-
tuendum assuefactus esse, nec amplius aver-
tendis velut a Sole oculis, nothus *et insiticius*
Homeridarum generis deprehendi.

18. Tibi vero etiam hoc multo esse facilius,
mihi videtur, quam meum *mibi negotium*. Ete-
nim Homeri gloria, ad unam poeticam facul-
tatem cum referatur, confertim necessario tota

R 5

arri-

28. σοὶ δέ μοι φαίνεται] Scribendum σόν.
Tuum opus, laudatio Homeri scilicet, quae
comparatur cum laudatione Demosthenis,
utra majoris difficultatis res sit. *Sensus.*

29. ἢ κατ'] ἢ τὸ κατ' malit *Gesner*.

λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὄλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα αἶν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, ἐκ ἔχων ὅτε πρῶτε τὴν γνώμην λάβοις, καθύπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακυσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοοι, καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀγκυμάτων καὶ θαυμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· ἐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, αἰεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδᾶν, ἐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι ζαίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεπῆς, ὀρεμῆς διαπύρκα, βίε σῶφρονος, λόγῳ δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀδριᾶς, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, Φιλαν-
Ερω-

arripienda fuit. 'Tu vero si ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid primum cogitatione arripias; quale quid gulo-
 sis accidit ad Syracusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique hominibus, si in sexcen-
 tas auditionum spectaculorumque voluptates incidant; nec enim quo se vertant habent, transferentes perpetuo cupiditatem. Puto au-
 tem te quoque huc illuc salire, nec habere ubi consistas, orbe quodam te huc illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu, vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis, multorum magnorumque quaestuum
con-

θρωπίας, πίσεως, φρονήματος, συνδσεως, ἐκάσῃ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως ἔν ὁρῶν ἐνθεν μὲν ἡψηφίσματα, πρέσβεις, 30) δημηγορίας, νόμους, ἐκείθεν ἀποδόλως, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, ἐκ ἔχουσ ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτημασιν.

Ὡςπερ ἔν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος, ἔτω πως ἠπόρηκεν·

Ἴσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

Ἢ

contemptu, justitia, humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de multis illis et magnis facinoribus reip. caussa susceptis. Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant.

19. Quem ad modum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat:

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadumne, spartos an genus inclytum,

An

30. πρέσβεις]. Forl. πρεσβείας. Reitz. vid. ad cap. 16.

Ἡ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
 Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡραϊλέος,
 Ἡ τὰν Διονύσας παλυγαθεά τιμὰν,
 Ἡ γάμον λευκωλένης Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;
 Οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτ' ὅσας ἀπαρεῖν,
 λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ Φιλοσοφίαν,
 ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον τάνδρος ὑμνη-
 τέον.

Ἔσι δ' ἔδεν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, τὴν πλά-
 νην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτε δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητο-
 ρικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰθε τῆτον
 τὸν λόγον. ἰκανή γ' ἂν σοι εἴδ' ἢ 31) Περιλέξας.
 ἐκείνης

*An caerulea flammea Thebes,
 Vimne conantem omnia Herculeam,
 Bacchine patris laetos canemus honores?
 Candidae connubiane Harmonies?*

Ita tu quoque simili ratione videris ambigere,
 Orationemne an vitam, oratoriam an philoso-
 phiam, populi regendi artem an mortem viri,
 praedicare oporteat.

20. Nullo vero labore, *inquit*, oberratio-
 nem effugeris: sed quamcumque partem arri-
 piens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. *Apta tibi hic fuerit*
 elo-

31. γ' ἂν σοι οὐδ' ἢ] Sic recte *Ven.* utraque.
 In plerisque impressis γούν σοι ἢ ἢ. *El.* ve-
 ro μὴ etc. *du Soul.*

ἐκείνῃ μὲν γε τὰς ἀστραπάς, καὶ βροντάς, καὶ
πειθῆς τι κέντρον 32) δόξῃ παραλαβόντες·
ἀλλ' αὐτὴν γε ἔχ' ὀρώμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ
τὴν Φαντασίαν, ἔδὲν ἔμμονον ἔχουσιν, ἔδ'
οἶον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τῷ χρόνῳ βάσανον,
καὶ κρίσιν. 33) τὰ δὲ τῷ Δημοσθένει ἄλλα
σοὶ καταλείψω λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο.

Πρόσγινε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετάς, ἢ τὰς
πολιτείας αὐτῷ τραπομένῳ καλὸν μίαν ἦντι
ναῶν

eloquentia Periclis. Illius nos quidem fulgura
ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama
accepimus; sed ipsam non videmus *eloquentiam*:
scilicet praeter formam qualemcumque animo
conceptam stabile et solidum nihil habentem,
neque quod temporis illud examen iudicium-
que possit sustinere. . . . Reliqua vero Demo-
sthenis praetermittenda tibi, huc si verteris,
fuerint.

21. Ad animi autem virtutes aut praeclare
in republica facta converso decens fuerit,
quod-

32. τι κέντρον] τὸ κέντρον legi jubet Hem-
sterb. ad Nigrin. §. 7. Reitz.

33. βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrum-
pi orationem. Therlagoras satis habet
viam quasi monstrasse dicendorum in com-
paratione Periclis cum Demosthene; reli-
qua ingenio amici permittit. Gesner.

ναῦν ἀποτέμενεσθαι τὴν διατριβὴν· εἰ δὲ βέλ-
λοιο δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεις ἐλόμενον, ἔχειν
ἀποχεῶσαν λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν
ᾧ πασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δ' ἔκ ἐκ τῶ παντός,
ἀλλ' ἐκ μέγας ἐπαινεσόμεθα· νόμος μὲν γὰρ
Ὅμηρικὸς, ἡρώων ἐπαινὺς ἐκ μερῶν διατίθε-
σθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ
καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτόν δ'
καὶ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν
ποιητῶν, ἐξ ἡλακότης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος,
μήτι γε δὴ μέγας σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν
εὐεργεσιῶν δὲ καὶ δυνατόν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. 34)

ἐκεν

quodcumque inde decerperè dicendi argumen-
tum, aut si largiter facere volueris, duobus,
summum tribus dilectis, habere satis materiae
ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in
singulis. Si vero non in univèrsum, sed ex
parte laudare velimus, praesto quidem Home-
rica lex est, Heroùm laudes instituere e parti-
bus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero
etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indi-
gnum Dis non fuerit cantari a Poëtis ob colum,
aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis
partem aut mentis adeo; per beneficia autem
ire singula nemini datum sit. Ergo neque
aegre

34. ἐφ' ᾧ παξ ἐλθεῖν] ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν
an significare possit enarrare beneficia, ve-
hemen-

ἔκην ἔδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτῶν καλῶν ἐπαινέμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν ἔδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

Ταῦτα τῷ Θερσαγόρῃ διελθόντος, ΛΥΚ. Οἶμά σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεδείχθαί μοι βεβλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προσιδέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν ἔν, ἔφη, τὴν ῥαζώνην ὑπο-
τι-

aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

22. Haec ita percurrente Thersagora, LYC. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adjuncta carminibus. THERS. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquis*, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrerem, *et levia tibi illius vestigia*

fiementer dubito. Suspicio post *Wolsum*, legendum ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. *Gesner.*

τιθεῖς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι
 τῆς Φροντίδος ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.
 ΛΤΚ. Πρῆργε τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν ἔδεν,
 εὖ ἴσθι. σιόπει δὲ, μὴ καὶ πλεόν ἢ γεγονὸς θά-
 τερον. ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφην, τὸ
 ἴαμχ. ΛΤΚ. Σὺ γάρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι,
 τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἰατρῶ δίκην τὸ τῷ νο-
 σῆντος σαθεὺν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις;
 ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή; ΛΤΚ. Σὺ μὲν, ἃ τα-
 ράξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον,
 ἐπεχειρήσας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνάλωται
 παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥς ταύτης τῆς ἀπο-
 ρίας ἔωλὰ σοι τὰ ἰάματα. ΘΕΡΣ. Τῷτο δ' ἔν,
 ἔφην,

stigia signarem, si quid de cura tua remittens,
 operam dare mihi recitanti velles. LYC. Noris,
inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide,
 ne illud alterum (*illa difficultas, quae me angit*)
 etiam auctum sit. THERS. Praeclaram, *inquit*,
 mihi medicinam narras. LYC. Nempe, *inquam*,
 difficultatem praesentem ignoras, deinde me-
 dici instar laborantem partem ignorantis, aliam
 curas. THERS. Quid ita? LYC. Tu quidem
 iis, quae turbare forte eum queant, si quis pri-
 mum ad ejusmodi orationem aggrediatur, me-
 deri conatus es: at illa olim consumta sunt
 antiquis annorum anfractibus. Igitur diffi-
 cultatis hujus obsoletae sunt tuae medicinae.
 THERS. Haec ipsa ergo, *inquit*, Medicina
 tibi

ἔφη, σοι τόγῃ ἴαμῃ. χρὴ μέντοι, καθάπερ ὁδῷ, θαρράλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεσάτην.

ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, 35) πρὸς-
θέμην, ἢ Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλο-
τιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε, καὶ τὰς ἐταίρους.
τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἀρματῆλασίαν ἐπιδει-
κνύντα, πολλὰς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν
δρό-

tibi *suppedizat*. Nempe velut viam, tutissimam
oportet esse eam, quae tritissima est.

23. LYC. *Male narras*. Nam contrariam,
inquam, ego mihi proposui illi, in qua gloriam
appetiisse dicitur Cyrenaeus Anniceris apud
Platonem ejusque sodales. Cyrenaeum enim
ajunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa
circum Academiam egisse curricula, per eam-
dem

35. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in in-
terpretatione huic responsioni verba prae-
misi *Male narras*; lucis inferendae causa fa-
ctum est. Nempe sic abrupte loquuntur
Graeci et Latini, cum concedunt quidem,
quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere
ostendunt. Aliquoties ita noster in *Her-
motimo*. De Latinis diximus ad *Quintil.* 2,
7. extr. Ceterum hanc de Anniceri nar-
rationem habet etiam *Aelian.* H. V. 2, 27.
Gesner.

δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἅπαν-
 τας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου ση-
 μεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι. τὲ μὲν δέ γε,
 τὲναντίον σπεύδει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλβεί-
 νειν· ἔ μάλα ῥᾶδιον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδὸς,
 τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον. ΘΕΡΣ. Ἀλ-
 λά τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν; ΛΥΚ.
 Ποῖον; ἔφην, ἔ γάρ ἀκήκοα.

ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν
 ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδόμενον· τὸν δὲ
 γράψαι τρέχοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ
 τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν
 ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ τῷτο προσάξαι·
 τὸν

dem omnia orbitam, quam nusquam egredere-
 tur, ita ut curriculi non nisi unius in solo vesti-
 gia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
 est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non
 nimis autem facile arbitror, novas comminisci
 vias, declinatis his, quae tritae sunt. THERS.
 Verum enim vero sapiens, *inquit*, Pausonis
 commentum est. LYC. Quodnam? *inquam* :
 nec enim audiui.

24. THERS. Pausoni pictori pingendum
 locatum ajunt equum volutantem se: at illum
 pinxisse currentem, multumque circa equum
 sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se
 jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut,
 fam-

τὸν ἄν Πάυσωνα τῷ πίνακος τὰ μετέωρα κά-
 τω περιάγοντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν ἐπι-
 δεῖξαι κελεύσας, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κεί-
 μενον ἀφθῆναι καλινδόμενον. ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ,
 ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἴῃ με στροφὴν με-
 μηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' ἔχι πάσας
 στροφάς, καὶ περιάγωγας ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδίσσαι, μὴ τὸ τελευταῖον πά-
 θοιμι τὸ τῷ Πρωτέως. ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη,
 πάθος; ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτοῦ
 γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπί-
 νης ὄψεως, ἐπεὶ κατηναλώκει πάσας ἰδέας ἀν-
 θρώπων, καὶ φυτῶν, καὶ ζοικείων, αὐθις αὖ πε-
 νίῃ μορφῆς ἐπεισάκτε, Πρωτέα γενέσθαι.

ΘΕΡΣ.

summis tabulae versus ima conversis, picturam
 ostenderet, sicque equum inversum volutari
 visum esse. LYC. Suavis homo es, *inquam*,
 Therlagora, si putas unam me, tot annorum
hominum conversionem machinari, non potius
 conversiones omnes et circumductiones mutare,
 ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat. THERS.
 Quid illud est, *inquit*? LYC. Ne fiam, *inquam*,
 quod ille factus est, cum humanam speciem
 studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elemento-
 rum, rursus denique adscititiae formae inopia,
 Proteus factus est,

ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ θεέ, ἔφην, τῆτο. παρέξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὶς τὴν ἐπηρητημένην Φραντίδα. τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τῆ σῆ κινήματος ἀφροντίς γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμφροντίσας. ὡς ἔν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνεκέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μετὰ δ' ὥσπερ ἐνθας γενόμενος, ἐπιπύξας τὸ γραμματεῖον, ΘΕΡΣ. Κομίζε τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Ἀθηναῖσιν ἐκκλησιασικόν, ἢ διμασικόν· ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

25. THERS. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminisceris. LYC. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, ommissa parumper quae incumbit mihi cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis, THERS. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas.
LYC.

χάριν. ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἶσομαι, καὶ πρὶν, ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰδέναί.

Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις; ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεῖς, τὸ βιβλίον κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἰκάδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένος ἃ μοι δοκεῖς καὶ ἂν παρέργωγς ἀκῶσαι. ΛΥΚ. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γὰρ σοὶ τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. 36) ἐγὼ

LYC. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid sit quod dicis, norim.

26. Sed quid est, de quo dicis? THERS. In Macedonicos, *inquis*, regiae domus commentarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris. LYC. Et nunc, *inquam*, pro istoc nuncio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos

S 3

etiam

36. καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid excidisse videtur; petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poema sibi peragat. Du Soul.

ἐγὼ μὲν ἔν' ἂν ἀπολείψωαί σε, πρὶν ἢ τὴν ὑπό-
 σχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰς ἱακας μὲν
 με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ'
 ἐξιάσθην αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.

Ὡς ἔν' ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τῆ γραμματείας,
 διατρέψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδῆναι τῷ ποιή-
 ματι τὰς δακαίους ἐπαίνας, ἤειμεν εἰς τὴν Θεσσα-
 γόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ,
 καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπὸ ἡλλαττόμην. ἐντυ-
 χὼν δ' ἔτῳ τὴν γνώμην διετέθην, ὡς ἂν ἐν τι
 περιτρέψας, 37) ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε
 καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. ἔδὲ γὰρ τῷ
 Ἀσκληπιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ
 τῶν

etiam versus tuos audiam: neque vero te re-
 linquam ante, quam fides promissis tuis consti-
 terit. Magnificis tu me epulis Homeri natali-
 ciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus
 videris accepturus.

27. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, com-
 morati paululum, dum dignae poemati laudes tribue-
 rentur, Ibersagorae domum ivimus, et vix quidem,
 sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto cum
 discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
 ut nihil immutatum, sed ipsis eisdem nominibus et
 verbis illum vobis praelegam. Neque enim minus
 bono-

37. περιτρέψας] παρατρέψας emendat Ges-
 ner.

τῶν πρᾶσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾠσματα,
 τὰ Ἀλίσοδήμη τῷ Τροϊζηνίᾳ, καὶ Σοφοκλέους,
 ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποιήσιν καινὴν
 ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλέλειπται·
 τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν
 καιρῷ κομίζεσι χάριν ἐκ ἐλάττω Φέρει, τῷ τὸν
 θεὸν δοκεῖν τιμημένῳ.

Τὸ μὲν ἔν βιβλίον, τῷτο. (ἐς δὲ τῶν ὑπο-
 μνημάτων τὸ προσηκόν ἡμῖν μέρος τὸδε δῶμα)
 τὸ βιβλίον 38) Φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνηνύσθαι
 παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα
 τῶν νεωτέρων ἄγνοεῖ, τὰς Φυγάδας ἐτέτακτο

συλ-

*honoris habetur Aesclapio, si, cum nemo salu-
 zium fecit canica, Alisodemi Troezenii et Sophoclis
 carmina canuntur; et Baccho novum carmen scri-
 bere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est: sed
 quae ab aliis composita sunt, ea hoc, qui in medium
 opportune proferunt, non minus commendant, quod
 sic honorem habuisse Diis videntur.*

28. Liber itaque hic (est autem commentario-
 rum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram
 rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Anti-
 patro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic
 Archias, si quis juniorum forte ignorat, compre-

S 4

ben-

38. τὸδε δῶμα) τὸ βιβλίον] Ita Gesn. de-
 dit, pro vulgat. τὸ δὲ δῶμα τοῦ βιβλίου.

συλλαμβάνειν. ἐπέσαλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένη ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὡς ἂν ἤμικεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν, εὐθύς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσω καλεῖν.

Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν, αὐτὸ Φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον. APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε. ANT. Τί δ' ἔ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες; APX. Ἠγαγον ὡς ἡδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῶν Δημοσθένεος λειψάνων. ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ τῶν ὄσων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην ἔκ ἔχοντι; APX.

bendendis exsulis fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius quam vi eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspectans Demosthenem. Cum igitur audisset e Calauria venire Archiam, statim, ut erat, intro eum jussit vocari.

29. *Ingressus ille, . . . Sed ipse libellus diceret reliqua.* ARCH. Salve, Antipater. ANT. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem? ARCH. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demosthenis adfero. ANT. A spe dejecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa et urna, Demosthenem ipsum non habenti? ARCH. Nempe per

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτῆ, ὃ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' ἐ ζῶντα
κατειλήφατε; 39) APX. Κατειλήφασμεν. ANT.
Κατὰ

per vim, o Rex, retineri anima viri non pote-
rat. ANT. Cur vero vivum non comprehendi-
stis? ARCH. Comprehendimus. ANT. Ergo
S 5 in

39. πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί
δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;] In omn. Edd.
haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν
κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐθ' εἶθα
τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες etc. a c. 34. fere
ad finem 37. huc infarta, quae transposi-
tione sananda etiam monet Anonym. in
Misc. Obs. Britan. Maji et Jun. 1733. p.
370. Aliquid deesse viderat et Wolf. ini-
tio operum Demosth. Transpositione etiam
sanaverat Solan. exceptis duobus versibus,
quos aliter constituit. At nos Gesnerum
sequimur. Reiz.

κατέχειν ἀδύνατον. * ANT. Τί δ' οὐ]
Potuitne, Lector, melius continuari oratio.
Quam male vero in libris omnibus, tum
editis, tum, quantum mihi constare po-
tuit, Mss. ab hoc inde loco partes commen-
tariarum, ut fingitur, Macedonicorum in-
ter se cohaeserint, vel distractae fuerint
potius, facile intelliget, si quis conferre
cum

Κατὰ τὴν ὁδὸν ἔν τεθνηκεν; APX. Οὐκ, ἀλλ' ἔπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ. ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, ἃ θραπτευόντων τὸν ἄνθρωπον; APX. Ἄλλ' ἔδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο. ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες ἂν ἔχετε.

APX.

in via periit? ARCH. Non, sed ubi erat, in Calauria. ANT. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis. ARCH. Sed neque hoc in nostra potestate fuit. ANT. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, et non habetis.

30.

cum hac editione quamcumque aliam voverit: Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocato in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii (versuum in *Aldina* editione 37 et 40. in *Basileensi* 71 et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens iuducatur, et de qua re agatur. *Gesner.*

ΑΡΧ. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν εἶδὲ βιασαμένοις εἶδέν ἦν· καὶ γὰρ ἔν ἐμελήσαμεν. ΑΝΤ. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς εἰδὲ μελήσαντες· ἴσως ἔν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας. ΑΡΧ. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν καὶ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ ποίθωσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως εἶδέν ἂν αὐτόν, ἢ ἀπέκτεινας.

ΑΝΤ. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοημένα, μὴδ' ὅσις ὁ Δημοσθένης, μὴτ' τὴν ἐμὴν γνώμην· ἀλλὰ νομίζουσιν ὁμοίον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ τέρας ζητεῖν τὰς κακῶς ἀπο-

30. ARCH. Nonne enim jufferas, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota, etenim jam parabamus. ANT. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra injuria mortuus est. ARCH. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

31. ANT. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium, sed putare simile et ejusdem felicitatis esse, invenisse Demosthenem, et illos conquirere homines male perditos,

ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, 40) καὶ τὸν
 Μαραθώνιον Ἀριζόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς
 Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων ἐδὲν δια-
 φέροντας, ἀνθρώπους ταπεινὰς, ἀφορμῇ προσ-
 καίρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μι-
 κρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας,
 εἶτα πτήξαντας ἐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δει-
 λινῶν πνευμάτων καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, 41)
 καὶ

ditos, Himeracum Phalereum, et Marathonium
 Aristonicum, et illum ex Piraeo Eucraten,
 torrentibus rivis nihil dissimiles, humiles ho-
 munciones, tumultuum temporariorum occa-
 sionibus *velut* innatantes, et ad parvam spem
 turbarum ferociter exsurgentes, deinde paullo
 post, ventorum vespertinorum more residentes;
 et infidelem illum Hyperidem, alienum ab
 ami-

40. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα] De Himeraeo
 Phalereo, Demetrii fratre, et Aristonico
 Marathonio, atque Hyperide *Plut.* in V.
 Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos
 Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento
 detractos, Cleonas missos ad Antipatrum,
 et ibi perisse. *Gesner.*

41. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus
 Demosthenem accusavit. Vid. *Plut.* in X.
 Rhet. 1559. et jam reconciliato alteram
 accu-

καὶ τὸν ἄφρονος δημοκόλακα, τὸν ἔδεν αἰσχρὸν
 νομίσαντα κολακίαν τῇ πλήθει συκοφαντῆσαι
 Δημοσθένην, ἔδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν
 διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἔχαρί-
 ζετο. μετ' ἔ' πολὺ γὰρ τῆς συκοφαντίας λαμ-
 προτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην 42) αὐτῷ τὴν
 κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ καὶ ἐμε-
 λει,

amicitia adulatorem populi, qui turpe non du-
 xerit adulatione plebis calumniari Demosthe-
 nem, seque ad ea praeberere ministrum, quorum
 mox illos ipsos, quibus gratificatus fuerat, poe-
 nituit: quandoquidem non multo post illam
 calumniam splendidiorem viro, quam olim Al-
 cibiadi, reditum *ab exilio* contigisse accepimus.
 Verum hic (*Hyperides*) pensi nihil habuit, ne-
 que

accusationem parabat, 1560 et 1561. vehe-
 mens hic et acerbus; ἡξίου σκοπεῖν Ἀθη-
 ναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ καὶ
 προῖκα πικρός. Plut. 116. 1. *du Soul.*

42. λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] Maghes
 Demetrius apud Plut. Dem. p. 158. F. re-
 fert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνα-
 τείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας
 ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κα-
 τιώντα. πεπεισμένους γὰρ, οὐ βεβιασμένους,
 ὑπ' αὐτοῦ δέχσασθαι τοὺς πολῖτας. Gesner.

λεν, ἐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν ποτε Φιλτά-
των τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχεῖν δῆπερ τῆς
ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν. 43)

ΑΡΧ. Τί δ' ἐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δη-
μοσθένης; ΑΝΤ. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπε πί-
σεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βάβαιον ἥθος
ἡγαμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς
καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχῇ τίμιον. ἐδὲ
κακίων ἐγὼ Ξέρξε, τῷ Βούλιν καὶ Σπέρχιν 44)

τὰς

que puduit ipsum contra eos, qui olim fuerant
amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe
improbitalis illius causa excindi.

32. ARCH. Quid vero? nonne inter ini-
micos nostros inimicissimus Demosthenes? ANT.
Non sane, si quis moris ac fidei rationem ha-
beat, amicumque sibi, quidquid est in mori-
bus incorruptum ac stabile, judicet. Nam ho-
nesta profecto apud hostes etiam honesta sunt:
virtus, ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque
Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque La-
cedae-

43. ἣν ἐχεῖν — ἐκτεμεῖν] Excisam illi lin-
guam quidam tradidere apud *Plur.* V. De-
mosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi
linguam, ne conscios proderet: idem in
Hyperide. *Gesner.*

44. Βούλιν καὶ Σπέρχιν] Historia est Herod.
7, 134. quamquam Σπερθίνης ibi vocatur.
Gesner.

DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 287

τὰς Λακεδαιμονίαις θαυμάσαντας, καὶ κτεῖναι
 παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ
 Δημοσθένην, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ
 κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ
 τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολι-
 τευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἔχ' ὥς ἂν
 νομίσεις τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ
 μηδὲν μὲν ὁ Πύθων 45) πρὸς αὐτόν, οἱ δ' Ἀτ-
 τικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τέτῳ
 κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ
 ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχρίαις
 ἀπο-

cedæmonios admiratus, cum interficiendorum
 potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam
 omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athe-
 nis, quamquam non satis otiose, convenerim,
 et ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in
 republica factis, cognoverim, in admiratione
 habui, non, ut existimare aliquis posset, ex
 dicendi viribus: etli nihil ad illum Python,
 Attici autem oratores ludus sunt, comparati ad
 hujus clamores, et contentionem, et verborum
 compositionem, et circumscriptam sententiarum
 concinnitatem, et demonstrationum continua-
 tio-

45. ὁ Πύθων] Orator Byzantinus eloquen-
 tissimus, cujus Demosthenes et Aeschines
 in orationibus meminerunt. *Guizotus.*

ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρησικῷ. μετανοῶμεν γὰρ, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Ἀθηναῖζε συνηγαγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίεσσι, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτῷ τῷ λόγῳ.

Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔταπτον, ἐν χώρᾳ τιθεῖς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τῷ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς 46) ἐν
ἀπά-

tionem, et illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poenituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare Athenienses vellemus, a Pythone et promissis Pythonis inducti, ac deinde in Demosthenem et argumenta Demosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi, quae nullum nobis aditum praeberet.

33. Verum hanc ipsam secundam numerabam, quam in instrumenti loco ponerem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia sensus illius causa et prudentiae, qua animam recto velut clavo in decumanis fortunae

46. ἐπ' ὀρθῆς] Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navem tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem,

αἰπάσαις Φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης,
καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιπ-
πον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τᾶνδρὸς
ἡπισάμην. ἔτος μὲν γὰρ δημηγορίας ἐξαγγελθεί-
σης Ἀθήνηθ' ἐν ποτε, καταπτομένης τᾷ Φιλίπ-
πῳ, καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτηκότος, καὶ τι
καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος;
ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρ-
ῥησίαις

nae fluctibus nusquam declinantem servaret, et
malo nulli concederet. Ac Philippo eandem
quam mihi de viro sententiam fuisse noram.
Ille quidem, nunciata aliquando Athenis con-
cione, qua iste in Philippum invectus fuerat, et
indignantem Parmenionem, atque joci etiam ali-
quid in Demosthenem adjiciente, „Jure suo,
„*inquit*, o Parmenio, libertatem dicendi sibi
„sumit

rem, ὅς ἔφη, ut est ap. *Aristidem* Rhod.
p. 542. Jebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεώς,
καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ
τὸ θρυλούμενον ἄλλ', ὡς Πότειδαν, ἴσθι,
ὅτι ὀρεθᾶν τὰν ναῦν καταδύσω. *Dum cla-*
vum rectum teneam, ut est in *Quintil.* II, 17,
24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum ani-
mo fuisse in exilio illo Demosthenem, simi-
lemque Ciceroni, monet Plutarchus. *Gef-*
ner.

ῥησίας τυγχάνειν· μόνος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς
Ἑλλάδος δημαγωγῶν ἔδαμ᾽ τοῖς ἀπολογισμοῖς
ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων· καίτοι
μᾶλλον ἤβηκλίστην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις
ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι· νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἑκα-
σος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρες,
θρέμματα, γῆν ἔ Βοιωτίας, ἔδ' ἔνθα τι 47)
παρ'

„ sumit Demosthenes. Solus certe ille orato-
„ rum Graeciae nusquam expensarum mearum
„ rationibus inscriptus est, cum tamen mallet
„ ipsi, quam scribis triremium, me committere.
„ Jam vero illorum unicuique aurum, ligna,
„ redditus annuos, armenta, praedia, partim
„ Boeotiae, partim etiam hic quiddam, 'expen-
„ sa

47. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι] Haec ita ap-
paret arcte cohaerere, ut sine injuria et
internecione sententiae divelli non pos-
sint: et tamen longe erant distracta. —
Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed
δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere
mihi visus sum. Primo igitur aio, cum
ἑκάσος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere
participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali
ad distributivum nomen relato. Deinde
Boeotiam Atticae illam cōterminam, et
Demagogis Atticis commodam, in pote-
state Philippi bis fuisse constat, in tantum
certe,

παρ' ἐμᾶ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ
Βυζαντίων τεῖχος 48) ἔλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δη-
μοσθένην χρυσίῳ.

Ἐγώ

„la a me lata video. At celerius machinis ca-
„piamus Byzantium moenia, quam auro De-
„mosthenem.

T 2

34.

certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia,
pecora, praedia dare et assignare suis illis
amicis mercenariis posset, semel in bello
sacro, et deinde post pugnam Chaeronen-
sem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ'
ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀποσχέγραπται, χρυσίον,
ξύλα, πρόρους, θρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας,
ὃς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sen-
tentia, quam interpretando expressi, seu
magis ad verbum placeat, *Nunc illorum
unusquisque scriptus est aurum — alius Boeo-
tiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.*
Ita sanari potest locus difficillimus, nulla
litera immutata, nisi illa negatione, quae
orta videtur ex studio conglutinandi, quae
tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi
poëticum esset, (certe non satis attendi,
an etiam in soluta oratione adhibeatur)
poteramus etiam suspicari, οὐκ ἴ. ὁ ἐκ Βοιω-
τίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia
plane eadem. *Gesner.*

48. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe capienda
depulsus Demosthenis consiliis fuerat Phi-
lippus. V. *Oras. de Coron. c. 27. Gesner.*

Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τάτω ἀργύριον μὲν προείμην ἄν, 49) Φιλίαν δ' ἐκ ἅν' εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τάτω προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τᾶφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τῷ κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τὰς μὲν, ἕξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδις' ἂν προσαπολέσσαιμι τὸν δὲ βελοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὀπλων

34. „Atque ego, *inquit*, Parmenio, si quis „Atheniensis Athenis dicens patriae me suae „præfert, huic argentum quidem objecerim, „non autem amicitiam. Si quis autem patriae „caussa odio me habeat, hunc ego oppugno „non secus atque arcem, et moenia, et navalia, „et fossam: sed virtutem ejus admiror, bea- „tam civitatem tali possessione prædico. At- „que istos quidem extra usum constitutus lu- „bens una, *cum ipsis hostibus*, perdam: hunc „autem malim hic apud nos esse, quam Illy- „riorum equitatum, et Triballorum, et quid- „quid est militis mercenarii: qui armorum viri- „bus

49. προείμην ἄν] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugien- da. Gesner.

ὅπλων βίας τὴν τῷ λόγῳ πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθεὶς ἐδάμῃ τιθεὶς δεύτερον.

Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. τοιάτῃς δὲ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους 50) Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος, ὁ δ' εὖ μάλα γαλάσας, ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοι γε, καὶ Φλήναφος· τί δ' ἂν ἀνθρώποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεάνομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;

„bus vim oratione persuadendi, et consilii gravitatem postponam minime.

35. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me sermones habuit. „Misso enim „Athenis Diopithe cum suis, sollicitudinem ex „mihi res adferebar. Ille vero in risum solutus „dicebat: tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Triremes quidem, et Piraeus, et navalia, nugae mihi et ludibria: „ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in viscerationibus, et

T 3

„cho-

50. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους] Pro quo scripta existat oratio Demosthenis de Chersoneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. Gesner.

ροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγέ-
νετο, ῥᾶον ἂν εἶχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θεβαίαις καὶ
Θετταλαῖς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνον-
τες, ὠνάμενοι· νῦν δὲ εἰς ἐκείνος ἐγρήγορε, καὶ
πᾶσι τοῖς κακοῖς ἐφέστη, καὶ ταῖς ἡμετέραις
ὁρμαῖς ἐπακολαθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀν-
τιπερατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν ἔ τε-
χνάζοντες, ἐν ἐπιχειρῶντες, ἔ βαλευνόμενοι, καὶ
καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδρα-
πός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τό γέ τοι
κατ' αὐτὸν, ἐκ' Ἀμφίποδιν εἴλομεν, ἐκ' Ὀλυνθον,
ἐ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· ἐχὶ Χερρόνησον,
καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν.

ἌΛΛ'

„choris. Si unus Demosthenes Athenis non
„effet, facilius urbem haberemus, quam The-
„banos et Theffalos fraude, vi, occupando;
„emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus
„omnibus imminet, et nostros impetus subse-
„quitur, ad nostra se imperatoria consilia velut
„in acie opponit. Illum non fugimus, cum
„machinamur aliquid, cum conamur, cum de-
„liberamus: uno verbo, ille nobis homo im-
„pedimentum est et propugnaculum, quo mi-
„nus una omnia impressione habeamus. Certe
„per illum *si stasset*, non Amphipolim cepisse-
„mus, non Olynthum, non Phocenses habere-
„mus et Pylas, nec Chersonnesum, et quorum
„circa Hellespontum potiti sumus.

Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντάς, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τὰς αὐτῆ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τῷ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τὰς πόρας ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελευτῶς διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐξέμιμένον ἤδη χρόνον πρὸς τὴν δραχμὴν 51) καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τέτρε κατακεκλιμένους εἰς τὰς

προ-

36. „Sed ille invitos etiam cives suos, et
 „velut a mandragora dormientes excitat, liber-
 „tate dicendi velut urens et secans illorum fo-
 „cordiam, parum, quid jucundum illis fit, fo-
 „licitus. Transfert idem pecuniae reditus a
 „theatris ad exercitus, trierarchicis legibus
 „constituit rem nauticam perturbatione rerum
 „tantum non plane corruptam. Abiectam satis
 „longo jam tempore ad drachmam et triobo-
 „lum civitatis dignitatem excitat: hosque olim
 „inclinatos ad majores suos revocat, atque ad

T 4

„aemu-

51. πρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συνηγο-
 ρικόν, h. e. pretium oratori solutum, quo-
 ties vel in privata causa vel in publica ad-
 esset. Triobolum τὸ δικαστικόν f. merces
 judicis. *Gesner.*

προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαρα-
θῶνι καὶ Σαλαμῖνι 52) κατεργασμένων, συνίστησι
δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεως Ἑλληνικῆς. τῷ-
τον ἔλαθεῖν ἔστιν, ἔ Φενακίσαι, ἔ πρίασθαι δ' ἔ
μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστίδην ἐκείνον ὁ Περσῶν βα-
σιλεὺς ἐπρίατο.

Τῷτον ἂν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλ-
λον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποσόλους.
ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμισοκλῆς, καὶ
Περικλῆς ἐγένετο, τῷτο τοῖς 53) νῦν ὁ Δημο-
σθέ-

„aemulationem eorum, quae Marathone ac Sa-
„lamine gesta sunt: mutique auxilii foede-
„ra, et conventiones inter Graecos constituit.
„Hunc celare non est, non decipere, non eme-
„re, non magis, quam Aristidem illum Persa-
„rum rex emere potuit.

37. „Hunc ergo, Antipater, magis est quod
„timeamus, quam triremes omnes et classes.
„Quod enim antiquis illis Atheniensibus The-
„mistocles fuerunt et Pericles, his nunc De-
„mo-

52. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum
nusquam fortius, quam eo loco, quem
etiam Longinus laudat f. 16. nempe de Co-
rona c. 60. *Gesner.*

53. τοῦτο τοῖς] Ex emendatione Solani et
Jensii. τοῦτοις Edd. antea male. *Reitz.*

εθένης, ἑφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνε-
 σιν, Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτῆσατο γὰρ
 αὐτοῖς ἀκχεῖν, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν
 Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε,
 εἶφη, ποιᾶσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διο-
 πείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιάτῃς τινὰς ἀπο-
 δεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἰσω κα-
 τέχοντες ἐπὶ τῷ βήματι. ὥς εἰ τῆτον τὸν
 ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρα-
 τοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον
 ὄκνῳ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι
 τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀντα-
 γωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχῶς συμπεριτρέχει
 κατὰ

„mosthenes est, prudentiae nomine comparan-
 „dus cum Themistocle, cum Pericle autem ob
 „sensem in republica. Dicto igitur audientes
 „illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 „Hellespontum sunt, Boeotiam. ~ Et praeclare
 „e re mea faciunt Athenienses, cum Chareta
 „et Diopithen, et Proxenum, et horum similes
 „quosdam imperatores constituunt, Demosthe-
 „nem vero domi in tribunali retinent. Quod
 „si hunc hominem armorum faciant et navium,
 „et exercituum, et temporum, et pecuniarum
 „dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia
 „in disceptationem vocet: qui vel sic suis me
 „decretis oppugnet, circumquaque concurrat,

καταλαμβάνει, πόρες εὑρίσκει, δύναμιν συλλέγει. ὁ δὲ ἐπιμήκεις σόλως 54) ἀποπέμπει, συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται.

Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τάνδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῷ παρα τῆς τόχης χρησῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην. ἔγε καὶ τὰς λόγους ὥσπερ κριὰς ἢ καταπύλτας Ἀθήνηθεν ὤρμωμένους, διασσεῖν αὐτῷ καὶ καταρίττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, ἀδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύσ-
το

„deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, * amplissimas classes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat.

38. Talia et tum et saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cujus quidem etiam conciones, tamquam arietes quidam et catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victo-

54. δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις σόλους] Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. *Gesner.*

το πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς
κινδύνῃ κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, 55)
καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ,
καὶ τῇ παρεδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλᾷ
πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κενερώθηκαμεν,
ἀλλ' ἐπὶ μιᾷ γε ταύτῃ ἡμέρᾳ, τὸν περὶ τῆς
ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέσειέ μοι
τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν
τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίαι
ἄμα

victoriam commemorare apud nos desit, in
quantum nos periculum vir ille adduxisset.
„Etsi enim praeter spem et vitio ducum, et
„militum immodestia, et nec opinata fortunae
„inclinacione, quae in multis saepe perficien-
„dis nos adjuvit, vicimus; tamen uno illo die
„et imperii et vitae adeo in periculo me con-
„stituit, conductis in unum praestantissimis ci-
„vitatibus, Graecis copiis omnibus collectis;
„Athe-

55. καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα] Sic legendum
etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis
difficilem statuere, *An enim ideo minus nos
ignotum periculum* etc. Blandius forte sic cor-
rigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, *neque enim
nisi praeter spem vicimus*. Sed primam il-
lud, quod etiam *Wolffo* placuit, probe
unice. *Gesner*.

ἄμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτὰς τε τὰς ἄλλας, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἶσω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν.

Τοιοῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρὸς γε τὰς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἀνταγωνιστήν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀνταγωνιστής, Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶντές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινας ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλεις ἀνταποσέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶστα ἦν κεραιτηκώς·

„Atheniensibus simul et Thebanis Boeotiisque
„reliquis, et Corinthiis Euboënsibusque, et
„Megarensibus, et praestantissimis Graeciae,
„in periculi societatem coactis, meque ad in-
„teriora Atticae penetrare prohibito.

39. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene sermones: et his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, „Mihi adversarius solus Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes sunt et Thessali.“ Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse

κώς· τῷ Δημοσθένει δ' ἐπισάντος, Μάτην, εἶ-
πεν, ἂν ἐπρεσβεύσασμεν.

Οὐ γάρ ἐσι κατὰ τῶν Δημοσθένει λόγων
ἐγείρω τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέν-
τοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοι-
μεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί
ποτε νομίζεις; βῆν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἡγομεν, ἢ
ποκὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνι-
κῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιέ-
μεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς
προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων
ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' ἔν-
τὸν Ἀλέξανδρον, 56) καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέ-
γων,

ipse vicerat. Quoties vero instaret Demosthe-
nes, „Frustra, *inquit*, legationem misimus.

40. „Neque enim contra Demosthenis ora-
„tiones tropaeum licet erigere.“ Haec Phi-
lippus. Et profecto omnibus modis inferiores
(nos Philippo) talem virum si cepissemus; per
Jovem, Archia, quid tandem putas? bovemne
ad macellum acturi eramus, an consiliarium
potius de rebus Graecis, totoque imperio *nostro*
adhibitori? Natura enim illi me etiam ab ini-
tio conciliari sentiebam ex ipsis in rep. gestis,
magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum
apud Alexandrum et nos ageret, ac tot habe-
ret,

56. πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξ.] Sic omnino le-
gen-

γων, 57) ἄδεν ἐπαύετο· τοσάτων ὄντων αὐτῶν
τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα ἔτι πώποτε
θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ
τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους,
καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας.

Ἰμεῖς δέ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβού-
λου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, 58) καὶ περι-
εῖσθε δώρεα καὶ τῶτον ἀναπαύσθαι ἄνθρωπον,
καὶ

ret, qui suam domum audiendi caussa frequen-
taverant, nunquam desinit praeter omnes hunc
admirari ob magnitudinem ingenii, et illam
circa exercitationes continentiam, et gravita-
tem, et celeritatem, et libertatem dicendi, et
constantiam.

41. „Vos autem, *inquit*, de illo cogitatis,
„ut de Eubulo *quodam*, et Phrynone, et Phi-
„locrate, et hunc donis conamini in partes tra-
„du-

gendum, cum αἰτιολογικὴν particulam se-
ries orationis postuler. Et quam facile est
Γ in T mutari? *Gesner.*

57. λέγων] Sic dedi ex *Jun. Venet. 2. et*
Florent. ἄγων cett. *Reisz.*

58. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκρά-
τους] Hos patriae suae Athenarum pro-
ditores nosse datur ex oratione Demosthe-
nis de falsa legatione. *Gesner.*

καὶ τὴν πατρίαν ἁσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ
 τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κα-
 τηλαυκάτω. διαμαρτάναντες δὲ, Φαθήσαν
 οἶσθα, πάλαι βεβηλευμένον τὴν ψυχὴν ὑπο-
 θεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδύλαις τύχαις καὶ
 καθεκτομένῃ τῶν πρακτομένων ὑμῶν, ἐγὼ
 νάκτεϊται, ὃ δ' ἔδδ' τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπο-
 σέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τῇ
 πολιτείᾳ γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμε-
 νος.

Τὰ τοιαῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμην
 αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε γνώμην, ἣν ἔχει
 περὶ τῶν παρόντων, ἀκούσαι λέγοντος, καὶ
 τῶν

„ducere hominem, qui patrimonium quoque
 „in Athenienses, privatim in egentes, publice
 „in civitatem impenderit; et ubi hac spe ex-
 „cidistis, terrere illum vos posse arbitramini;
 „cui olim deliberatum sit animam subicere in-
 „certis patriae fortunis? et in facta illo vestra
 „invehente, indignamini? qui nec populo
 „Atheniensium se submittat. Nescitis, *inquit*,
 „patriae illum amore tractare rempublicam,
 „sibi autem eam philosophiae gymnasium con-
 „stituisse.

42. Talia, Archia, supra modum cupiebam
 consuetudine illius utens ex illo audire, et
 quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia:

τῶν αἰὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ
 εἰδομένην, ἀποσᾶς, ἀπλᾶ τινος ἐξ ἐλευθέρως
 γνώμης ἀκᾶσαι λέγει, καὶ Φιλαλήθως συμβε-
 λῆς μεταλαβεῖν καὶ τι καὶ νεθετηῇσαι δίκαιον,
 ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαρισίαν,
 πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτᾶ βίον, ἐξὸν εὐ-
 γνωμονεσέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρηῆσθαι Φί-
 λοις. APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως
 ἂν ἔτυχες ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες ἄτω
 μανικῶς Φιλαθήναιος ἦν. ANT. Ταῦτα, ὦ
 Ἀρχία, τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ὑπέ-
 θανεν;

APX. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ,
 θαυμάσειν καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέ-
 ρομεν

tia: atque, quoties opus esset, relictis qui sem-
 per in nos irruunt adulatoribus, simplicem e
 libera mente orationem percipere, et veracis
 consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem
 illum admonere, pro quam ingratis Athenien-
 sibus vitam omnem in discrimen dedisset, cum
 liceret gratos magis et firmiores amicos habere.
 ARCH. Reliqua, Rex, forte consecutus esses:
 sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furo-
 rem usque ille amabat Athenas. ANT. Ita res
 habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quo-
 modo mortuus est?

43. ARCH. Videris magis etiam, Rex, ad-
 miraturus esse. Etenim nos qui vidimus non
 minus

ρομεν· ἄδεν' ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρών-
των. 59) εἴοικε γὰρ δὴ πάλαι ὧν ὦδε βεβηλευ-
μένος περὶ τῆς ὑσάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ πα-
ρασκευή. καθῆσο 60) μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ,
μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀνα-
λωκότας. ANT. Τίνας γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν
λόγοι;

minus obstupescamus et fidem negabamus
oculis, quam qui non viderunt. Videbatur
enim olim deliberatum de ultimo die habuisse,
id quod apparatus indicat. Confederat nimi-
rum intus in templo. Frustra superiorum die-
rum sermones consumseramus. ANT. Quinam
erant

59. τῶν ὁρώντων] Sententia postulat, ut aut
negationem omissem dicamus οὐχ, vel
μηδέν, aut cum *Jensio* suspicemur, fuisse
in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόν-
των, quorum hoc inter describendum, il-
lud inter dictandum facilius potuit per-
mutari. Sed quoties ipsis scriptoribus ta-
lia humanitatis indicia excidunt? *Gesner*.

60. καθῆσο] Ut supplex, de quo genere
hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g.
Thucyd. 1, 24, et 136. Cui ἀνάσσεις op-
ponitur, ibid. 133. Demosthenem autem
salutis servandae causa huc confugisse, sa-
tis ultima illius verba, quae mox referen-
tur, indicant. *Gesner*.

λόγοι; ΑΡΧ. Πολλά καὶ Φιλάνθρωπα πρὸς
 τὴν νόμῳ, εἰς ὅσον τινα παρὰ σὺ καθυπισχυρέμενος,
 ἔμαλα μὲν προσδοκῶν· ἔγὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ
 σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχον τὸν ἄνθρωπον, χρήσι-
 μον δ' ἔν πρὸς τὸ πείθειν νομίζον. ΑΝΤ. Ὅ-
 δὲ πῶς προαίετο τὰς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀπο-
 κρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβελόμεν
 παρῶν εἶναι ᾤν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μη-
 δέν· ἔγὰρ τοι σικκρόν ἔργον, ἦθος ἀνδρῶς γον-
 ναίει πρὸς αὐτῷ τῷ τελειῷ βίῃ καταμαθεῖν,
 πότερον ἄτονος καὶ νωθροῦ ἦν, ἢ παντάπασιν
 ἀκλήνῃς τὸ τῆς ψυχῆς ὀρθοῖεν ἐφύλαττεν.

ΑΡΧ.

erant vestri sermones? ARCH. Multa de tua
 humanitate illi ostendebam, misericordiam a te
 pollicitus, non valde quidem *illam ipse* exspe-
 ctans, neque enim sciebam, sed iratum te viro
 putabam: verum quod putarem, id ipsum utile
 esse ad persuadendum. ANT. Ille vero quo-
 modo accipiebat istos sermones? Et noli me
 celare quidquam. Vellem enim vel maxime
 adfuisse et meis auribus accepisse singula. Sed
 tu ne quid praetertermiseris. Neque enim sane
 parvum quid est, ingenium viri generosi sub
 ipsum vitae finem cognoscere. Utrum langu-
 dus erat et ignavus, an nusquam inclinatum
 illam mentis altitudinem servavit?

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέσπελθεν ἐκαῖνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὴ γελάσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, 61) Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑπεκρίτην εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ΑΝΤ. Ἀπίθανος ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν; ΑΡΧ. Οὐκ· εἶγε τῶν λοιπῶν ἀνάσας; ἔ· δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν· ἀλλ' ἐπὶ καλεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγων, Μακεδόσι μὲν, εἴπεν, ἔδδ' ἀπώμωτον, ἔδδ' παραδόξον, εἰ Δημοσθένην ἔτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὀροπον τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε καὶ γὰρ ἐν ὑπογραφέας παρεξησάμην, ἵνα σοι

44. ARCH. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, et in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret. ANT. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abjecit? ARCH. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando jubes, rex, dicere, „de Macedonibus, „*inquit*, nihil non sceleris credibile est: neque „mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, „ut Amphipolim, ut Olynthum, ut Oropum.“ Talia dixit multa. Etenim notarios constitui,

U 2

ut

61. ἐς τὸν πρότερον βίον] Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule *Plutarch.* in vita Dem. *de Soul.*

τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασιάνων, ἢ θανάτου, φάβω κατ' ὄψιν ἐκ αὐτῶν Ἀντιπάτρου γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι Φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκημέναι, μηδ' ἦν ἐμαυτὸν ἑταῖρα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαι.

Καλὸν γάρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἑμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἢ ἐπιβάδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τῶφρός τοῖς ἐσθλοῖς τέλεσιν ἐξαιργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιονίς· εἰς ἣν ἐθέλοντής ἐχορήγην ἐγὼ, 62) καὶ Σόλων,

ut dicta tibi servarentur: „Tamen si ego, *inquit*, „tormentorū aut mortis metū in conspectum „venire Antipatri nolo: sed si verē ista prae- „dicatis, multo magis etiam mihi cavendum „est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata „corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse „me locavi, Graecanica, in Macedonicam me „conjiciam.

45. „Praeclarum enim esset, Archia, si vi- „tam mihi Piraeus ipse praestaret, et triremis, „quam dedi, et moenia et fossa meis impensis „effecta, et Pandionis tribus, in qua mea „sponte sumtus in pompam sacrorum feci, et „So- 62. ἐχορήγουν ἐγὼ] Χορηγός, id est praehitor, fue-

καὶ Δράκων, καὶ παρρησία βήματος, καὶ δῆμος
 ελεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικά, καὶ
 νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταί, καὶ
 τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοία, τῶν ἐμὲ πολλὰ-
 κίς ἐς Φανωκότων, καὶ δυνάμεις Ἑλλήνων, τῶν
 ἀπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιω-
 τὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἔν ὁ
 ἔλεος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμα-
 λώτης, 63) ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα
 τὰς

„Solon, et Dracon, et illa tribunalis fiducia,
 „et liber populus, et militaria decreta, et le-
 „ges trierarchicae, et majorum virtutes, et
 „tropaea, et benivolentia civium, qui saepe
 „me coronarunt, et Graecorum potentia, qui
 „huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 „misericordia aliena vivendum, humile id qui-
 „dem est, sed tolerabitis tamen misericordia a
 „necessariis, quorum redemi captivos, aut pa-
 „tri-
 U 3

fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διοι-
 σίοις ἐν ἄσει. quo in munere quomodo se
 gesserit, apparet ex argumento et narra-
 tione orationis Midianae. *Gesner.*

63. ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus
 magnificentiae exemplum praebet argu-
 mentum orationis *de falsa legatione*: cum
 ea inprimis causa legationem Macedoni-
 cam

τας θυγατέρας, ἢ οἷς τὰς ἐράνας συνδέλω-
σάμην.

Εἰ δέ με μὴ σφίσοι νήσων ἀρχή, καὶ θάλατ-
τα, παρὰ γε ταῦτ' Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σφίξε-
σθαι, καὶ τὰδε νῦν βῶμῃ, καὶ τῶν ἱερῶν τό-
μων. οἱ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται Φω-
λαῖττον τὴν αἰσυλίαν τῷ νῦν, μὴδ' ἐπασχέου-
ται προδῆναι Δημοσθένην Ἀρχία, τοθναῖην,
ἀδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀπὸ τῷ θεῷ πολέμου
τόπος. ἔξην μοι Φιλέρως ἔχην Ἀθηναίων Μα-
κεδόνας, καὶ νῦν μετόχῃ τῆς ὑμετέρας τύχης,
οἱ μετὰ Καλλιμάχοντος, καὶ Πυθέε, καὶ Δη-
μαῖδε

tribus, quorum una elocavi filias, aut quos
in dissolvendis eranis adjuvi.

46. „Si vero servare me non potest insu-
larum imperium et mare, at certe ab hoc
„Neptuno salutem peto, et ab hoc altari, et
„sanctis legibus Si vero nec Neptunus, *inquit*,
„praeſtare potest templo suo sanctitatem, ne-
„que pōdet illum Archiae prodere Demosthe-
„nem, moriar potius; neque Antipatro nos
„pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores
„Atheniensibus habere Macedonas, et nunc in
„fortunae vestrae partem venire, si cum Calli-
„me-

cam a se testetur susceptam, uti captivos,
quibus id promiserat, liberare posset.
Εἰς τὸν αἰῶνα.

μαῖδε συνεσταττόμεν· ἔξῃν γάρ καὶν ὄψι τῆς
 ψυχῆς 64) μεθαερώσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρε-
 χθίδας θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπητχυνόμεν
 ἔμεν· ἡρέμεν αὐτομολῆντι τῷ δαίμονι συμμα-
 τῶβάλλασθαι· καλὸν γάρ κρησφύγετον θάνα-
 τος 65) ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχερῶ γενέσθαι·
 καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμυτὸν ἢ κατασχυνῶ
 τὰς Ἀθῆνας ἐκὼν δελεῖαν ἐλόμενες, ἐντάφιον
 δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν προέμενος.

Ἄλλα δίκαιον γάρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
 διῶν μνημονεύειν, ἢ σαιμὸν τὸ λελχθέν.

Ἡ

„medante, et Pythæ, et Demade conjungere
 „me voluissẽm. Licebat enim vel sero aliter in-
 „stituere animum, nisi Erechthei filias vereretur
 „et Codrum. Non igitur velim cum fortuna
 „transfuga et ipse mutare castra. Honestum
 „enim perfugium mors est, ut ab omnis turpi-
 „tudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia,
 „quantum in me est, non afficiam turpitudine
 „Athenas, servitute ultro eligenda, abjicien-
 „daque libertate, pulcherrimo sociali amiculo.

47. „Verum, *inquit*, fas enim est Trago-
 „diarum apud te meminisse, nonne præcla-
 „rum est illud dictum:

U 4

„At

64. τῆς ψυχῆς] Log. ψυχῆν. Gesner.

65. θάνατος] Emendatio Gesneri necessaria.

θάνατον Edd. priores. Reitz.

Ἡ δὲ 66) καὶ θνήσκουσ' ὁμοῦς,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως 67) πέσειν.
κέρη καὶ ταῦτα 68) Δημοσθένους δὲ εὐσχήμο-
ρος θανάτῳ βίον προκρίνει ἀσχήμονα, τῶν Ξενο-
κράτους 69) καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λό-
γων ἐκλαθόμενος; καὶ τινὰ πικρότερον εἰλεγε,
προαχθεὶς εἰς τὰς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας.
ἀλλὰ

„At illa dum moritur, iamten

„Multa cavet cura, decenter ut cadat.

„Haec puella: et Demosthenes honesta morte
„vitam turpem potiozem habebit, Xenocratis
„et Platonis de immortalitate librorum obli-
„tus?“ Et proventus ultra amarus quaedam
dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid
ea

66. Ἡ δὲ] Eurip. Hecub. 568. De Polyxena
mactata sermo est. Du Soul.

67. εὐσχήμως] Audacter recepi ex Eurip.
εὐσχημόνως Edd. priores male. Reitz.

68. κέρη καὶ ταῦτα] Leg. καὶ ταῦτα κέρη.
Weistén.

69. Ξενοκράτους] Diogenes Laërtius 4, 12 et
13. memorat Xenocratis de Morte et de
Anima libros, in quorum utroque de im-
mortalitate animarum potuit disputare.
Gesner.

ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐπεὶ πέλας δ' ἐμῶ, τὰ
 μὲν δεομένῃ, τὰ δ' ἀπειλῶντος, ἀπαλὴν μάχην
 σερρῶ κεραννύντος. Ἐκείσθην ἂν, εἴη, τοῖς
 τοῖς Ἀρχίας ὦν ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ συγ-
 γίγνωσκε μοι, ὡς δαμόνιος, μὴ πεφυκότες κακῶ
 γενέσθαι.

Τότε δὴ τότε πρὸς Βίαν αὐτὸν ἀπεσπῆκε
 διανομήν. ὁ δ' ὡς ἤσθετο, δήλας ἦν καταγε-
 λῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας, Ἔοικεν Ἀρ-
 χίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ τεί-
 χη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρηστύ-
 γετα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς υπολαμβάνειν
 τῆς δ' ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν ἐκ αὐ-
 τῶν ἐλθούτων Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακε-
 δόνες,

ea nunc dicere opus est? Tandem vero me
 preces partim, partim minas adhibente, et
 mollem musam illa rigida miscente, „Moverer,
 „inquit, hilce, Archias si essem. Quandoqui-
 „dem vero sum Demosthenes, ignosce mihi, o
 „noster, quem natura non fingit ad ignaviam.

48. Tum sane tum. vi illum detrahens ab
 altari cogitabam. At ille cum sentiret, aperte
 ridebat, et Deum adspiciens, Videtur, inquit,
 „putare Archias, arma, sola et triremes, et
 „moenia, et exercitus, copias esse, et refugia
 „humanis animis; meum autem apparatus
 „contempere: quem tamen non redarguant
 „Illyrii et Triballi, et Macedones, ipso illo

δόνες, ὁχυρωτέραν ἢ ῥυλινὸν πατὲρ τείχος ἡμῶν,
 ὁ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρρητον εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς
 προνοίας, ἀδελφεὺς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδελφεὺς δέ
 μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλησε δ'
 εὐκτῆμονος, ἐν Ἀριστογείτονος, καὶ Πυ-
 θεά, καὶ Καλλιμέδοντος, 70) καὶ Φιλίππου τότε,
 καὶ τὰ νῦν Ἀρχίας.

Ταῦτά τ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγε μοι τὴν χεῖρα,
 εἴη τὸ κατ' ἐμὰ γὰρ, εὐδὲν παράνομον ὁ νοῦς
 πε-

„magis ligneo firmiorem, quem respondit
 „quondam Deus vastari non posse; qua qui-
 „dam providentia sine motu versatus sum in
 „republica; metusque omnis experti mihi fuit
 „contra Macedonas audacia; neque movit me
 „Euctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas
 „et Callimedon, nec Philippus tum, neque
 „nunc Archias.

49. Haec ubi dixerat, „Noli, inquit, ma-
 „nam mihi inficere; quantum enim in me
 „est,

70. Εὐκτῆμονος, ἐνὶ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ
 Καλλιμ.] De Euctemone satis constat ex
 oratione contra Midiam. Aristogitonem
 oppugnavit Demosthenes duabus contra
 illum scriptis orationibus. Pytheas et Cal-
 limedon tum alias ex Plutarcho noti, tum
 conjunguntur in Vita Demosth. p. 353.
 Gesner.

πείσεται τὸν δὲ θεὸν προσεπτοῖν, ἐμὸν ἔφο-
 μαί. καὶ γὰρ μὲν ἦν ἐκί τῆς ἐλπίδος τρυφῆς καὶ
 τὴν χεῖρα τοῦ σώματι προσπαγόντος, ἄρδν
 ἀλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανεν. ANT. Τὰ δὲ
 τί δὲ ποτὲ ἦν; APX. "Τετρὸν βασάνοις δεσφ-
 παίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῇ
 τεταμιῦσθαι, 71) λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώμα-
 τος

„est, nulla fiet huic sacro injuria: sed Deo
 „adorato sponte sequar.“ Atque ego in spe
 hac eram, illoque manu orī admovente nihil
 aliud quam adorare virum putaham. ANT.
 Quid ergo illud erat? ARCH. Postea tormentis
 ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse
 venenum, quod absolvenda a corpore anima
 liberi

71. Φάρμακον — τεταμιῦσθαι] Cautè no-
 ster loquitur. Quantas enim dissensas
 inter auctores de hoc veneno olim fuerit,
 satis indicavit *Plutarchus* in Vita. Qui
 enim veneno sponte sumpto perisse dicunt;
 (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes)
 ii vel nihil addunt amplius, quo in nu-
 mero est etiam *Pausan.* Att. p. 7, 21.
Wech. vel ex calamo scriptorio volunt
 suxisse, quod *Plutarchus* probare videtur,
 vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex
 annulo armillari excavato, (Φάρμακον περι-
 βραχιόνιον illi fuisse τὸν κρινόν) quem
 Pli-

τοὺς ἐλευθερίαν κτώμενον. ἔ γάρ τιν' ἔφθασεν
 ὑπερβῆς τὸν ἔδον τῷ νεώ. καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας
 "Ἄγε δὴ τῷτορ, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον Δημο-
 σθένην δὲ ἀκ' ἄξις, ἔ, μὰ τῆς . . . καί μοι μὲν
 ἐφαίνετο προσθήσεν τὰς ἐν Μαραθῶνι πεπτω-
 κότας.

Ο δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέστη. τῷτό σοι
 τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένος πο-
 λιτείας κομίζεν ἔχω. ANT. Δημοσθένος γε
 καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία, βαβαὶ τῆς ἀπαιτήτης
 ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρείων μὲν αὐτῷ τὰ
 λῆμα, πολιτικῇ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ
 πιστὸν
 libertatem ipsi pararet. Vix enim limen tem-
 pli egressus fuerat, cum „Duc sane hoc, in-
 „quit, ad Antipatrum; Demosthenem vero non
 „duces. Per ego illos . . . Et videbatur
 mihi adiecturus, „qui Marathone ceciderunt.

50. At „Valete!“ cum dixisset, evolavit.
 Hunc tibi, Rex, finem obsessi expugnatique
 Demosthenis possum referre. ANT. Demosthe-
 nis et ista, „Archia. Hem invictam animam et
 beatam! quam forte viri propositum, quam ci-
 vilis providentia, in manu *semper* pignus, cer-
 tissi-

*Plinius 33, 1. f. 6. in anulum digitalem
 gemma ornatum parum probabiliter trans-
 format. Quantilla enim veneni portio in
 ejusmodi annulo contineri queat? Casner.*

πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἵχεται, βίον ἔχων τὸν ἐν Μακάρων τήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς ἄραν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδὰς, ὁπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίᾳ Διός· 72) τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάδημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.*

tissimum libertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Herodum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in caelum, scetator Daemon Liberatoris Jovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

72. Ἐλευθερίου Διός] Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam praeflo ibi facto Graeciam. - Auctor Pausan. Boeot. p. 283. Gesner.

Θεῶν ἐκκλησία.

Ζην, Ἑρμῆς, καὶ Μῶμος.

Ζ Ε Τ Σ.

Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γυνίκε συσρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνέξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆ συμπόσις. ἀλλ' ἐπεὶ περ ὑποδέδοται περὶ τῆς ἐκκλησίας, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερόν τὰ δοκῶντά οἱ, καὶ κατηγορεῖται εὐθὺς κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ
τῆ

Deorum comitia.

Jupiter, Mercurius, et Momus.

J U P.

Nolite amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, et aegre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, et accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito. MERC. Audi: Tace:

τῷ νόμῳ. ΕΡΜ. "Ακουε, σίγα. 1) τίς ἀγαρεύειν
βύλεται τῶν τελείων θεῶν, 2) οἵς ἔξουσιν ἡ δὲ
συνέσις περὶ τῶν ματοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ.
"Εγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις ἰ-
πεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίηται. ὦφε
ἄδεν ἐμῷ δόξῃ.

MOM.

Tace: Quis vult concionari classicorum Deo-
rum, quibus jus est? Quaestio de Inquitinis
et Peregrinis. MOM. Ego, Momus, si mihi
permiseris, Jupiter, volo dicere. JUP. Praeco-
nium tibi hoc jam permittit, itaque me (πρὸ
περμιῖς) nihil opus habebis.

2. MOM.

1. "Ακουε, σίγα] Legitima verba etiam apud
Aristoph. Θεσμοφ. 379. "Ακουε πᾶς.
"Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε, — τίς ἀγορεύειν
βούλεται; Et vl. 389. Σίγα, σιώπα, πρὸς
εἶχε τὸν νοῦν. Gesner.

2. τῶν τελείων θεῶν] Vid. Spanhem. ad Cal-
lin. H. in Pall. vl. 131 et 135. ubi perfe-
ctiores Deos esse τελείους docet. Sed mihi
hic videbatur ad perfectionem civilem et
plenum jus civitatis potissimum referri,
ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη νό-
cantur, principes civitatis, quibus magis
stratus, quem gerunt, aut dignitas con-
cionis habendae jus tribuit. *Classicis* vo-
cavi, ex moribus Romanis, quasi primae
classis cives, qui primi ad suffragia vocan-
tur, et rem fere conficiunt. Gesner.

MOM. Φημὶ τοίνυν δεῖνὰ ποιεῖν ἐνῆες
 ἡμῶν, οἷς ἀκ' ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐ-
 τὰς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τὰς ἀκολά-
 θας, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτιμὰς ἡμῖν ἀπο-
 φανῶσιν, εὐδὲ μέγα, εἰς κενὸν εἶονται σὺρ-
 γάσασθαι. ἀξιώ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας
 μοι δέναι εἰπεῖν, εὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην
 ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν, ὡς ἐλευθερός εἰμι τὴν
 γλωτταν, καὶ εὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν εὖ
 καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ
 λέγω τὰ δοκούντα μοι εἰς τὸ φανερόν. εἴτε δε-
 διῶς τινα, εἴτε ὑπ' αἰδῆς ἐπικαλάνπτων τὴν
 γνῶμην ὥς, καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς,
 καὶ

2. **MOM.** Ajo igitur intolerabiliter se ge-
 rere quosdam nostrum, quibus non satis est,
 Deos ex hominibus ipsos esse factos: sed nisi
 suos etiam pedissequos atque famulos in aequo
 nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi ma-
 gnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto
 autem a te, Jupiter, ut liberis mihi dicere per
 te liceat. Neque enim alia lege possim, cum
 sciant omnes, quam liber sim lingua, quam ni-
 hil eorum, quae contra quam decet fiunt, re-
 ticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque
 mihi videntur aperte profero, neque metuens
 quemquam, neque meam prae pudore senten-
 tiam occultans, adeo quidem, ut etiam mole-
 stus

καὶ συνοΦαντικός τὴν Φύσιν; δημόσιός τις κα-
πύγαρος ὑπ' αὐτῶν ἐπανομαζόμενος. πλὴν ἀλλ'
ἐπεὶ περ' ἔξεις, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, εἰδὲν ὑποσελαμε-
νας ἐρεῖ.

Πολλοὶ γάρ, Φημί, ἐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐ-
τοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ
εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμι-
θείας ὄντες· ἔτι καὶ τὰς ὑπερέτας, καὶ διασω-
τας τὰς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν ἔρανόν; καὶ
παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε μέ-
μονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, εἰδὲ καταβα-
λόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ZETΣ. Μηδὲν αἰ-
νιγμα-

stus plerisque videar, et calumniatorio inge-
nio; publicus quidam accusator ab iis *propterea*
dictus. Verum tamen, quandoquidem licet, et
praeconio editum est, et tu das, Jupiter, orandi
cum auctoritate facultatem, sine metu dicam.

3. Multi nimirum, *inquam*, non contenti,
nostri se confessus factos esse participes, et ae-
quo nobiscum jure epulari, idque cum ex al-
tera parte mortales sint, suos insuper ministros
et sui chori sodales eduxere in caelum, et fur-
tim in album retulerunt, qui nunc aequaliter
et de viscerationibus partem et de sacrificiis
accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis
solventes. JUP. Noli quidquam obscura signi-

ντυματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ δια-
 ῤήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τῆνομα. νῦν γάρ
 ἐς τὸ μέσον ἀπεῤῥίπται σοὶ ὁ λόγος, ὡς πολ-
 λὰς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς
 λεγομένοις. Χρὴ δὲ παῤῥησιασὴν ὄντα, μηδὲν
 ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΟΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις
 με πρὸς τὴν παῤῥησίαν, ποιεῖς γὰρ τῆτο βασι-
 λικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥς ἐρεῖ
 καὶ τῆνομα. ὁ γὰρ τει γενναϊότατος Διόνυσος,
 ἡμιαῖνδρωπος ὢν, εἰδὲ Ἕλληνα μητρόθεν, ἀλλὰ
 Συροφοῖνικός τινος ἐμπόρου, τῷ Κάδμῳ, 3)

συγα-

ficatōne, Mome, dicere: sed diserte, et verbis
 propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc
 enim in medium tibi projecta oratio est, ut
 conjiciant multi, et alias alium tuis dictis ac-
 commodent. Oporteret autem te, qui libertatem
 in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

4. MOM. Praeclare sane, Jupiter, facis,
 cum ad dicendi me libertatem incitas, regie
 istuc profectus facis et magno animo. Itaque
 nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
 Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem mater-
 no genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi,

ex

3. ἐμπόρου τοῦ Κάδμου] Puto hic ἐμπόρου
 Homeri intellectu, Deorum lingua, dici,
 cum ex vi originis suae eum notat, qui
 mare

Θυγατρίδ' ἔπειπερ ἤξιωθη τῆς ἀθανασίας,
οἷας μὲν αὐτὸς εἶναι, ἔλεγω, ἔτε τὴν μίτραν,
ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ
οἶμαι, ὁρᾶτε, ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν Φύ-
σιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτης ἔωθεν ἀποπνεύων. ὁ δὲ
καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν
χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε
τὸν Πάτερ, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύρους
ἀγροῖ-

ex filia nepos, postquam immortalitate digna-
tus est, qualis ipse sit, non dico, neque ob
mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam
muliebris sit et effeminatus natura, semifurio-
sus, merum a summo inde mane redolens.
At ille tota nos tribu auxit, et suum secum
chorum adducens adest, Deosque fecit Pana

X 2

et

mare trajicit, speciatim aliena navi, quem
ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος
mercatores, negotiatorem significare coe-
pisset, quod testantur *Eustathius* pariter et
minor Scholiastes ad *Odyss.* β, 319. Huc
respicit, arbitror, etiam *Pollux* 1, 95. Εἴη
δ' αὖ τῶν ἐμπελόντων καὶ ἔμπορος. Ita-
que *vectorum* interpretatus sum. Neque
enim puto *mercatorum* ab ullo veterum
esse vocatum. Sed nave pervenisse in
Graeciam inter omnes constat. *Gesner.*

ἀγροίκας τινάς, καὶ ἀπόλας τὰς πολλὰς, σκιρ-
τητικὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφαὶς ἀλλοιότα-
των ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς
τὸ κάτω αἰγὶ ἰσοκῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθε-
μένον, ὀλίγον τράχη διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλα-
κρὸς γέρων, 4) σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὧν τὰ πολ-
κὰ ἔχόμενος, Λυδὸς ἔστος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξε-
τα ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κεράσαι, οἷα τοῖς
ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται,
Φρύγες τινὲς ὄντες· ἔχουσι δὲ καὶ ἄρας ἅπαντες
ὀρεῶν τε, οἷας ἡμῖν θεὰς ποιεῖ ὁ γεννάδας;

Εἶτα

et Silenum, et Satyros, rusticos et caprarios
plerosque, lascivos, aliena figura, homines:
quorum unus corniger, et ex dimidia inferiori
parte capro similis, barbam demittens longam,
parum a capro differt: alter calvus senex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus
est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi
quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens
natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas ha-
bent universi. Vide, quales nobis praeclarus
iste Deos faciat?

5. Dein-

4. Φαλακρὸς γέρων] De Sileni figura ex di-
versis monumentis, deque illius a Satyris
differentia, plura *Perizon.* ad *Adrian.* Hist.
3, 18. ubi Lucianum in primis illustrat.
Gesner.

Εἴτα θαυμάζομεν, εἰ κατὰ Φρονῆσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἄτω γελοίας θεὰς καὶ τερασίας; εἰ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῆς, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῶ τῶν ἀσέφρων χορῶ· τὴν δὲ Ἰκαρίῃ τῇ γεωργῇ θυγατέρα. 5) καὶ δὲ πάντων γελοιότατον, ὡς θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἐριγόνης, καὶ τῆτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτα ἢ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῇ ἀρακῇ τὸ ξύνηδες ἐκεῖνο, καὶ ἔπερ ἡγάπα καυκίδιον. ταῦτα ἄχ. Ἰβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροϊνία, καὶ γέλως; ἀκῶσατε δ' ἐν καὶ ἄλλας.

ZETE.

5. Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amasiam alteram fuisse Ariadnen, cujus etiam coronam fiderum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam: et quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem hujus Erigones ipsam huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in caelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, et ebriosa infania, et risus? Audite vero etiam alios.

X 3

6. JUF.

5. θυγατέρα] τὴν Ἐριγόνην. Gaietius.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἰπῆς, μήτε περὶ Ἀσκληπιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γάρ, οἱ Φέρεῖ τῷ λόγῳ. ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔσι πολλοὺν ἀνταξίος ἄλλων. ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὦν ἐμὸς, ἐκ ἐλπίων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥς τε μὴ κατηγόροι αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλά εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῆ πυρός· εἰ δὲ ἔξῃ καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλά ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴ πρὸς ἐμὲ ἔξῃς· μάστιγα. μὲν δ' ἂν εἴμῃ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἔμῳνον τῆτο αἰχμαῖ

6. JUP. No quid dixeris, Momme, neque de Aesculapio, neque de Hercule; video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, et ex morbis excitat, complereque unus dignitate exaequat: Hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli. MOM. Tua, Jupiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam. JUP. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas? MOM. In Creta quidem non hoc solum audire est,

παύειν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ αὐτῆς λέγεται,
καὶ τὰ φρον ἐπιδουλεύειν· ἐγὼ δὲ ἔτε ἐκείνοισι
παύσομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολι-
μῶν σε εἶναι Φάσκειν.

* Ἀ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγῶμαι,
ταῦτα εἰπὼν. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων
παράνομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῆ νοθευθῆναι
ἡμῶν τὸ ξυμβόριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχεες, θνη-
ταῖς ἐπιμυγνύμενος, καὶ κατὼν παρ' αὐτάς, ἐν
ἄλλοτε ἄλλω σχήματι ὥς τε ἡμᾶς δεδιέναι, μή
σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος
ᾦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις καταργάσῃται χρυ-
σὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ψάλλιον ἢ
ἑλλό-

est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, et
sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis
fidem habeo, neque Achivis Aegienfibus, sup-
positicium te dicentibus.

7. Caeterum quae maxime arguenda arbi-
tror, ea dicam. Etenim principium violata-
rum hoc modo legum, et causam, quod res
spurias hic noster confessus habet, tute, Jupi-
ter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens,
aeque ad illas nunc hac nunc alia forma de-
scendens, adeo ut metueremus, ne quis te
comprehensum, tantus enim esses, mactaret, aut
auti flatorum aliquis, cum esses arctum, elabo-
raret, et pro Jove aut monile nobis, aut armilla,

ἐλλάβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέκληκαί γε
τὸν ἄραν τῶν ἡμιθέων τέτων· ἡ γὰρ αὖ ἀλ-
λως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοϊότατόν ἐστι,
ἐπὶ τῷ ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεύς, ὃς ἐπέτατ-
τεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους
γεῶς, οἰκέτε ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος. τῷ
δεσπότῃ αὐτῷ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος
μὲν θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῷ, ὁ Πενθεύς, καὶ ὁ
Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων
κακοῦδαιμονέστατοι.

Ἄφ' ἧ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς
ποιεῖτοισι τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐστρά-
πῃ, ἅπαντες μεμύμηνται σε· καὶ ἔχι ἄρρενας
μό-

aut inauris fieres. Insuper vero caelum nobis
semideis istis opplevisti: neque enim aliter
possum dicere. Et ridicula res est, si quis su-
bito audiat, Herculem Deum esse factum; Eu-
rysthea vero, qui sub imperio illum habuit,
esse mortuum: et propinqua sibi esse eodem
Herculis, qui servus fuerat, et Eurysthei se-
pulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: et consobrini illius
Pentheus, et Actaeon, et Learchus, homines
omnium infelicitissimi.

8. Ex quo vero tempore semel tu, Jupiter,
fores aperuisti talibus, conversus ad mortales
feminas, imitati te sunt universi, idque non
ma-

μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχίζον, αἱ θήλειαι θεαί.
τίς γάρ ἐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθω-
νόν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ
τὰς ἄλλας; ὥς ταῦτα μὲν εἰσέν μοι δοκᾷ
μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο. ΖΕΤΣ.
Μηδὲν περὶ τῆ Γανυμήδας, ὦ Μῶμε, εἶπες,
χαλεπανῶ γάρ; εἰ λυπήσεις τὸ μενέαιον, ὄντα
δίσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκᾶν μηδὲ περὶ
τῆ αἰετῆ εἶπω, ὅτι καὶ ἔτος ἐν τῷ ἄρανῳ ἐστίν,
ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ σκήπτρε καθεζόμενος, καὶ
μονοεχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σε νεοττεύων, θεὸς
εἶναι δοκῶν;

Ἡ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδας εἶναι εἰσομεν.
ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ
Σαβά-

mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam
Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
et Tithonum, et Endymionem, et Iasionem, et
reliquos? Itaque haec missurus mihi videor,
longum enim fuerit *omnia* reprehendere. JUP.
Ne quid de Ganymede dicas, Mome; irate
enim feram, si dolore adolescentulum affeceris
in genus illius aliquid dicens. MOM. Ergo
neque de aquila dicam, quod et ipsa in caelo
est in regio sceptro sedens, et tantum non tuo
in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur?

9. An hanc etiam Ganymedis causa missam
faciemus? Verum Attis sane, Jupiter, et Cory-

Σαβάζιος, πόθεν ἡμῶν ἐπισκευλήθησαν 6) ἔτοι, ἢ ὁ Μῆθρης αἰεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάρην, 7) ἀδὲ Ἑλληνίζων τῇ Φωνῇ ὥς αὐτὸν ἦν προκίη τις, ξυμῆσι, τεργαζῶν δι' ἑκείνου καὶ οἱ ἑταῖοι ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρουσιν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεῶς χειροτονοῦσιν, ὅς αὖ ἐθαλήσονται.

has, et Sabazius, unde hi nobis intro vocati sunt, aut Medus ille Mithres cum Candye et tiara, qui neque sonare Graeca possit; ita neque, si quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iussit, immortalitate ipsi donant, et Deos quoscumque voluerint, suis suffra-

6. ἐπισκευλήθηθ.] Sic *Florent.* Ed. optime; in reliquis hic legitur ἐπισκευλήθησαν. *Du' Soul.*

7. ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάρην] Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, et explicata apud *Philippum a Turre* in monumentis veteris Antii P. 2. p. 157. sq. et *Montfauc.* Antiq. Expl. I, 4, 3. qui etiam 2, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiamam autem pileum antrotrorsum reflexum. *Gesner.*

πιστι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις,
 δῆλος ὢν, παρεγγράφη, καὶ οἶδ' ὅπως δια-
 λαθών.

Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια· σὺ
 δέ, ὦ κυναπρόσωπε, καὶ συνδύσιν ἐσώμενε δι-
 γήπτει· τίς εἴ, ὦ βέλτιος, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς
 εἶναι ἑλκετιῶν; τί δὲ βεβλόμενος καὶ ὁ Μερμή-
 ρης ἄτος σαῦρος, ὁ περὶ ἡμᾶς, προσκινεῖται, καὶ
 χροῖ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ ἰβα-
 δας καὶ πειθήμους εἰπεῖν, καὶ τραγας, καὶ ἄλλα
 πολλῶ ἡλιοιότερα, καὶ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα εἰς τὸν ἄρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ
 θεοί, πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντας ἐπίσης, ἢ καὶ
 μᾶλ-

fragiis constituunt, eodem modo, quo Zamolxis
 etiam, servus cum esset, in album nescio quo-
 modo delitescens irrepsit.

10. Quamquam, Dii, modica sunt ista omnia.
 Tu vero iste cum canino rostro, involute sindo-
 nibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quo-
 modo, latrator, Deus esse postulas? Quid vero
 sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculo-
 sus, quod adoratur, et oracula fundit, et habet
 Prophetas? Pudet vero ibides et simias dicere,
 et capros, et alia magis etiam ridicula, in cae-
 lum nescio quomodo intrusa ex Aegypto, quae
 quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter, vel
 magis etiam quam vos coli videatis? Aut enim
 quem-

μᾶλλον ὑμῶν προσκυνέμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πᾶς
Φένης, ἐκιδὼν κριῶ κέρατα Φύσσει σοι;

ZETΣ. Αἰσχερὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς
τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων ἔρωκ δ' ἐν, ὦ Μῶμε,
τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματα ἐσι, καὶ ἔ πάντω
κρή καταγελαῶν αἰώνητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνω
γὰρ μυσηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι θεῶς
μὲν τὰς θεῶς κυνοκεφάλους δὲ τὰς κυνοκεφά-
λας. ZETΣ. "Εκ, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰ-
γυπτίων ἄλλοτε γὰρ περὶ τέττοια ἐπισκεψό-
μεθα ἐπὶ σχολῆς· σὺ δὲ τὰς ἄλλας λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ἔ μά-
λιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὅς ἐναγῶς
ἀν-

quemadmodum fers, Jupiter, cum arietis tibi
cornua producunt?

II. JUP. Turpissima sane ista nobis nar-
ras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum,
Mome, sunt aenigmata, neque omnino deri-
denda a non initiato. MOM. Omnino ergo
mysteriis nobis, Jupiter, opus est, ut sciamus,
Deos esse, qui Dii sunt, qui autem canicipites
sunt, illos esse canicipites. JUP. Mitte, in-
quam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his
considerabimus otiose. Nunc dic alios.

12. MOM. Trophonium, Jupiter, et quod
maxime angit me, Amphilochem, qui, sacer-
rimi

ἀνδρώπῃ καὶ μητραλοῖε υἱὸς 8) ὦν, θεσπιωδὴς
 ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ,
 καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαρὲν
 ἐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδαίμων, ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάδει, δὲ αἶψα
 ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ σεφάνες ἔχῃ, καὶ γόητος
 ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ
 Πολυδάμαντος 9) τῷ ἀθλητῷ ἀνδρείας ἰᾶται
 τὰς

rimi hominis et matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiēns plerumque, et praestigiis duorum obolorum caussa fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, et altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, et coronas habeat, et praestigiatores hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam Poly-

8. μητραλοῖου υἱὸς] Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? *Gesner.*

9. Πολυδάμαντος] Hujus Polydamantis Sco-tussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuem quoque Olympicam commemorat *Pausanias Eliac. 2. p. 182. sq.* sed de vi illa febri-fuga nihil. *Gesner.*

τάς, πρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης
 καὶ 10) ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὶ θύσσειν ἐν Ἰλίῳ
 καὶ Πρωτεσίλαῳ κατανταῖον ἐν Χερσονήσῳ. ἀφ'
 ὧν δ' ἐν τοσούτοι γεγρόσμεν, ἐκιδέσμε μᾶλλον
 ἢ ἐπιτοκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως κατατεφρο-
 κρεῖσιν ἡμῶν, εὖ ποιῆντες.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ πα-
 ρογγεγνῆτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ
 ἤδη ἀκείων, ἅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἅτε
 συ-

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat
 Olympiae, et Theagenis in Thaso; et Hectori
 sacrificant in Ilio, et Protefilao e regione in
 Chersonneso. Ex quo igitur tot numero facti
 sumus, magis perjuria invaluere et sacrilegia,
 et plane nos contemnunt: nec injuria.

13. Atque haec de spuris et fraude relatis
 in tabulas censorias. Ego vero etiam nova no-
 mina jam multa audiens rerum, quae neque
 sunt

10. ὁ Θεαγένης] De hoc omnia Pausanias
 Eliac. 2. p. 188. sq. qui etiam hoc addit,
 Θάσῳ δὲ — νομίζουσιν ἅτε Θεῶν θύσσειν.
 Πολλαχού δὲ καὶ ἐτέρωθεν ἐν τῇ Ἑλλάσιν
 οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδρυ-
 μένα Θεαγένους, καὶ τοσούτα τε αὐτῶν
 ἱσμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπεχωρίων
 τιμὰς. Gesner.

συζηταὶ ὅλως δυναμένων, πάντῃ, ὦ Ζεῦ, καὶ
 ἐπὶ ταῖς γαλῶ. ἢ πᾶσι γὰρ ἐσὶν ἡ πολυθρύλ-
 λητος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ
 τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ μετὰ πραγμάτων ὁρά-
 ματα, ὑπὸ βλαπλὸν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσό-
 φων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα,
 ὥστε τὰς ἀνοήτας πέποιεν, ὥστε ἀδελφοὶ ἡμῖν ἀδὲ
 θάνατον βιάσται, εἰδὼς, ὅτι, κατὰ μέρους ἐκαστοῦ
 βας παραστήσῃ, ἕως τὴν τύχην πράξουσιν τὰ
 μεμειραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκαστῷ ἐπεκλώ-
 σθη. ἡδέως ἂν ἦν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ πᾶ
 εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι
 μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀνέεις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων
 δια-

sunt inter nos, neque omnino possunt confi-
 stere; haec etiam, Jupiter, bona fide rideo.
 Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomi-
 na *Virtus*, et *Natura*, et *Fatum*, et *Fortuna*,
 pugnantia sibi et cassa rerum nomina, a stupi-
 dis hominibus Philosophis excogitata? Et ta-
 men, licet temere ficta; sic imprudenter cepe-
 runt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum
 norit, si vel decies mille hecatombas offerat,
 perfecturam tamen esse Fortunam, quae in
 fatis sunt, et quae ab initio inde unicuique
Parcarum filis sunt destinata. Lubens ergo ex
 te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtu-
 tem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
 que audire *ista nomina* in Philosophorum dispu-
 ta-

διατρίβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὡς
βουόντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων
οἰκτεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὅρῳ γὰρ τὰς
πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγουσι, καὶ συρίττον-
τας· ἐκείνας μάλιστα, ὃν καθήψατο ἡ παρρησία
τῶν λόγων.

Πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι
περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.
ΖΕΤΣ. Ἀνάγνωθι· ἔ· πάντα γὰρ ἀλόγως
᾿τριάσω καὶ δεῖ τέ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν,
ὥς μὴ ἐπὶ πλεῖον αὖ γίγηται.

tationibus, novi, nisi adeo sardus es, ut neque
clamantes illos exaudias. Cum habeam multa
adhuc, quae dicam, desinam orationem. Video
enim, gravari plerosque dictis meis, et exhibi-
lare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in
dicendo libertas.

14. In fine ergo si vis, Jupiter, Decretum
quoddam de his recitabo, quod scriptum jam
habeo. JUP. Recita; non omnia enim absurde
reprehendisti: et oportet multa illorum inhi-
bere, ne nimium quantum excrescant.

Ψήφισμα.

Ἀγαθῇ Τύχῃ. II)

Εὐκλεισίας ἐννόμῃ ἀγομένης, ἐβδόμῃ ἰσαμένῃ,
ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευσε, 12) καὶ προήδρευε Ποσει-
δῶν,

Decretum.

Bona Fortuna.

Quod felix faustumque sit! Comitiiis legitime
habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comititia
Jupi-

II. Ἀγαθῇ Τύχῃ.] Praescriptio solennis in
omnibus fere monumentis Graecis. Vid.
quos laudat *Huds.* ad *Thucyd.* 4, 118. ubi
etiam in principio decreti est, nempe sic:
Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀνάμαντις ἐπρυτάνευσε,
Φαίνιππος ἐγραμμάτευσε, Νικιάδης ἐπεσά-
τα, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθη-
ναίων κ. τ. λ. *Gesner.*

12. ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευσε] Proprie tribus πρυ-
τάνευσεν dicitur, id est, quinquaginta ex
illa viri, decima pars magni Senatus quin-
gentorum. Sic ordinarie in ejusmodi de-
Luc. Op. T. VIII. Y cre-

δῶν, 13) ἐπεσάττει Ἀπόλλων, 14) ἐγγραμμάττει

Mō-

Jupiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia
misit

cretis, v. g. apud *Thaeyd.* l. c. et plusculis
in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed
hic Jovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui
hoc egerit, quod refert *Pollux* 8, 95. οἱ
Πρωτανεῖς τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προ-
γράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς
ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ges-*
ner.

13. προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio
nulla praecessit. Sed puto, quod clamorosus
est admodum ille Deus, et plus quam
stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tri-
bui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra Midiam:
οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγον-
τες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τοῦτου
βουλευσασθαι. *Gesner.*

14. ἐπεσάττει Ἀπόλλων] Ἐπισάτου erat mit-
tere populum in suffragia, quod ἐπιση-
φίζειν est. Quam congrue autem ἐπισά-
την faciat Apollinem, indicat *Pollux* 8, 96.
πῶς δὲ ἐπισάτη, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν
ιερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμ-
ματα. Apollo praefes literarum etc. Ab
hoc munere incipit decretum apud *Ari-*
stoph. *Thesmoph.* 379. Τιμὸς κλεῖ ἐπεσάττει
Ἀπολλὼ ἐγγραμμάττειν. Εἶπε Σωσράτη.
Gesner.

Μῶμος 15) τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ἵππυς τὴν γνώ-
μην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, ἔμνον
Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἑδαμῶς ἀξιοί
ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγρα-
φέντες, καὶ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπε-
πλήκασιν μὲν τὸν ἔρανόν, ὡς μεσὸν εἶναι τὸ
συμπόσιον ὅχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων
τινῶν καὶ ξυγκλώδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβρο-
σία,

misit Apollo, scribae munere functus est nocte
Momus, sententiam Somnus dicit. Quod per-
egrinorum multi, non Græci modo, sed etiam
Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra
nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio
quomodo clam relati, et Deorum opinionem
adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum
turbulenta multitudo sit convivium, diver-
sarum linguarum et colluviei cujusdam homi-
num,

Y 2

num,

15. ἐγραμμάτευς Μῶμος] Etiam hoc appo-
site. Γραμματεὺς ap. Poll. 8, 98. inter
ἄλλα ἀναγινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ,
quod facile plurimis oratorum locis firmari
posset, si hoc ageremus. Nam quæ de
Prytanum, Probetorum, Epistatarum, Scri-
barum munere diximus, eo modo allata
sunt, ut conversionis nostræ ratio etiam
his, qui non satis onerati sunt, appa-
reat. Gassier.

σία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥς μιν αἵ ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πληθὺς τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε καὶ ἀληθεῖς θεάς, προεδρίας ἡξιῶνασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσιν·

Δεδέχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς, 16) ἐλέσθαι δὲ ἐπὶ γνωμόνας τελείας θεάς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα,

num, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut mina jam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia, depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitum praeter patrium morem arrogant, et in terra quoque honore praeferri illis velint:

15. *Εἰς τὴν τέρψιν αἰτία* placeat Senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa Brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et

16. *περὶ τροπᾶς χειμῆρος.*] Cum longae noctes benignam dormiendi et somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. *Gesner.*

δεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τὰς δὲ τὰς ἐπιγνώμονας αὐτὰς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσοντας τὸν νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον τὰς δὲ ἡκεῖν μαρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότας, καὶ ἀποδείξεις τῶ γενέας. τὸν τευθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεὰς εἶναι ἀποφανῶνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφύτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἦν δὲ τις ἀλλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῶ ἄραν, εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶτον.

Ἑργά-

et in his Jovem. Quaesitores autem illos federe juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronunciant, vel ad sua sepulcra et monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, et semel ejectorum a Quaesitoribus, deprehendatur caelum ingressus, hic praecipitur in Tartarum.

Ἔργαζέσθαι δὲ τὰ αὐτῷ ἔκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, 17) μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησµωδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνου ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρωδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττον κακὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν.

Ὅποσοι δὲ ἤδη ταῦν ἢ θυσιῶν ἤξιώθησαν, εὐρίων μὲν καθαρθεῖναι τὰ ἀγάλματα, ἐνταῦθα θῆναι

16. Porro *placere* suum quemque Deorum opus facere, et neque morbos curare Minervam, neque Aesculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse, aut medicum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugae agere de his, quae ignorant.

18. Quotquot autem *reprobatorum* jam templis aut altaribus sunt culti, illorum sublati simu-

17. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Τυγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17 et Ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus nostri Pseudomantis satis testatur. Gesner.

Θῆναι δὲ ἢ Διός, ἢ Ἑρμῆς, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός, ἐκείνοις δὲ τέφρον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ σῆλην ἐπισῆσαι ἀντὶ βασιλῆα. ἦν δὲ τις παρακῆσι τῷ κηρύγματος, καὶ μὴ ἀφελῇ ἐπὶ τῆς ἐπισημασίαν. εἰδέναι, ἐρῶν. αὐτῷ κατὰ δαιτυφάντων.

Τὴν δὲ μὲν ἡμῖν πρὸ ψήφισμα ΖΕΤΣ. Διαιτάτορον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δεσπῶ, ἀναστὰς νύτω τὴν χεῖρα μακρόν δὲ ἔτω γιγνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονταί οἱ μὴ χειροτονήσονται. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε ὅποταν δὲ κηρύξῃ δ' Ἑρμῆς, ἦκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς

simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut Junonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicujus: istis vero tumulum strui a civitate, et cippum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat, et ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnanto etiam inaudire.

19. Hoc nobis decretum est. JUP. Aequifinium, o Mome, et cui ita videtur, manum protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt, qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quisque argumenta adferentes, patris nomen, et matris, et

τρεὶς ὄνομα, καὶ μητρεὶς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως
θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φερίτορας· ὡς
ᾧσις ἂν μὴ παράσχηται, ἔδεν μαλήσει τοῖς
ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει,
καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

unde *sic*, et quomodo Deus sit factus, et tri-
bum, et curiales. Quisquis enim hæc non ex-
hibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum
quis in terra templum habeat, et homines
Deum illum esse arbitrentur.

ΚΥΝΙΚΟΣ.*)

ΚΥΝΙΚΟΣ καὶ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ.

Τί ποτε, ὦ ἄτοσ, πώγωνά μὲν ἔχεις καὶ κό-
μην, χιτῶνά δὲ ἔκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, 1)
καὶ ἀνυποδητεῖς τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον
βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰ τοῖς
ἐναν-

C y n i c u s .

Cynicus et Lycinus.

L Y C .

Hæus tu, quid tandem barbam alis et co-
mam, tunicam vero non habes, et nuda cute
incedis, et sine soleis, vagam et immanem
vitam atque belluinam secutus, et contrariis
Y 5 sem-

*) Opus est supposititium. Du Soul.

1) γυμνοδερκῇ] An γυμνοδερκῇ a γυμνοδε-
μοῦμαι, i. e. cute nuda sum? Guierus. Ni-
hil dum probabilius video conjectura Me-
nagii (imo Guieri): hanc itaque interpre-
tando secutus sum. Gesner.

ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχ' ὥς οἱ πολλοὶ διαχρη-
 σάμενος, περὶνοσθεῖς ἄλλοτε ἄλλωχῃ, καὶ εὐνα-
 ζόμενος ἐπὶ ξηρῇ δαπνῳ, ὥς ἄσιν ἀμπολλόν
 τετὶ τὸ τριβώνιον φέρειν ἔμντοι καὶ τῆτο
 λεπτὸν, ἔδὲ μαλακὸν, ἔδὲ ἀνθηρόν; ΚΤΝ.
 Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιῦτον δὲ ὅποιον ἂν πορ-
 σθεῖη ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πρᾶγματα ὡς
 φάχιζα παρέχον 2) τοιῦτον γὰρ ἀρεῖ μοι.

Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτε-
 λείᾳ ἔνομίζεις κακίαν προσεῖναι; ΛΤΚ. Καὶ
 μάλα. ΚΤΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν; ΛΤΚ.
 Καὶ

semper rebus tuum corpus, non ut caeteri,
 tractans, huc illuc oberras, in dura humo cu-
 bans, ut multum inde sordium habeat istud
 palliolum, nec ipsum tepue, neque molle,
 neque floridum? CYN. Neque enim opus
 habeo: tale vero, quod et facillime paretur,
 et possessori quam minimum facessat molestiae,
 tale, inquam, mihi satis est.

2. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumptuo-
 sae vitae vitium inesse non arbitraris? LYC.
 Omnino. CYN. Parsimoniae autem virtutem?
 LYC.

2. παρέχον] Forl. παρέχοι adjecerat Gelsa.
 Idem habet Guier. in not. Mss. quas ille
 non vidit. Tanto verisimilius sit utrumque
 recte conjicere. Reitz.

Καὶ μάλα, ΚΤΝ. Τί ποτ' ἐν ὄρῳ ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τὰς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιῶ, καὶ ἐκ ἐκείνων; ΛΥΚ. Ὅτι ἐκ εὐτελέστερόν μοι, μὴ Δία, τῶν πολλῶν διατᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μάλλον δὲ τριπλάσιον ἐνδεῶς, καὶ ἀπείρου διαφέρειν γὰρ ἔδεν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφήν μεταιτᾷσι.

ΚΤΝ. Βέλει ἐν εἰδωμένῳ, ἐπεὶ προσήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, 3) καὶ τί τὸ

LYC. Ita sane est, CYN. Quare ergo, cum vides me viliori quam plerosque victu et cultu utentem, illos vero sumptuosius magis; me accusas, non illos? LYC. Quod non viliori, per Jovem, cultu victuque quam vulgus videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inoptia. Neque enim quidquam a mendicis differt cibum in diem rogantibus,

3. CYN. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit quod

νῦν

3. τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεής apud Græcos et hominis Epitheton est, cui aliquid deest, quo ægre caret, et rei, quae

τὸ ἱκανὸν ἐστίν; ΛΤΚ. Εἴ σοι δοκεῖ. ΚΤΝ.
 Ἄρ' οὐκ ἱκανὸν μὲν ἐκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνηται
 πρὸς τὴν ἐκείνην χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;
 ΛΤΚ. Ἐγὼ τᾷτο. ΚΤΝ. Ἐνδεές δέ, ὅπερ
 ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας, καὶ μὴ ἐξικνηται
 πρὸς τὸ δεόν; ΛΤΚ. Ναί. ΚΤΝ. Οὐδὲν ἄρα
 τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστίν. ἔδεν γὰρ αὐτῶν ὃ, τι εἰς
 τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΤΚ. Πῶς τᾷτο λέγεις; ΚΤΝ. Ἐὰν σκο-
 πῆς, πρὸς ὃ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δόμοις,
 οἶον οἰκία, ἅρ' ἐχέει σκέπης; ΛΤΚ. Ναί. ΚΤΝ.

Τί

quod deficiat, quid sit satis? LYC. Si ita tibi
 videtur. CYN. Numquid igitur satis unicui-
 que illud esse dicis, quod aequè late atque
 usus et necessitas illius pateat; an aliud quid di-
 cis? LYC. Sit istud. CYN. Deficere autem
 illud, quod in usu deficiat, et non aequè late,
 atque opus erat, patet? LYC. Nempè. CYN.
 Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mea-
 rum rerum, quod non usum meum expleat.

4. LYC. Quomodo hoc intelligis? CYN.
 Si consideres, ad quid factum sit unumquod-
 que illorum, quibus opus habemus, verbi
 causa,

quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere
 illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille
 rogat, quid est igitur deficiens etc. Gessner.

Τί δὲ ἐσθῆς, τῆ χάριν; ἄρα ἔχι καὶ αὐτὴ τῆς
 σκεπῆς; ΛΤΚ. Ναί. ΚΤΝ. Τῆς δὲ σκεπῆς
 αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἵνεκα, ἔχ
 ὥστε ἄμνητον ἔχειν τὸν σκεπόμενον; ΛΤΚ. Δα
 κεί μοι. ΚΤΝ. Πότερ' ἐν, τῷ πόδε κάκιον
 ἔχειν δοκεῖ σοι; ΛΤΚ. Οὐκ οἶδα. ΚΤΝ. Ἀλλ'
 ἄτως ἂν μάθοις τί ποδῶν ἐς' ἔργον; ΛΤΚ.
 Πορεύεσθαι. ΚΤΝ. Κάκιον ἐν πορεύεσθαι σοι
 δοκεῖσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;
 ΛΤΚ. Τέτο μὲν ἐκ ἴσου. ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν
 ἄδὲν χεῖρον 4) ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ αὐτῶν
 ἔργον

caussa, domus, nonne ut tecti simus? LYC.
 Sane. CYN. Quid vero? vestis? cujus rei
 gratia? Nonne etiam haec ut tecti simus?
 LYC. Nempe. CYN. Ipsum vero illud, ut
 tecti essemus, per Deos, cujus rei causa opus
 fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod
 tegitur? LYC. Mihi ita videtur. CYN. Utrum
 igitur *hi mei* pedes pejus habere tibi videntur
aliorum pedibus calceatorum? LYC. Non novi.
 CYN. Sed ita discas. Quod opus est pedum?
 LYC. Incedere. CYN. Pejus ergo tibi ince
 dere mei pedes videntur, quam caeterorum?
 LYC. Hoc fortasse non ita est. CYN. Neque
 ergo pejus habent, si non deterius opus suum
 pera-

4. οὐδὲν χεῖρον] Vulgarum οὐδ' *si* χεῖρον ni
 hili esse, bene senserat Gesn. qui pro οὐδ'

ἔργον ἀποδιδόασιν; ΛΤΚ. Ἰσως. ΚΤΝ. Τὰ
 μὲν δὴ πόδας εἶδέν Φαίνομαι χεῖρον διακρίμενος
 τῶν πολλῶν εἶχεν; ΛΤΚ. Οὐκ ἔοικας. ΚΤΝ.
 Τί δέ; τὸ μόν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
 εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον ἄρετή γὰρ σώ-
 ματος ἰσχύς. ἄρ' ἂν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;
 ΛΤΚ. Οὐ φαίνεται. ΚΤΝ. Οὐ τοίνυν εἴθ' οἱ
 πόδες Φαίνοιντό μοι σιέπης ἐνδεῶς εἶχεν, εἴτε
 τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς
 ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῶς πάντα κακὸν καὶ
 χεῖρ

pèragunt. LYC. Fortasse. CYN. Ergo pedes
 quidem quod assines, non videor deteriore
 quam plerique conditione esse. LYC. Non
 videris. CYN. Quid vèro? Meumne corpus
 reliquorum corporibus deterius est? si enim de-
 terius; etiam infirmius. Virtus enim corporis
 robur est. Numquid ergo meum infirmius?
 LYC. Non apparet. CYN. Ergo neque pedes
 meos, neque reliquum corpus defici tegumento
 apparet. Si enim deficerentur, malè haberent.
 Defectus enim et indigentia semper malum,
 et

εἰ rescripserat οὐδέ. At quum Longolii ex-
 cerpta et ed. Florent. οὐδέν habeant, quod
 verissimum; quodque mox repetitur, in
 οὐδέν Φαίνομαι χεῖρον omnium nostrorum
 librorum consensu, nihil hæsitati in hoc
 recipiendo. Reiss.

χειρὸν ἔχον ποιῇ ταῦτα, οἷς ἐν προσῇ. ἀλλὰ
μήν ἐδὲ τρέφεισθαι γε φαίνεται χειρὸν τὸ σῶ-
μα τῆμόν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.
ΛΤΚ. Δῆλον γάρ. ΚΤΝ. Οὐδὲ εὐρωσον, 5) εἰ
κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ
τρέφαί τὰ σώματα. ΛΤΚ. "Ἐφί ταῦτα.

ΚΤΝ. Πῶς ἂν, εἰπέ μοι, τέτων ἔτι
ἔχόντων, αἰτιά με, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον,
καὶ Φῆς ἀθλίον; ΛΤΚ. "Ὅτι, νῆ Δία, τῆς
Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν
μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδω-
κότων πολλὰ καὶ γαθαῖ, ὥς' ἔχον ἡμᾶς πάντα
ἄφθο-

et facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus
adeſt. Sed neque deterius ali corpus meum
apparet, quia vulgaribus cibis alitur. LYC.
Nempe manifestum est. CYN. Neque vali-
dum eſſet, ſi male aleretur: vitiantur enim a
malis alimoniis corpora. LYC. Sunt iſta.

5. CYN. Quomodo igitur, dic mihi, hæc
cum ita ſe habeant, reprehendis me, et vitæ
meæ rationem nimis contemnis, et miſeram
eſſe confirmas? LYC. Ideo equidem, quod cum
natura, quam tu magni facis, et Dii tellurem
hanc in medio poſuerint; et ex illa bona exo-
riant-

5. οὐδὲ εὐρωσον] εἴη vel addendum cum
Fenſio, vel ſupplendum cum Geſnero.

ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τῶν τῶν γε πλεί-
 στων ἄμοιρος εἶ, καὶ ἔδενός μετέχεις αὐτῶν,
 ἔδεν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ,
 ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ ἂν εὐρίσκῃς
 ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ ἔδεν κρεῖττω τῶν κυ-
 νῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἰμάτιον φορεῖς, ἔδεν ἐπιεικέ-
 σερον ἀκλήρῃ. καίτοι εἰ σὺ τέτοις ἀρκέμενος
 ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς καὶ ὀρθῶς ἐποίησε,
 τῆτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμελλα· τῆτο δ'
 ἀμπέλους ἡδυοίνας, τῆτο δὲ τὴν ἄλλην παρα-
 σκευὴν θαυμαστῶς ποικίλῃν, καὶ ἔλαιον, καὶ
 μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία
 παν-

riantur multa, ut omnium rerum habeamus
 beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed
 etiam ad voluptatem: tu horum omnium aut
 plerorumque certe expers es, nec ullo illo-
 rum frueris, non magis quam bestiae. Aquam
 enim bibis, quam etiam bestiae: edis quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile cani-
 bus habes melius, foenum cum tibi sicut illis
 sufficiat: porro pallium gestas: nihilo tolera-
 bilius plane inopi. Atqui si tu his rebus con-
 tentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc
 oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi
 vino vites: reliquumque apparatus admirabi-
 liter varium produxerit, et oleum, et mel, et
 reli-

παντοδαπά, ἔχεν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχεν δὲ χεῖ-
 ματα, ἔχεν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχεν δὲ οἰκίαν
 καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατε-
 σκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα,
 δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τέτων ζῆν
 ἀπεσπρημένον, ἀθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλῃ τι-
 νὸς ἀπεσπρήτο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτη-
 ρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἐαυ-
 τὸν ἀποσπρῶν πάντων τῶν καλῶν. μανία τε
 ἡδὴ τὸτό γε σαφές.

KTN. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκείνο δὲ
 μοι εἰπὲ, εἴ τις ἀνδρὸς πλεσίᾳ προθύμως καὶ
 Φιλανθρώπως, ἔτι τε Φιλοφρόνως ἐσιῶντος,
 καὶ ξενίζοντος πολλὰς ἄμα καὶ παντοδαπὰς, τὰς
 μὲν

reliqua: ut cibum habeamus omnigenum, et
 potum suavem habeamus, habeamusque pecu-
 nias, et cubile habeamus molle, et habeamus
 domus pulchras, et instructa admirabiliter re-
 liqua omnia. Etenim opera artium quoque
 Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus
 privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis
 priveretur, ut ii, qui tenentur in vinculis; mul-
 to autem miserius, si quis ipse bonis se omni-
 bus abjudicet, ac professus jam furor.

6. CYN. At tu fortasse recte *istos*. Ve-
 rum illud mihi dic, si quis, viro divite pro-
 lixe, et humaniter, et benigne adeo accipiente
 epulis et hospitio multos, simul et omni ex ge-
 nere

μὲν ἀσθενεῖς, τὰς δὲ ἐρρώμενας, καὶ πάντα πα-
ραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπά, πάντα ἀρπά-
ζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον,
ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενέσι παρε-
σκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν
μὲν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι
δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτρεβήσεσθαι
μᾶλλον ἔτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι;
ἄρα γε Φρόνιμος; ΛΤΚ. Οὐκ ἔμοιγε. ΚΤΝ.
Τί δὲ σῶφρων; ΛΤΚ. Οὐδὲ τῆτο.

ΚΤΝ. Τί δέ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς
ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποιμή-
λων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν ἐγγιστα κειμένων ἐπιλε-
ξάμε-

nere homines, infirmos partim, partim robu-
stos, ac multa deinde omnigenaque apponen-
te; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae
prope sint solum, sed etiam remota, parata
infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum
qui habeat, paucisque quibus alatur indigeat,
a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis
tibi videatur? numquid prudens? LYC. Non
ille mihi. CYN. Quid verò? numquid sanus?
LYC. Neque hoc.

7. CYN. Quid verò? si quis eidem huic
menisae adhibitus, multa illa atque varia negli-
gat, unam vero eorum, quae proxime appo-
sita

ἔαμενος. ἱκανῶς ἔχων δ) πρὸς τὴν αὐτῆς χρείαν,
 πᾶσι ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τῷ μόνῳ χρῶτο,
 τοῖς δὲ ἄλλοις ἡδὲ προσβλέποι, τῶν ἑχ
 ἡγῆ προφρονέσσειν, καὶ ἀμείνω ἀνδρὰ ἐκείνῃ;
 ΑΤΚ. Ἐγὼ γε. ΚΤΝ. Πότερον ἂν, συνέης, ἢ
 ἐμὲ δεῖ λέγειν; ΑΤΚ. Τὸ σαφὲς; ΚΤΝ. Ὅτι
 ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ ἔοικε
 παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποιήσας, καὶ παντοῖ-
 ᾧ δαπὰ, ὅπως ἔχῃσιν ἀρκούντα· τὰ μὲν ὑγιαί-
 νησι, τὰ δὲ νοσῶσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ
 δὲ ἀσθενῶσιν ἕχ' ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες
 ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' αὐτὴν ἑκάστος, καὶ τῶν καθ'
 αὐτὸν, ὅτε περ ἂν τύχει μάλιστα δεόμενος.

Τῆς

sita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati
 sufficiens, decenter edat, et hoc utatur solo,
 reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne judi-
 cas saniores, et meliorem isto virum? LYC.
 Equidem. CYN. Utrum ergo intelligis, an
 me oportet dicere? LYC. Quid? CYN. Deus
 illi praeclaro hospitio excipienti similis est, ap-
 ponens multa, et varia, et omnigena, ut quod
 cuique convenit habeant, quaedam valentibus,
 alia aegrotantibus, et quaedam robustis, imbe-
 cillis alia, non ut omnes utamur omnibus, sed
 ut is quisque, quae sibi proxima sunt, et inter
 haec, quo ipse tum maxime indigeat.

2 2

8. Vos

δ. ἔχων] Forſan ἔχον. *Gesner.*

Ἵμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπλησίαν τε καὶ ἀκρασίαν
 ἐρπάζοντι πάντα τέτρω μάλις αἰοῖκατε, πᾶσι
 χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπανταχῆ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, ἐ γῆν, ἐ θάλασσαν τὴν καθ'
 αὐτὰς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων
 γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ
 τῶν ἐπιχωρίων ἀπὸ προτιμῶντες, καὶ τὰ πο-
 λυτελεῖ τῶν εὐτελεῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν
 εὐπορίστων καθόλα δὲ πράγματα, καὶ κακὰ
 ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων
 ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδα-
 μονικὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε,
 διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ τα-
 λαιπωρίας παραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βέλει,
 τὸν

8. Vos vero illi per inexplabilem intempe-
 rantiam rapienti omnia maxime similes estis,
 uti postulantes omnibus, et quae usquam sunt,
 non iis modo, quae prope vos sunt; non ter-
 ram, non mare vestrum sufficere vobis arbi-
 trati, sed ab extremis inde terrarum oris mer-
 cati voluptates, et peregrina semper praefer-
 rentes domesticis, pretiosa vilibus, et quae dif-
 ficillime parantur iis, quorum facilis copia est:
 qui in universum molestias et mala habere,
 quam sine iis aetatem agere, malitis. Multi
 enim illi et pretiosi et beati apparatus, quibus
 gauderis, per multam demum vobis miseriam
 aerumnamque contingunt. Considera enim,
 sis,

τὸν πολυακτὸν χρυσόν, καὶ τὸν ἀργυρον, σκό-
πει τὰς οἰκίας τὰς πελυταλῆς, σκάπει τὰς
ἐσθῆτας τὰς ἐσπεδασμένας, σκάπει τὰ τάτοις
ἀκόλῃθ' ἀπάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὦνία,
πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵ-
ματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων
πόσης; ἔ μόνον ὅτι πλεόντες ἀπόλλυνται διὰ
ταῦτα πολλοί, καὶ ζητῶντες καὶ διμυκερῶντες
δεινὰ πάσχεισιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμαχῆτά
ἐσι, καὶ ἐπιβελεύοντα ἀλλήλοις διὰ ταῦτα
Φίλοις Φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖ-
κες ἀνδράσιν. ἄτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην
διὰ τὸν χρυσὸν προδῆναι τὸν ἄνδρα.

Καὶ

sis, optabile illud aurum, et argentum, domus
sumtuosas considera, vestes considera summa
industria factas, considera quas istaec conse-
quuntur omnia, quot sint venalia negotiis,
quot laboribus, quot periculis, quin sanguine
potius, et morte, et quanta strage mortalium?
non modo quod navigantes propter ista multi
pereunt, et dum quaerunt, dum aedificant,
mala multa patiuntur: sed quod toties de illis
pugnatur, quod insidias sibi propter ista
struunt amici amici, et liberi parentibus, et
maritis suis conjuges. Ita puto auri causa
proditum ab Eriphyle virum.

Καὶ τὰς τὰς μὲντοι πάντα γίγνεται, τῶν
 μὲν ποικίλων ἱματίων εἶδέν τι μᾶλλον θάλλειν
 δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιστῶν εἶδέν τι
 μᾶλλον σκεπασσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀρ-
 γυρῶν ἢ ὠφελέντων τὸν πότον, εἶδέν τι
 χρυσοῦν, εἶδέν τι τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν
 ὕπνον ἡδίστω παρεχόμενων· ἀλλ' ὅψι πολλὰ κίς
 ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτέ-
 λων σρωμάτων, τὰς εὐδαίμονας ὕπνε λαχέειν
 ἢ δυναμένας. ἔτι δὲ καὶ οἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ
 βρώματα πραγματεῖσθαι, τρέφεσθαι μὲν εἶδέν τι μᾶλ-
 λον, κυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώ-
 μασι νόσος ἐμπίπτει.

Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἐνεκα
 πράγματα ποιῶσιν τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρω-
 ποι;

9. Atque ista sunt omnia, cum tamen
 pictae vestes nihilo magis foveant, et fastigii
 aurei domus nihilo tegant magis, et potum
 nihil juvent nec argentea pocula neque aurea,
 neque somnum suaviorem eburnei lecti prae-
 beamt: sed saepe videas eburneo super lecto,
 et pretiosis in stragulis, beatos illos somnum
 capere non posse. Porro omnigeni illi circa
 cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt,
 sed corrumpunt corpora, et morbos illis infe-
 runt.

10. Quid vero dicam, quot negotia Vene-
 ris causa homines et facessant aliis, et ipsi
 susti-

τοῖς καὶ τοῖς ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπι-
θυμίαν, 7) εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ εἴ-
ς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθόρα φαίνεται
τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων
τὴν χρῆσιν ἀνάστροφον, ἐκείνῳ χρώμενοι, πρὸς
δὲ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνδ' ἀμάξης ἐθέ-
λοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξης.
ΛΥΚ. Καὶ τίς ὅτος; ΚΥΝ. Τρεῖς οἱ τοῖς
ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθαι, καλεῖται
ὧς αὐτὰς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας τοῖς
τρυφήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω, κατάνεισθαι
τρυ-

sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit:
neque in illam ipsam furor suus et corruptela
sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam
usum rerum pervertunt, utentes unaquaque,
ad quod natura sua apta non est, ut si quis
plaustrī loco uti tanquam plaustro velit lectulo.
LYC. Et quis est ille? CYN. Vos, qui homi-
nibus utimini pro jumentis, jubetisque illos
velut plaustra sic lecticas agere cervicibus.
Ipsi vero supra jacetis delicati, et inde velut

Z 4

ali-

7. καὶ τοῖς ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν.] Latet hic Cynicum alius, de quo
Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog.
seu de tyrannide p. 99. scribit.

τρυφῶντες, καὶ ἐκείθεν ὥσπερ ὄνες ἡνοχεῖτε
τὰς ἀνθρώπους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέ-
πεσθαι καλεῖοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιεῖ-
τες, μάλιστα μακαρίζεσθε.

Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μό-
νον, ἀλλὰ καὶ βαφαῖς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν,
οἵοι γὰρ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, εἴχῃ
καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρώνται τοῖς τῷ θεῷ
κατασκευάσμασι; ΛΤΚ. Νῆ Δία. 8) δύναται
γὰρ

afinos habentis regitis homines, hac non illac
vertere se iustos. Quique haec maxime faci-
tis, ii maxime felices praedicamini.

II. Tum illi, qui carnibus non tantum in
cibo utuntur, sed tincturas machinantur per
illas, quales sunt qui purpuram inficiunt:
nonne hi quoque praeter naturam his, quae
paravit Deus, utuntur? LYC. Recte sane.
Po-

8. Νῆ Δία] Concedentis est νῆ Δία, non ne-
gantis. Hic autem non concedit Lucianus,
sed negat. Scribendum ergο μὰ Δία. *de*
Soul. Νῆ tamen et negationi addit *Aristid*.
T. 2. p. 116. Ed. Jebb. Quamquam assen-
tior *Solano* ipse quoque. Sed illud *recte sa-*
ne, quod in versione posui, ita intellige-
bam, *Recte sane utuntur*: quod si rem ipsam
spectes, eandem vim habet, ac si posuis-
sem, *non per Jovem*. Gesner.

γὰρ βλέπειν, ἢ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας. ΚΤΝ. Ἀλλ' ἔπρὸς τῆτο γέγονεν ἐπεὶ καὶ τῷ κραιτῆρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρεα χεῖσασθαι, πλὴν ἔπρὸς τῆτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἄπασαν τὴν τέτων τις κακοδαμονίαν διελθεῖν δύναται ἄν; τοσαύτη τις ἐστὶ. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βέλομαι ταύτης μετέχων, ἐγκαλεῖς ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκείνος, εὐωχόμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεσάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἢ ἐφιέμενος.

Καίπετα θηρίε βίον, βραχέων δεόμενος,
καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύειν
σιν

Potest enim inficere, non edī modo caro purpureae. CYN. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non est. Verum enim vero quomodo possit aliquis omnem horum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Caeterum vivo ut ille, *quem ante describebam*, modestus, epulor illa, quae ante me posita sunt, et, quae minimo parari possunt, illis utor, varia illa et omnigena ne quidem desiderans.

12. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, et paucis utar, vivere tibi

οὐ οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κα-
τά γε τὸν σὸν λόγον, ἔθενός γάρ δέονται. ἡμ-
δὲ καταμάθης ἀκριβέστερον τὸ, τὴν ἐλίγων καὶ
τὰ πολλῶν δεῖσθαι, προῖόν τι ἐκέρτατον ἐστίν,
ἐνόησον ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες
τῶν τελευτῶν, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
νοσῶντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλα δὲ παν-
ταχῆ τὸ χεῖρον τῷ κρείττονος πλεόνων δεῖ-
ται. διὰ τῆτο θεοὶ μὲν ἔθενός, οἱ δ' ἐγγιστε-
θεῶν ἐκωχίσων δέονται.

Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀν-
θρώπων ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρ-
θῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαμνητῶν περινοσῶν
γυ-

videor? Secundum tuam quidem rationem
etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla
enim re indigent. Ut vero accuratius com-
prehendas, quale utrumque sit, tum paucis
indigere, tum multis, cogita pluribus indi-
gere pueros quam adultos, mulieres quam vi-
ros, aegrotos quam sanos: in universum vero
quod ubique deterius est, illud pluribus indi-
gere eo, quod est praestantius. Propterea Dii
quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
accedunt, indigent paucissimis.

13. Aut putasne, Herculem, illum homi-
nem omnium fortissimum, divinum virum, et
pro Deo recte habitum, propter infelicitatem
ober-

γυμνόν, δέμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν
 αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' ἔκακοδαίμων ἦν
 ἐκεῖνος; ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπῆλθεν τὰ κακὰ·
 εἰδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν, εἴφ'
 ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχῆ πάντων ἐκρά-
 τει, καὶ εἰδὼν τῶν τότε ἐκτύχεν ὁμοίῳ, καὶ
 κρείττονι ἐαυτῷ, μέχρι περ εἰς ἀνθρώπων
 ἀπῆλθεν. ἢ εὐδοκίᾳ σρωμάτων καὶ ὑποδημά-
 των ἀπόρων ἔχεν, καὶ διὰ τὸτο περιστά-
 σοιῶτον; ἐκ εἴαν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ
 κρηταρχὸς ἦν, καὶ κρητεῖν ἤθελε, καὶ τρυφῇ
 ἐκ ἐβλάτε. ὁ δὲ Θεσεύς ὁ τότε μαθητής,
 ἔβασιλεύς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς
 δὲ

oberrasse nudum, pelle sola instructum, nullis-
 que earum rerum, quibus vos, indigentem?
 Verum infelix ille non fuit, qui et aliorum
 defenderet mala, neque pauper, qui terras
 et maris haberet imperium. Quocumque enim
 illum rasperet impetus, ubique vincebat omnes,
 in neminem illius ætatis vel similem se vel
 meliorem incidit, donec ab hominibus discessit.
 An tu parus Aragula illum veste et calceis in-
 dignuisse, et propterea sic oberrasse? Non est,
 quod illud dicamus. Sed continens erat et
 tolerans; et volebat vincere, et deliciis frangi
 nolebat. Illius vero Thersous discipulus nonne
 rex erat Atheniensium omnium, filius vero Ne-

δὲ Ποσειδάωνος, ὡς Φασὶν, ἀριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν;

Ἄλλ' ὅμως καὶ κεῖνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ ἐκ ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. αἰμεινας γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ ἐκ αὐτῶν ὑπέμειπεν ἀδὲ εἰς αὐτῶν ἄδεν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τις, ξυρωμένος. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς γυναιξὶ πρέπειν ἡγᾶντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ Φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὲς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χάτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· ἄτωσί δὲ καὶ τοῖς

Neptuni, ut ajunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?

14. Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et comam alere ipsi placuit: et non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tondere se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: et decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus *antiquis* pulchritudinis et ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam appo-
suit

τοῖς ἀνδράσι τὸν πύγωνα προσέθηκεν. ἐκείνας
 ἔν ἐγὼ ζηλῶ τὰς παλαιὰς, καὶ ἐκείνας μιμνή-
 σθαι βέλομαι, τὰς δὲ νῦν ἔ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς
 ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέ-
 ζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λαίονοντες καὶ ψιλέμενοι
 πᾶν τῷ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ σῶν ἀπορρή-
 των ἔδεν, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἐόντες.

Εὐχομαι δέ μοι τὰς μὲν πόδας ὀπλῶν ἱπ-
 πείων ἔδεν διαφέρειν, ὥσπερ Φασί Χείρωνος·
 αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι σρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέον-
 τες· ἔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελεῖς μᾶλλον
 ἢ οἱ κύνες. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν
 αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν,
 τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάϊσιν πορισθῆναι.

χρυ-

suit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos
 imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non
 equidem invideo admirabili felicitate, qua
 fruuntur circa mensas et vestimenta, laevigan-
 tes, depilantes unamquamque partem corpo-
 ris, neque occultorum quodquam *membrorum*
 ita uti natum est relinquentes.

15. At ego opto, pedes mihi equinis un-
 gulis nihil differre, ut Chironis ajunt; me au-
 tem stragulis non indigere, velut leones; nec
 cibo magis pretioso opus habere, quam canes.
 Contingat vero mihi terram quidem pro cubili
 habere sufficiente, domum autem putare hoc
 universam, et oibum capere, qui facillime
 sup-

χρυσῶν δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' ἂν ἐγὼ,
μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ
κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τέτων ἐπιθυμίας
φύεσθαι, καὶ σάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβα-
λαί, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει
τὴν ἐπιθυμίαν τῇ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
ἀπειν, καὶ πλεοναξίας μήποτε ὀρεχθεῖν. μετα-
νυστῶν δ' ἀνέχεσθαι δυνάμην.

Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δὴ πᾶ
διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βελήμασι. καὶ θαυ-
μαζὸν ἔδεν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τρεῖτον διαφέρομεν.
θαυμάζω δέ σε, πῶς ποτε κιθαρωδῶ μὲν τινα
νομί-

suppeditari mihi possit. Auro autem atque ar-
gento opus habeam neque ego, neque amico-
rum meorum quisquam; quandoquidem mala
omnia hominibus ex horum cupiditate nascun-
tur: et seditiones, et bella, et insidiae, et
caedes. Haec omnia fontem habent plus ha-
bendi cupidinem. At a nobis illa absit, et plus
aequo habere nunquam ego concupiscam, mi-
nus contra me habere possim tolerare!

16. Habes rationem nostram, multum sane
diversam a vulgi voluntatibus: nec mirum, si
habitu ab illis differimus, qui eam diverso sy-
mus institute. Te porro miror, quomodo tan-
dem citharopodi, quandam vestitum putes et ha-
bi-

νομίζεις σολήν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλήτῃ νῆ-
 Δία, σχῆμα, καὶ σολήν τραγωδῶ, ἀνδρὲς δὲ
 ἀγαθῶ σχῆμα καὶ σολήν ἐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ
 τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶσι δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς,
 καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν
 δεῖ ἐνός ἰδέε σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρό-
 ποι ἂν μᾶλλον, ἢ τῷδ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλ-
 λον 9) τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαντ'
 ὡς ἔτοι μάλιστα, ἔχουσιν;

Quin-

bitum esse, et tibicinis habitum, et longam
 vestem Tragoedi: viri autem boni habitum et
 vestem non jam putes, sed eundem illum ha-
 bere arbitreris oportere, quem vulgus, idque
 cum vulgus malum sit? Si quidem unus et
 suus habitus bonis convenit, quis magis de-
 ceat, quam ille, qui minime omnium delectet
 luxuriosos homines, quemque habere hi maxi-
 me detestentur?

17.

9. ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον] Nescio quid
 sibi velit ἀναιδέστατος, quod impudentissi-
 mum notat; neque quid interpretes, qui pu-
 dendum vertit. Puto corruptum esse inter-
 dictantem et excipientem vocabulum, le-
 gendumque ἀνιδέστατον superlativo quasi
 gradus quarti ex ἀνιδέστατος. Atque sic in-
 terpretatus sum interea. Nisi tamen po-
 tius

Οὐκ ἔν τὸ γε ἐμὸν σχῆμα τοιούτων ἔστιν, αὐ-
 γμηρὸν εἶναι, λείσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κο-
 μῆν, ἀνυποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ
 τῶν κιναίδων, καὶ διακρίνειν ἑδὲ εἰς ἂν ἔχοι,
 ἢ τῇ χροιοῦ τῶν ἱματίων, ἢ τῇ μαλακότητι, ἢ
 τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, ἢ τοῖς ἀμφιά-
 σμασιν, ἢ ὑποδήμασιν, ἢ κατασκευῇ τριχῶν,
 ἢ οὐδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόστε ἡδὴ παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι ἔτοι μάλιχα. καί-
 τοι τί ἂν δῶή τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς
 κιναι-

17. Jam vero is est meus habitus, quod
 squalidus sum, quod hirsutus, quod detritam
 gesto penulam, quod comatus, quod sine cal-
 ceis. Vester autem ille cinaedico similis est,
 quem discernere nemo possit, nec colore vesti-
 mentorum, neque mollitie, neque tunicarum
 multitudine, neque amiculis, neque calceis,
 neque capillorum paratu, nec odore. Etenim
 idem quoque jam oletis, quod isti, vos, qui
 beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis
 emat

tius audienda vetera Lexica, in quibus
 ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος. quae si se-
 quamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολά-
 σοις fuerit habitus, cujus minime partici-
 pes esse velint homines luxuriosi. Gesner.
 Forte ἀηδέστατον vel αἰδέστατον. Weistien.

κινάδοις ὁδὸν ἔχοντας; τοιγαρὲν τὰς μὲν πό-
 τας ἄδεν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδο-
 νὰς ἄδεν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρεφέσθε τοῖς αὐ-
 τοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε· μᾶλ-
 λον δὲ βαδίζειν ἢ ἐθέλετε, Φέρεσθε δὲ ὥσπερ
 τὰ Φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ
 κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες Φέρουσιν, ὅποιπερ ἂν
 δέωμαι· καὶ γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ εἰγὼς ἀνέχεσθαι,
 καὶ θάλπος Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις
 μὴ εὐσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ
 διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἄδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέ-
 σκεσθε, καὶ πάντα μέμψεσθε, καὶ τὰ μὲν πα-
 ρόντα Φέρειν ἢ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων
 ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους
 δὲ

emat virum idem, quod Cinaedi, olentem?
 Itaque labores non magis quam isti sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: et iis-
 dem rebus alimini, et somnum similiter capi-
 tis, et inceditis; quin incedere non vultis, sed
 onerum instar gestamini ab hominibus partim,
 partim a jumentis. At me pedes ferunt, quo-
 cumque opus est. Idem ego et frigus ferre
 possum et sustinere aestum, et Deorum his
 operibus non offendi, quia aerumnosus sum:
 vos vero vestram propter felicitatem nulla re
 earum, quae sunt, contenti estis, et reprehendi-
 tis omnia, et praesentia ferre recusatis, absen-
 tia autem concupiscitis; hieme optatis aesta-
 tem,

δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγας δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσῶντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνης μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

Καῖπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθῶν τὰ ἡμέτερα 10) ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευμένοις πολλάκις περὶ ὧν πράτ-

tem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, et vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores.

18. Ac deinde nos retractare et corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male facimus de actionibus nostris consulamus: cum
ipſi

10. τὰ ἡμέτερα κ.τ.λ.] Florentinam lectionem, τὰ ἡμέτερα ἀξιῶτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ — interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficiat: in qua etiam participium βουλευομένων fervandum est, quod ad ἡμῶν refertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. 4, 2, 19, et 4, 4, 14. Gesner.

τρεσι; αὐτοὶ ἄσχετοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες,
 ἀλλ' ἔθελον, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαρὶν ἔδεν ὑμεῖς
 διαφέρειτε τῶν ὑπὸ χειμάρρεα φερομένων. ἐπεὶ
 νοί τε γάρ, ὅπῃ ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ φέρον-
 ται, καὶ ὑμεῖς, ὅπῃ ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε
 δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ Φασὶ παθεῖν τινες ἐφ'
 ἵππον ἀναβάντα μακρόμενον· ἀρπάσας γάρ αὐ-
 τὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος, ὃ δ' ἐκ ἔτι καταβή-
 ναι, τῷ ἵππῳ θέοντος, ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὃ δὲ εἶ-
 πεν, ὅπῃ ἂν τάτω δοκῇ, δοκτικὸς τὸν ἵππον.
 καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τὰ ληθῆ
 ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπῃ περ
 ἂν

ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque
 quidquam illarum iudicio et ratione admini-
 stretis, sed consuetudine omnis et cupiditate.
 Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente
 auferuntur. Nam cum illi, quocumque fluctus
 ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates.
 Idem autem vobis accidit, quod evenisse ajunt
 cuidam, cum equum conscendisset furiosum:
 nempe raptum aufererat equus. Ille, qui non
 jam descendere ab equo currente posset, in-
 terrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat,
Quorsum abires? respondit, *Quorsum huic,*
 equum monstrabat, *visum fueris.* Sic vos in-
 terroganti, *Quorsum feramini?* si quidem ve-
 rum

ἀν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ἔπει-
περ ἂν τῇ ἡδονῇ ποτὲ δὲ, ἔπει τῇ δόξῃ ποτὲ
δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, πο-
τὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς
ἐκφέρειν φαίνεται. ἔ γάρ ἐφ' ἐνὶς, ἀλλ' ἐπὶ
πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλατε
ἄλλων, καὶ μαυνομένων πάντην, φέρεσθε. τοι-
γαρ᾽ ἐκφέρεισιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρη-
μύας. ἴσε δ' ἔδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖ-
σθαι μέλλετε.

Ὁ δὲ τρίβων ἔτος, ἔ καταγελαῖτε, καὶ ἡ
κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τᾶμόν, τηλικαύτην ἔχει
δύναμιν, ὥς παραέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας,
καὶ

rum respondere velitis, dicatis simpliciter qui-
dem, *Quorūsumcumque lubebit cupiditatibus*: per
partes autem, *Quocumque lubuerit voluptati*; in-
terdum, *Quo gloriæ studio*; interdum, *Quo
lucri cupiditati*. Interdum vero iracundia, in-
terdum metus, interdum aliud quiddam ex eo
genere auferre vos videtur. Non enim uno
vos, verum pluribus conscens equis, alias
aliis, furemibus quidem universis, abripimini.
Igitur in barathra vos et praecipitia auferunt:
adeo ante factum, quid sitis facturi, nequa-
quam scitis.

19. At istaec detrita, quam ridetis, penu-
la, et coma, et habitus ille meus, eam vim
habet, ut quiete vivendi copiam mihi praestet,
et

καὶ πράττοντι ὅ, τι βέλομαι, καὶ σφόνγι οἷς
βέλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ
ἀπαιδευτῶν, ἅδεις ἂν ἐθέλοι μοι προσίαι
διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρω-
θεν ἐκτρέπονται. προσίαισι δὲ οἱ κομπότατοι,
καὶ ἐπισκεύαστοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμῶντες. ἔται
μάλιστα μοι προσίαισι. τοῖς γὰρ τριτάτοις ἐγὼ
χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλεσμένων ἀνθρώ-
πων II). εὐθεραπεύω, τὰς δὲ χρυσᾶς σεφά-
ρας, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον κομίζω, καὶ
τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

Ἰνα

et faciendi quod volo, et cum his versandi, qui-
bustum volo. Inscitorum enim hominum in-
doctrarumque nemo quisquam accedere ad me
ob istum habitum voluerit: molles autem vel
e longinquo devitant: accedunt commodissimi
homines, et aequissimi, et virtutis cupidi.
Hi maxime ad me accedunt, cum his enim
versari maxime ego gaudeo. Januas vero illo-
rum, qui homines vocantur, non colo equidem.
Aureas coronas, et purpuram fumum arbitror,
hominesque derideo.

A a 3

20.

II. ἀνθρώπων] Vel εὐδαιμόνων omissum vi-
detur, ut bene admonuit *Westen.* vel id
pro ἀνθρώπων substituendum est. *Reitz.*

Ἴνα δὲ μάθῃς περὶ τῶ σχήματος, ὡς εἴη
 ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέ-
 ποντος, ἑπὶ τα κατωγεαῖς αὐτῷ, σκέψαι τὰ
 ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκῶσιν
 ἐμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν
 Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ναεῖς
 ἐπισκόπει περιμῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κοι-
 μῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς,
 ἐξυρμένονοι κλάττονται, καὶ γραφόνται; καὶ
 μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τὰς πολλὰς, ὥσπερ
 ἐμέ. τί ἂν ἔν ἐτι τολμῶης περὶ τέτε τῶ σχή-
 ματος λέγειν ὡς Φαῦλε, ὅποτε καὶ θεοῖς Φαί-
 νεται πρέπον;

20. Ut autem de habitu discas, quam il-
 lum non viros modo bonos, sed ipsos etiam
 Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra
 Deorum adspice, utris similia videantur, vo-
 bisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed
 barbarorum etiam templa circumiens inspice,
 utrum capillati sint Dii et barbati, velut ego,
 an sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Ve-
 rum etiam sine tunicis plerosque, uti me, vi-
 debis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
 quam contemnitibili, dicere audeas, quum ipsos
 illum Deos decere, appareat?

Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.*)

Λυκίου καὶ Σολοικιστοῦ.

Λ Τ Κ.

Αἰεὶ γε ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, ἔτος
καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίξεν δυνατός; ΣΟΛ.
Ἐμοί

Pseudosophista, seu Soloecista.

Luciani et Soloecistae.

Λ Υ C.

Numquid, si quis deprehendere perverse
jungentem voces possit, idem etiam sibi cave-
re,
Λ α 4

- *) Σολοικιστής] Hic Dialogus inter eos est,
quos nulla alia lingua expresserit, cum
lepos omnis sit in quadam verborum im-
parilitate, perturbatione et miscela, quam,
sententia verborum salva, raro licet trans-
ferre in sermonem alium. Quo itaque
magis studeas exprimere omnia, tanto
magis insalsus fatuusque his, qui compa-
rare Graeca non possunt, evadas necesse
est. Haec itaque, quam non sine molestia
et

Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ Φυλάξασθαι, εἰδὲ γινῶναι τὸν εἶτως ἔχοντα; ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς εἰ σολοικίζον, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σῆ; ΣΟΛ. Ἀπαί-

re, ne male jungat, potest? SOL. Mihi quidem videtur. LYC. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem? (*loquentem*) SOL. Vera dicis. LYC. Tu vero ipse sribligine te labi negas, aut quid de te dicimus? SOL.

et pudore quodam damus, interpretatio non potest juvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius quam ex Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad indagandos Soloecismos deduci. Ne quis Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum et interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto Soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positis in Parenthesi verbis explicare stui. *Gesner.*

Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἶην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικῆτος ὢν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τῷτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνέμενον; ΣΟΛ. Παντάπασί γε. ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμὲ λαβὲ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικισῶ. Ι) ΣΟΛ. Οὐκ ἔν εἰπέ. ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐγώ γε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ ἔκ ἐπέγνως. ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων. ΛΥΚ. Μὰ τὰς Θυάς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὥς ἔκ ἐπιζάμενον. αὐτίς δὲ σκόπει, ἔ γάρ σε Φημι δύνασθαι κατανοῆσαι.

SOL. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc aetatis cavere nequeam. LYC. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, et negantem convincere? SOL. Omnino equidem. LYC. Age ergo me deprehendito stribligine utentem. Modo autem utar. SOL. Dic ergo. LYC. Quin jam terribile illud opus, te non observante, peregi. SOL. Ludis tu homo. LYC. Non, ita me Diī ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero

A a 5

con-

Ι. ἄρτι δὲ σολοικισῶ] Hoc est, modo soloecif-
sabo. Quae locutio jam soloecismo foeda-
tur. Ἄρτι enim non cum futuro junge-
bant Attici, sed aut cum praesenti, aut
praeterito. Graev.

σαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' ἐκ οἶσθαι. 2) ΣΟ.
Εἰπὲς μόνον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίμ-
σαι μοι, σὺ δ' ἐκ ἔγνως. ΣΟ. Πᾶς γάρ, σὺ
μηδὲν λέγοντος; ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ
σεσολομίζω, σὺ δ' ἐκ ἔπη τᾶτο δρωῖντι. ἐπεὶ
ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ. 3)

ΣΟ.

confidera. Nego enim te posse intelligere.
Quandoquidem (*sunι*) quae scis, (*sunι*) quae
nescis. SOL. Dic modo. LYC. Sed nunc quo-
que perverse voces junxi, tu vero non agno-
visti. SOL. Quomodo enim agnoscerem, te ni-
hil dicente? LYC. At ego dico et soloecismos
facio: tu autem facientem non persequeris.
Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

2. SOL.

2. ἂ μὲν — οἶσθαι] Verum est, τὰ μὲν, τὰ
δὲ dici, ut Diodor. Sic. XIV. c. 50. τὰ
μὲν συντέτριψε, τὰ δ' ἑκαύσεν. Sed et al-
terum usurpatur. Reitz.

3. ὄφελον δυνήσῃ] Thomas Magister docet,
ὄφελον semper cum optativo jungi, quan-
do significet utinam, et ponatur pro εἴθε,
aut cum praeterito, aut cum infinitivo,
praesertim cum pro εἴθε ἐμελλον accipia-
tur. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloe-
cismum; hic enim conjunctivo jungitur.
Grav.

ΣΟ. Θυμάσθαι λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι
καταμαθεῖν σολοικισμόν. ΑΤΚ. Καὶ πῶς ἂν
δύναμο τὸν εἶναι μαθεῖν, τὰς τρεῖς ἀγνοήσας;
ΣΟΦ. Τίνες τρεῖς; ΑΤΚ. Ὅλας ἀρτιγεν-
νοῖς. 4) ΣΟΦ. Ἐγὼ μὲν σε παίζην δοκῶ.
ΑΤΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα
ἐν τοῖς λόγοις. ΣΟΦ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι,
μηδενὸς εἰρημένα; ΑΤΚ. Δέλεκται, καὶ σεσο-
λοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' ἔκ ἔγνως. μέγα ἔν
ᾧθλον 5) κατέπραξας ἂν, ὑπὲρ ἔγνως. ΣΟΦ.
Οὐ

2. SOL. Mira narras, si soloecismum ego
observare non potero. LYC. Et qui possis unum
observare, qui tres ipsos ignoraveris? SOPH.
Quosnam tres? LYC. Universos prima lanu-
gine florentes. SOPH. Ludere te puto equi-
dem. LYC. At ego te ignorare, si quis peccet
in dicendo. SOPH. Et quomodo quis percipiat,
si nihil ejusmodi dictum sit. LYC. Dictum et
stribligine peccatum quadruplici: tu vero non
intellexisti. Magnum praemium (*certamen*) ergo
confecerat, si intellexisses. SOPH. Non ma-
gnum

4. Ὅλους ἀρτιγεννοῖς] Id est, omnes pu-
bescentes, cum ἀρτιγεννήτους, nuper natos,
sive recenset, dicere debuerit. *Graev.*

5. μέγα οὖν ᾧθλον] Hic μέγαν ᾧθλον dicen-
dum fuit, masculino genere. *Graev.*

Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.
 ΑΤΚ. Ἄλλ' ἐδὲ νῦν ἔγνως. ΣΟΦ. Πότε νῦν;
 ΑΤΚ. Ὅτε τὸ ἄδελον ἔφημι σε κατὰ πρᾶξιν.
 ΣΟΦ. Οὐκ οἶδα ἢ, τι λέγεις. ΑΤΚ. Ὁρθῶς
 ἔφης. ἢ γὰρ οἶσθαι καὶ πρόϊτί γε ἔστι τὸ ἐμπρο-
 σθεν. ἢ γὰρ ἐδέλεις ἐπιστάμ. συνήσω ἂν, εἰ-
 περ θελήσεις. 6)

ΣΟΦ.

gnum illud quidem, sed *mibi jam* professio ne-
 cessarium. LYC. Sed ne nunc quidem intellexi-
 xisti. SOPH. Quando nunc? LYC. Cum prae-
 mium te dicebam confecisse. SOPH. Quid di-
 cas nescio. LYC. Recte istuc dicis. Nescis enim.
 Et praecede saltem ad anteriora: neque enim
 sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3. SOPH.

6. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις.] *Intellexisses
 utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare.
 Ut συνήσω dictum sit inusitate, pro quo
 Atticus dixisset *συνήκας ἂν*. Medius scili-
 cet aoristus pro activo. *Micyllus* tamen
συνήσω putavit esse futuri activi primam
 personam, et in *εἴπερ θελήσεις* verbo
 optandi modo juncto soloecismum esse,
 forte non male. Nam *εἴπερ* indicativo
 junctum omnino usitatus est. *Graev. Mi-
 cylli* rationem interpretando secutus sum.
 Excitat Lycinus Soloecisten, ut, quando-
 quidem male sequatur praeerentem, id est
 Soloe-

ΣΟΦ. Ἀλλ' ἐγὼ βέλομαι· σὺ δὲ ἔδδ' εἴ-
 πας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγασσι. ΛΥΚ.
 Τὸ γὰρ νῦν ῥηθέν, μικρόν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκαλέθησον αὐθις, ἐπεὶ
 ἔκ' ἐμάθες ἐνδραμόντα. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς,
 ἐκ' ἔγωγε. ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν
 λαγῶ 7) ταχέως, ἄρα παρήξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν
 ἔξο-

3. SOPH. Sed volo ego. At tu nihil eo-
 rum dixisti; quae dicere soloeci homines solent.
 LYC. Nempe quod modo dictum est, minutum
 tibi malum videtur? Verumtamen sequere rur-
 sus, quia excurrentem non observasti. SOL.
 Per omnes Deos nihil equidem. LYC. Verum
 dimisi currere leporem celeriter. Num quid
 prae-

Soloecismos a se commissos non sentiat;
 ipse permutatis vicibus jam praecedere
 velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se,
 Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso
 fallit per illud εἴπερ ἐδελήσειας, pro εἴπερ
 ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum
 pronunciat Scholiastes, qui ipse quoque
 de futuro intelligit. *Gesner.*

7. μεθῆκα θεῖν λαγῶ] Ex *Athenae*. lib. IX.
 p. 400. discimus, Atticos dixisse λαγῶν in
 quarto casu, non λαγῶ, ut hic *Lucianus*.
 — Videtur etiam *Lucianus* in θεῖν pro
 θεῖν ὑποσολοικίζειν. — *Graev.* — μεθῆκα]
 Di-

ἔξισθον ἰδεῖν τὸν λαγῶ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ λήσασί σε ἐν σολοιτισμῷ πεσόντες
 ΣΟ. Οὐ λήσασι. ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.
 ΣΟ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΛΤΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς
 ἄγαν παιδείας διέφθορας, 8) ὥστε μηδ' αὐτὸ
 τέτο σολοιζόντας κατανοῶσαι. ἃ γὰρ πρόσσε-
 σιν αὐτῷ τὸ τινα 9)

ΣΟ.

praeteriisti? sed nunc etiam videre licet lepo-
 rem. Si vero minus, multiplicati lepores clau-
 te in stribligine jacebunt. SOL. Non clam me.
 LYC. Quin jam factum est. SOL. Mira narras.
 LYC. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti
 (*corruptus es*), ut neque in hoc ipso (*verbo cor-
 ruptisti*) male loquentes deprehendas.

4. SOL.

Dictionis hujus in eo pravitas sita est,
 quod, cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit,
 quod sensum perturbat, et alio pervertit;
 est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo
 vertitur, *leporem fivi*, aut *permisi*, quod
 sane optime θεῖν admittit; sed *leporem e
 manibus elabi fivi*, quod additamentum
 θεῖν respuit. du Soul.

8. διέφθορας] *Corruptus es* vel *peristi*. pas-
 sive. cum tamen hoc verbum proprie *per-
 didisti* significet. *Græc.*

9. οὐ γὰρ πρόσσεσιν αὐτῷ τὸ τινα] Haec ver-
 ba non interpretatus sum, quod e scholio
 irre-

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ εἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολομίζοντας κατενόησα. ΛΥΚ. Καί μὲ τείνων εἰσὴ τότε, ἄταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. 10) ἢ οἱ ἔ
νυν

4. SOL. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum jam deprehendi. LYC. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fier eorum, qui nutrices suas lactant (*lactens*). Auf
fi

irrepfisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. *Gesner.*

10. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismum soloecismo explicemus. Thomas Magister: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἃ ἔτεκα, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως. *Lactat mulier quos peperit, et lactenti parī absolute.* Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθας θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus *Luciani* in *Antiocho*: Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pullorum instar lugente. *Grav.*

νῦν ἔγνωσ' σολοικίζοντά με, ἔδδ' αὐξάνοντα παι-
 δία 11) σολοικισμόν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότη.
 ΣΟΙ. Ἀληθῆ λέγεις. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα
 ἀγνοήσομεν, ἔδδ' ἂν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν,
 ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε. μὴ
 τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἰ κατιδεῖν τὸν
 σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ
 μὲν ἔγω.

Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, 12) ὃ συνεγενό-
 μην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπα-
 χθῶς.

si ne nunc quidem me sribligine turbare ora-
 tionem intelligis, neque augentes (*crescentes*)
 pueri soloecismum facient apud non intelli-
 gentem. SOL. Verum dicis. LYC. Atqui
 haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostro-
 rum, quando etiam hoc male junctum te effu-
 git. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse
 ad deprehendendum soloecum, ipsumque te
 soloecum negare. Atque ego ita tibi *consulo*.

5. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui
 in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et
 mo-

11. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία] Carpit hic eos
 Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro
 αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Graev.

12. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic
 Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile di-

χθῶς, καὶ ἐκ ἡλεγχε τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς
 μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα, πηνίκα 13) ἔξεις;
 Τίς γὰρ αὖν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς τήμε-
 ρον ὡς ἐξιῶν; ἑτέρη δὲ Φήσαντος, ἰκανὰ ἔχω
 τὰ πατρῷα, 14) πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ
 πα-

molestia, nec peccantem redarguebat: verum
 interroganti, *Qua hora* (quando) *exires?* *Quis*
enim, inquit, *responderes tibi de hodierno die,*
quasi exiturus? Alio autem dicente, *Luculentum*
babeo patrimonium; *Quid ais?* inquit, *Pater ergo*
tuus

dictu est. Socrates Grammaticus laudatur
 in Etymologico M. An a *Mopso* patriam
 signat Mopluestiam aut Mopsopiam? *Ges-*
ner.

13. πηνίκα] Hic soloecismus in eo vertitur,
 quod πηνίκα posuerit, pro *quando* vel *quo*
tempore, cum Atticis significet tantum *qua*
hora? Graev. — Breve horarum spatium
 indicat πηνίκα, et ultra diem ipsum nun-
 quam exspatiatur: moras enim aegre fe-
 rentis est. *Du Soul.*

14. ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα] Hoc est, *ac-*
quiesco patriae legibus et consuetudinibus.
 Cum proprie et Attice haec verba signifi-
 cent, *babeo satis amplum patrimonium.* Nam
 πατρῷον id dicitur, quod quis a patre re-
 lictum habet: *πάτριον*, quod ad univer-
 sam

πατὴρ σε; ἄλλα δὲ αὐθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐσὶ μοι· 15) ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βαρβαρος ὢν. ἄλλα δὲ εἰπόντος, ὁ δεινὰ ἐστὶ
μα-

ius mortuus est? Alio rursus dicente, *Concivis meus est*: *Nesciebamus ergo*, inquit, *te barbarum esse*. Alio dicente, *Iste est ebriosae*; (ebriosus) *Ma-*

sam patriam spectat; sic dicuntur πατρίω ἔθνη. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρία, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet solecismum. *Graev. et Jense.*

15. συμπατριώτης ἐσὶ μοι] *Pro civis meus est*, cum dicendum sit πολίτης ἐσὶ μου vel μοι. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης et πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, iique ingenui, πατριῶται barbari et servi. neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt, *civis*, *aequalis*, *tribulis*. *Graev.*

μεθύσης, 16) μητρός εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέ-
ρα δὲ ἐκτελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τὰς
ἐξελοχότας. 17) εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πά-
ρεςιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μι. ἔκην, ἔφη, λή-
ψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεςιν. 18) ἑτέρα δὲ
εἰπόν.

Marris, inquit; aut quomodo intelligis? Alio
ἐκτελοχότας dicente; *Duplicas*, inquit; ἐξε-
λοχότας. Dicente quodam, Λῆμμα (*Acceptio*)
in illo est; per geminum μι (*cum vellet λῆμα;*
generosum imperium.) Ergo, inquit; accipiet.

Bb 2

Alio

16. ὁ δεῖνὰ ἐστὶ μεθύσης] Soloecismus in eo
versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim
dicunt ἡ μέθυσος vel ἡ μεθύση, τῆς μεθύ-
σης. Barbari verò de viro etiam utuntur
μεθύσης. Quare μεθύσης per soloecismum
est nominativus; et per Atticismum ge-
nitivus. *Graev.*

17. ἑτέρου δὲ — ἐξελοχότας] Tolerabilio-
rem puto hanc *Graevianam* lectionem vul-
gata: ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις,
ἔφη, τοὺς λέοντας nempe ut illud *duplicare*
referatur ad primam litteram praesenti-
tis in augmento praeteriti geminatam
praeter Atticorum consuetudinem, qui
pro λε et με ponunt ει. *Gesner.*

18. λῆμμα πάρεςιν αὐτῷ] *Lucrum adest illi,*
cum λῆμα πάρεςιν αὐτῷ, id est, fiducia
an-

εἰπόντος, πρόσσειν ὁ μείραξ οὐμὸς Φίλος, 19)
 ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ
 τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι 20) τὸν ἄνδρα, καὶ
 Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς,
 διώξῃ. ἀλλὰ δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυ-
 Φαιοτάτος, 21) χαριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυ-
 Φῆς

Alio dicente, *Accedit ille adolescentula (adolescentulus) amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo (Timeo) virum et fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris.* Alio dicente, *Amicorum summiissimus; Lepidum, inquit, summo facere*

animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Graev.

19. πρόσσειν — Φίλος] Hunc conviciari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Artice sunt locuti, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειρακίσκος, nisi cum mollem et pathicum vellent intelligi. *Graev.*

20. δεδίττομαι] Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *timeo*, cum sit *terreo*. *Graev.*

21. ὁ κορυΦαιοτάτος] Negat Thomas Mag. superlativo addendum superlativum. *Graev.*

Φῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ 22) δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμῶς; ἐξ επιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, 23) ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθαάνης. λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, 24) καὶ λόχον, ἔφη, Εὐνοφῶν
 συνε-

cere, aliquid alius. Dicente quodam, *Expello;* (*Exire volo*) *Quem*, inquit, *expellis?* Dicente quodam, *Exsuperne* (*superne*) *Ex superne*, inquit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Conjuxit* (*Injuxit*) *mibi;* *Ezium manipulum*, inquit,
 B b 3

22. ἐξορμῶ] Hoc verbum absolute usurpatur pro *exeo* et *proficiscor*, sive *erumpo*: cum proprie apud Atticos activum sit significans, *inciso*, *urgeo*, *impello*. Graev.

23. ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος] *Cum* quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς omissa praepositione. Graev.

24. συνετάξατό μοι] *Jussit mibi.* Sic interpretor, non ut Micyllus, *composuit*. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro *κελεῦειν*, cum συντάσσειν proprie sit *ordines instruere*, *componere*. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut *Xenophon*. Graev. — ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. Gesner.

συνετάξατο. ἄλλα δὲ εἰπόντος, περίεσθην αὐτὸν ὥς λαθεῖν, θαυμάσων, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, περίεσθης τὸν ἕνα. ἑτέρω δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ, 25) καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν.

Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τὰς σολοιμίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γὰρ τὸν εἰπόντα, νῶϊ τῷτο δοκεῖ, 26) σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς;

quit, Xenophon, Alio dicente, *Circumsteteri* (*subterfugi*) illum, ut *delirescerem*; *Mirum*, inquit, si unus ipse unum circumsteteristi. Alio dicente, *Commiscebatur* (*Comparabatur*) illi; *Omniq̃o etiam separabatur*, inquit.

6. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos (nobis) hoc videtur*; Tu, inquit, etiam

25. συνεκρίνετο αὐτῷ] *Judicio experiebatur, vel coniedebatur, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat atque dissolvebatur. *Graev.*

26. νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut soloecismo soloecismum explicemus: *Nos hoc videtur*. Ubi νῶϊν nobis dicendum fuit. *Graev.*

ἔρεϊς, ὡς ἀμαρτάνομεν. 27) ἑτέρω δὲ σπαρῇ
διηγεμένω τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ αἰπόντος, ἡ
δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, 28) ἐν δὲρα, ἔφη, ὃ
Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι 29) δὲ τινος
αἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν
εἶρ-

*etiam Nos (nobis) dices, nos peccare. Alio serio
narrantē rerum patriarum quiddam, ac dicen-
te, Illa vero Herculi mista; Non igitur, inquit,
mistus illi Hercules? Quodam dicente, Se tonden-
dum esse; Quid enim; inquit, malum fecisti, &*

Bb 4

di-

27. σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἔρεϊς, ὡς ἀμαρτάνο-
μεν] *Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ
ἀμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Graev.*

28. ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] *μίγνυσθαι
Thomas Mag. docet recte dici de viro cum
muliere consuescente, male vero de mu-
liere, quae cum viro rem habet. Graev.*

29. καρῆναι κ. τ. λ.] *Cum quidam pro καί-
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod
erat ignominiosum verbum. Nimirum κα-
ρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua
utebantur in morionum et stupidorum, et
γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus indu-
cebantur, capitibus radendis. Illi enim
ad cutem radebantur, cum alii tonderen-
tur. Graev.*

εἰργασαι, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δὲ
 τινος λέγοντος, 30) πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυ-
 γομαχεῖς; ἑτέρω δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι 31)
 τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί
 βελομένω τῷ βασανίζοντος; προκόπτει 32) δὲ
 τινος

dignum ignominia? Et, decertare quodam dicen-
te, (de amica disputatione), Cum hoste, inquit,
decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum
aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid
quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Pro-
ficit

30. ζυγομαχεῖν δὲ τινος λέγοντος] Cum qui-
 dam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere
 cum familiaribus. Cum hoc verbum pro-
 prie significet apud optimos quosque au-
 ctiores tantum cum hostibus contendere.
Graev.

31. βασανίζεσθαι κ. τ. λ.] Repræhendit hic
 Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est pro-
 bare, explorare, quaestionem exercere,
 quaestioni subicere, torquere, ut vulgo
 loquuntur, abutebantur et usurpabant de
 homine, qui morbo vexabatur. *Graev.*

32. προκόπτει κ. τ. λ.] Quod hic Socrates
 ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν dicendum
 esse, in eo forte illi assentitur Plato, Iso-
 crates et Philostratus, pro προκόπτειν,
 ἐπίδοσιν λαβεῖν et ἐπιδιδόναι dicentes,
 pro-

τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τῷτο ἐπιδιδόναί καλεῖ. ἐρομένη δὲ τινος, εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, 33) πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις, ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τῷ τρίτῳ, 34) Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐν-
ταύ-

facit in disciplinis; Ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis (declamabit) iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans, declamaturusne sim, dicis iste?

7. Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris; (moriatur) Melius, in-*

Bb 5 *quit,*

progressiones facere, procedere, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus. Graev.

33. εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα.] Vitium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatus habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. *Graev.*

34. Ἀττικίζοντος — τοῦ τρίτου.] Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia per-
sona

ταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς
τὸν εἰπόντα δὲ, σοχάζομαι αὐτῷ, 35) ἐπὶ τῷ
Φεῖδομαι αὐτῷ, μὴ τι, ἔφη, διήμαρτες βα-
λῶν; ἀΦισᾶν 36) δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἐτέρε
ἀΦισάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, ἂν αἶδα. πρὸς δὲ
τὸν

quit, erat etiam hic non affectare sermonem Atti-
cum et male ominari. Ad eum, qui dixerat, col-
lineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, ja-
culando aberrasti? Cum ἀΦισᾶν aliquis diceret,
et alter ἀΦισάνειν; (pro ἀΦισάνειν sollicitare ad
defectionem) Ambo quidem, inquit, non novi.
Ad eum, qui dixerat, Praestertquam nisi, Haec
ge-

sona τεθνήξει, quod apud Germanos Atti-
cos est secundae personae: quare sequitur
βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν κατα-
ρώμενον. Hoc est; praestaret vel hic te non
Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis
enim: mihi morieris. Graev.

35. σοχάζομαι αὐτοῦ] Apud Lascarem Con-
stantinum legitur, σοχάζομαι, Φεῖδομαι
significat, ἀκρεβολουοῦμαι et εἰλεῶ, prae-
parcum esse et misereri, quod an hic lo-
cum habeat nescio. Graev.

36. ἀΦισᾶν] Negat hic Lucianus recte dici
ἀΦισᾶν et ἀΦισάνειν, pro eo enim dicen-
dum ἀΦισάναι. Graev.

τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ 37) ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ χαρίζοι. 38) καὶ χρεῖσθαι δέ τις εἰπόν-
τος, ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέ-
γοντι ἔκτοτε, 39) καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
ρυσιν,

geminata, inquit, *nobis largiris (gratis et frustra adeo ponis)*. Et χρεῖσθαι (*pro χρῆσθαι, uri*) di-
cente quodam, *Verbum*, inquit, *Pseudasticum*.
Dicenti ex tunc, † *Pulchrum*, inquit, *dicere ex*
supra.

37. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehendi-
tur haec locutio, quod, qui paulo accura-
tius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt,
vel εἰ μὴ solum, auctor est *Pbrynichus*.
Ceterum *Thomas* est in diversa sententia.
Græc.

38. χαρίζοι] Sic *edd.* praeter *Florent.* et *Sal-*
mur. in quibus est χαρίζη. χαρίζει emen-
dat, *Gesn.* recte. *Reiz.*

39. ἔκτοτε] De eo *Pbrynichus*: ἔκτοτε κα-
τὰ μηδένᾳ τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου.
Idem inferius: ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ
λέγεις· ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς
χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς
προθέσεις. Et *Thomas* negat praepositio-
nem recte componi cum adverbio. Quare
ἐκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, et ἀπὸ τό-
τε non sunt recepta Atticis, qui pro eis
dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῶ,
ἐκ

ρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τοῦ δὲ
 ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε 40) χρωμένῃ τινός, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβάνομαι δὲ,
 ἐπὶ

superiori anno, *Plato enim in tunc ait* †. Ei,
 qui *Eccc pro vide utebatur, Alia*, inquit, *pro*
aliis significas. Dicente quodam *Accipio pro*
intelligo, mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 di-

ἐκ τοῦτου. *Graev.* — Nusquam fere ma-
 gis quam hic interpretationis me poeni-
 tuit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut
 mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur?
 Graeca reponerem, ut superior in-
 terpres? Hoc promptissimum erat. Sed an-
 tiqui interpretis ratio tolerabilior, quia
 tum interpretationes non cum Graecis
 edebantur. Quis nos feret, si juxta se
 Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo?
 Hoc agam. Permutabo utcumque Latinis
 Graeca: sed monebo lectorem, me non
 satis intelligere, quae crucibus inclusa
 sunt, et gratias habiturum, qui sensum et
 cohaerentiam sermonis aperiat. *Gesner.*

40. τοῦ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε] *Cum quidam*
ἰδοῦ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit
 Lucianus ἰδοῦ adverbium poni sine accu-
 sativo post se. Nam ita video plerosque
 omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi accu-
 sativum. *Graev.*

ἐπὶ τῷ συνήμῳ λέγοντός τινος, θαυμάζον, ἔφη, πῶς ἀντιποιεῖμενος τῷ λέγοντος; Φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον 41) δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἔσιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν 42) δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἔσιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἰληχα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τῷ πέτεσθαι πολλῶν λέγοντων, ὅτι

dicet sibi dicendi partes, dicat se vindicare †. βράδιον dicente aliquo; Nonne est, inquit, simile (aeque vitiosum) alteri; τάχιον; βαρεῖν (gravate) cum dixisset aliquis; Non est, inquit, βαρύνειν, qua putasti (ita insolitum, ac putasti.) Cum λέλογχα aliquis, quod est εἰληχα (fortitius sum) dixisset, † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι (volare) dicerent; verbum hoc esse a πτῇ-

41. βράδιον κ. τ. λ.] Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. — Verba, quae sequuntur, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda (I.) οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Graev.

42. βαρεῖν κ. τ. λ.] Idem Thomas docet: βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. Graev.

ἔτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα; 43) σαφῶς
 ἴσμεν. περιεῖρόν δέ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀτ-
 τικόν, καὶ τὸν Φάττον ἐρᾶμεν; ἔφη. Φακόν
 δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι; 44) καὶ πῶς ἂν;
 ἔφη;

πτήσις (*volatus*) *plane scimus*. *Columbum* (*pro columba*) dicentē quodam, tanquam Atticum,
Etiā hunc anatem vocabimus, inquit. Cum di-
 ceret aliquis, *Lentiginem* (*pro lente*) *se edisse*:
 Quo-

43. ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocatur
 Grammaticus, Quantum, inquit, ex usu
 populari verbi hujus intelligo, a πτήσαι
 derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu
 verbi, se intelligere, haec duo cognata
 esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα
 si nomen est in Graeco, ego *verbum* dixi;
 quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro
 omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum
 περὶ ἐκλογῆς. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων
 disputant. *Gesner*.

44. Φακόν — ἐδηδοκέναι] Cum quidam di-
 xisset se edisse Φακόν, id est vasculum
 olearium, cum Φακὴν *lenticulam* dicere de-
 buerit, vel Φακόνες pluraliter. *Graev*. Scio
 ego Φακόν non esse lentiginem; et disce-
 re poteram significationem hujus nominis
 ex adnotatione *Graevii*. Sed volebam in
 simili voce similem Soloeicistam dare.
Lent-

ἔφη, φακὸν τις φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια.

Ἐπαίνωμεν δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τὰς βελτίστους 45) εἶναι ὅλως, σὺ δὲ γνώρισον. οἴμαι γάρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσέτων γέ ἐπακτάσας τῶν ἐξῆς λεγομένων. ΣΟΛ. Ἴσως μὲν

Quomodo tandem, Lentiginem quis edas? inquit. Atque ista Socratea sunt.

8. Redeamus jam, si videtur, ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint* agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* possis, qui tot deinceps proferri audieris. SOL. Forte ne nunc quidem, τε

Lentigo enim vicina *lensi* vel *lenticulae* non minus, quam *Φακῆ* est *Φακός*. *Gesner.*

45. τοὺς βελτίστους] Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit Soloecismos, de quibus tanquam personis loquitur. Cur autem ὅλως dicat, non comminiscor: nisi forte toto hoc libello Antisophistae cujusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, et hic indicat, se reliqua non jam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. *Gesner.*

μέν, ἀδὲ νῦν δυνήσμαι σε λέγοντος· ὁμῶς εἶπε.
 ΛΤΚ. Καὶ πῶς Φῆς ἃ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχεδὸν ἀνέωγέ 46) σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.
 ΣΟΛ. Εἶπε τοίνυν. ΛΤΚ. Ἄλλὰ εἶπον. ΣΟΛ.
 Οὐδέν γε, ὥς ἐμέ μαθεῖν. ΛΤΚ. Οὐ γὰρ
 ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον. ΛΤΚ.
 Τί ἔν πεσόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολαθήσεις ταῖς
 λεγομένοις; καίτοι πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥη-
 θέντα ὑπὸ σῆ, ἐγὼ μὲν ὡμην ἱππεῖς 47) εἰς
 πεδίον

te dicente, potero. Sed dic tamen. LYC. Et
 quomodo te posse negas? Janua enim prope
 tibi se cognoscendorum illorum aperuit. SOL.
 Ergo dic. LYC. Dixi equidem. SOL. Nihil
 certe, quod ego assequerer. LYC. Non ergo
 illud *aperuit se* assecutus es? SOL. Non. LYC.
 Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem quae
 dicuntur assequeris. Atqui *respiciens* ad ea,
 quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites*
 me in campum vocare. Tu vero (*in Graeca*
voce)

46. ἀνέωγε] Male dicitur pro ἀνέωκται.
Graev.

47. ἱππεῖς] Nomina in *ς* apud medios in-
 ter Atticorum veterum et Sophistarum ae-
 tatem scriptores fere *εἰς* contractum ha-
 bent in accusativo plurali: apud veteres
 Atticos et Sophistas sine contractione fere
 in *εας*. *Graev.*

πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τὰς ἰππεῖς κατενόη-
σας; 48) ἀλλὰ εἰσικας ἔφροντιζεν τῶν λόγων,
μάλιστα ἔς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτὰς 49) διήλθο-
μεν. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως
αὐτὰς διεξέρχῃ.

ΛΤΚ. Πάνυ γέν ἀδηλόν· ἐσι, τὸ κατὰ
σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τῷτο
μὲν

voce) Equites (soloecismum esse) agnovisti?...
Sed videris non curare literas, maxime quas
modo inter se (nos) ipsos agitabamus. SOL.
Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tra-
ctas.

9. LYC. Nempe valde obscuram est illud
inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc qui-
dem

48. κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατε-
νόησας infiltrare paululum, et responsum
expectare Lycinus, deinde pergere, quod
punctis illis exprimere studui. Gesner.

49. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Lucu-
lensus Soloecismus, ut si dicam inter eos
ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loqui-
mur. Dicendum igitur cum Plat. in Gor-
gia. ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos injuria af-
ficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδσαν οἱ πάν-
τες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐ-
τοὺς tertiae personae pronomen junxerunt
verbo tertiae personae. Graev.

μὲν δῆλον· σὲ δὲ ἔδειξάν τ' θεῶν ἀγνοῶντα παύ-
σεις, πλὴν γε ὁ Ἀπόλλων. *μαντεύεται* 50)
γὰρ ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ ἔδὲ τὸ
μαντευόμενον κατενόησας. ΣΟ. Μὰ τὰς θεάς,
ἔ γάρ ἐμαθόν. ΛΤΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει
σε περιϊών; 51) ΣΟ. Ἐοίκασί γε. ΛΤΚ. Ὁ δὲ
καθ'

dem apertum: at te Deorum nemo ab igno-
rantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.
Deliberas (respondet) enim ille consulentibus
universis. Tu vero neque *illud deliberatum* in-
tellexisti? SOL. Non, per omnes Deos: ne-
que enim percepi. LYC. An ergo *ad unus (ad
unum)* fugit te oberrans *Soloecismus*? SOL. Vi-
dentur certe. LYC. Sed illud *ad unus* quomodo
te

50. *μαντεύεται*] *Μαντεύεσθαι* dicitur pro-
prie de consulentibus. Verum non sem-
per observatur illud Luciani de hac voce
praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀτ-
τικωτάτοις scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam
dicitur de Diis et hominibus respondentibus. Graev.

51. εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιϊών] *Nam
singuli soloecismi tibi latent circumvoluti.* Sic
legendus hic locus (non καθ' εἰς) et ver-
tendus. Sensus est: singuli, qui circa te
oberrant, a me tibi obijciuntur soloecismi,
te fugiunt, a te non animadvertuntur.
So-

καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν; ΣΟ. Οὐδέ τῆτο
 ἔμαθον. ΑΤΚ. Οἶσθα δέ τινα μνησευόμενον
 αὐτῷ γάμον; 52) ΣΟ. Τί ἔν τῆτο; ΑΤΚ.
 "Οτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνησευόμενον αὐ-
 τῷ. ΣΟ. Τί ἔν πρὸς τὸν μὲν πρᾶγμα, εἰ σο-
 λοικίζει τις μνησευόμενος; ΑΤΚ. "Οτι ἀγνοεῖ
 ὁ Φάσκων εἶδέναι, καὶ τῆτο μὲν ἔτῳς ἔχει. εἰ
 δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν
 γυναῖκα, 53) ἄρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ; ΣΟ.
 Τί

te praeteriit? SOL. Neque hoc percepi. LYC.
 Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?
 SOL. Quid ergo istuc? LYC. Soloecisimum
 committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.
 SOL. Quid ergo ad meam rem, si quis *nubens*
 Soloecisimum faciat? LYC. Illud, quod igno-
 rat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem
 ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat,
se discedere ab uxore; num illi permittas? SOL.
 Cc 2 Quid-

Soloecismus versatur in καθ' εἷς. Attice
 enim dicendum fuisset καθ' ἑνα. Graec.

52. μνησευόμενον] Magistri docent, μνησθαι
 proprie esse *ambire* puellam sive foemi-
 nam; et dici de viris Attice; μνησεύεσθαι
 vero de puellis et foeminis, quae despon-
 dentur et nubunt. Graec.

53. ἀπολείποι τὴν γυναῖκα] Uxor cum a
 viro divortit, nuntium remittit, dicitur
 Grae-

τί γὰρ ἔκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδική-
μενος; ΛΤΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτῃ, ἐπι-
τρέποις ἂν αὐτῷ τῷτο; ΣΟ. Οὐκ ἔγωγε.
ΛΤΚ. Ὅρθως γὰρ λέγεις· ἔ γὰρ ἐπιτρεπτέον
σολοικίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως
τῷτο μὴ πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ
τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι, 54) τί
φή-

Quidni vero permittam, si is injuria affectus
videatur? LYC. Si vero pareat, soloecismum
ab illo committi, num hoc ei permittas? SOL.
Non equidem. LYC. Recte sane dicis. Non
enim indulgendum amico sribligine peccanti:
sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis
nunc *crepare faciat ostium intrans, aut exiens*
pul-

Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divorte-
re, discedere a viro*. vir vero cum repudiat
uxorem, ἐμβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exi-
gere*. Graev.

54. εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν,
καὶ ἐξιῶν κόπτοι] Haec verba bene vertit
interpretes per *concrepuit ostium et pulsavit*.
Nam quod apud Latinos discrimen est in-
ter *ostium crepat* et *pulsatur*, eadem est
apud Graecos inter κόπτειν et ψοφεῖν.
Exiturus cum fores ferit et percutit, ut
illo strepitu admonerentur qui foris erant,
cavere sibi, atque abstinere, ne laederen-
tur,

Φήσομέν σε πεπονθέναι; ΣΟΛ. Ἐμέ μὲν
 ἔδεν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βάλεσθαι, ἢ ἐξί-
 ναι. ΑΤΚ. Σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπτοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, ἔδεν ὅλως πεπονθέναι δόξο-
 μεν ἀπαίδευτον ὄντα; ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.
 ΑΤΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσο-
 μαι 55) σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι
 τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ.

pulset, quid tibi animi fuisse dicemus? SOL.
 De me nihil; sed illum intrare voluisse vel
 exire. LYC. Te vero, qui vel *pulsantem* vel
crepitum excitantem ignores, plane nihil sensisse
 putabimus, indoctum adeo hominem? SOL.
 Contumeliosus es. LYC. Quid ais? *modo* ego
 contumeliosus *fiam*, dum tecum disputo? Vi-
 detur autem male junctum illud *modo fiam*,
 quod tu non agnovisti.

Cc 3.

10.

tur; apud Atticos enim fores non intror-
 sum trahendo, sed in viam publicam pel-
 lendo aperiebantur; exiturus itaque hoc
 crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis
fores crepare, Graecis ψοφεῖν cum vero
 introiturus fores percutit, ut aperiantur,
 dicuntur Latinis *fores pulsari et pulsari*,
 Graecis κόπτεσθαι. Attice igitur dixisset
 κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφοίῃ ἐξιὼν.
 Graev.

55. νῦν δὴ γενήσομαι]. Soloecismus est hic,
 quod

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἀλλ' εἰπέ τι τριᾶτον, ὥς κἀμὲ μαθεῖν. ΛΤΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς; ΣΟ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολεμίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὃ, τι ἕκασον σεσολεμίσας. ΛΤΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶτων ἔξεσί σοι καθ' ἕκασον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι (ἄττα 56) ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν

γθ

10. SOL. Desine, per Minervam, et dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi. LYC. Et quomodo assequaris? SOL. Si percurras omnia, in quibus sribligine sermonis me non observante te ais ultro peccasse, et in quo quidque peccatum sit, doceas. LYC. Nequaquam, bone vir, sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia *quaedam* (ἄττα) si videtur, per-

cure.

quod νῦν δὴ cum futuro jungatur, cum debeat cum praesenti jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γίνομαι. Graev.

56. ἕτερόν τι] Lucem huic loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα. Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὔρεται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ

γε αὐτὸ τῷτο τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψι-
λῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ
τῷ ἑτέρῳ συντιθέμενον.] 57) μὴ γὰρ ἔτως ἄλο-
γον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρίσεως, ἦν με Φῆς
ὑβρίσαι, 58) εἰ μὴ ἔτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ,
φαίην

curramus. Ac primo ipsum illud ἄττα non
denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.]
Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud
de contumelia videamus, qua te affectum a
me dicis. Si non ita dicerem, sed in te conu-

C c 4

me-

ὦ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρωμεν, οἷον πάντα
ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀν-
τὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος
ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεί.
ἔπεται μὲν, ὡς τὸ ἑτέρ' ἄττα, καὶ πρὸς
ἄττα προηγείται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλά-
τωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦτα,
ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. Bos.

57. ὀρθῶς — συντιθέμενον] Hoc lectoris
eruditi vel Scholiastae iudicium, in mar-
gine positum, malum pedem in ipsam Lu-
ciani orationem videtur intulisse. Sic ve-
ra sunt, et cum *Thomae Magist.* observa-
tione conveniunt, sed sententiam et con-
nexionem turbant. *Gesner.*

58. ἦν με Φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob-
soni affinitatem σέ post ὑβρίσαι. Aperte
enim

Φαίην ἴδιον. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
ΛΤΚ. Ὅτι τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι
τὸ σὸν, ἢ τοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλω
τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, 59) ὅταν εἰς τι τῶν σῶν
γίγνηται ἡ ὑβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει
τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ
Φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ
τῶν

*meliosus fuisse; proprie loquerer. SOL. Ego
non habeo dicere. LYC. Nam te contumeliose
tractare significat corpus tuum aut plagis, aut
vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in
te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum
aliquid exercetur contumelia. Etenim qui
uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te
contumeliosus est; et qui filium tuum, et ami-
cum,*

enim indicare vult differentiam inter
ὑβρίσαι σε, et ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe
interpretatus sum. Deinde verba Ἐγὼ
μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita
distinguenda, nisi fallor, ut in interpre-
tatione nostra factum est. *Gesner.*

59. σὲ ὑβρίσειν καὶ εἰς σέ] Ὑβρίζω σε scili-
cet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε,
est cum in tuos amicos, aut quicquid ad
te pertinet, contumeliosus et injurius sum.
Græc.

τῶν πραγμάτων ἔτιωσ ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς
 πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, εἶον εἰς τὴν παροι-
 μίαν, ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν 60) ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ. ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον. ΛΥΚ.
 Ἀρ' ἐν καὶ τῆτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα
 ὑπαλλάτταν, σολοικίζειν καλεῖσιν; ΣΟ. Ἄλ-
 λά νῦν εἰσομαι. 61) ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλ-
 λάτταν; ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λεγέειν
 δόξει. 62) ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἰ 63) ταῦτόν
 τῷ

cum, et qui servum; quin etiam de rebus ita
 tibi res habet. Nam etiam *in rem contumeliosus*
 aliquis esse dictus est, verbi gratia *in prover-*
binum, ut Plato ait in *Symposio*. SOL. Com-
 prehendo differentiam. LYC. Numquid ergo
 hoc etiam comprehendis, qui *permutes* ista, illi
 stribliginem orationis objici? SOL. Certe nunc
 (*a te monitus*) sciam. LYC. Sed ipsum *immuta-*
re? SOL. Idem mihi dicere videtur. LYC. Sed

Cc 5

quo-

60. ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν] *Platonis verba sic*
se habent: "Ομηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ
μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς
τὴν παροιμίαν.

61. νῦν εἰσομαι] *Si superiores de ἄρτι et*
νῦν futuro non jungendis observationes
bene habent: hic etiam Soloeecista sui no-
minis mensuram implet. Gesner.

62. δόξει] *Forf. δοκεῖ. Gesner.*

63. εἰ] *Forf. εἴη. Gesner.*

τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν
 ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον (64) γίνεται, τῷ μὴ ὁρθῶς
 πρὸς τὸ ὁρθόν, τὸ δὲ τῷ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;
 ΣΟ. Κατέμαθον, ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέγειν ἐστὶ· τὸ δ' ἐναλ-
 λάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ
 κυ-

quomodo idem sit *permutare* et *immutare*, cum
 hoc sit (*positio*) unius pro altero, vitiosi pro
 recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro
 eo, quod est (*falsi pro vero*). SOL. Jam asse-
 quor: *permutare* est improprium dicere pro
 proprio: *immutare*, interdum proprio uti, in-
 ter-

64. ἑτέρου πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis
 ὑπαλλάττειν et ἐναλλάττειν derivata rem
 declarare aliquo modo possunt. Nempe
Enallage est, cum pars pro parte, casus pro
 casu, non immutata sententia ponitur;
Hypallage, cum duo nomina vices suas *per-*
mutant, et *mutuo* alterum pro altero poni-
 tur. Itaque *Enallage* pro eo, quod ponere
 debebat, sed non ponit, substituit aliud:
Hypallage duo ponenda ratione constru-
 ctionis inter se permutat. Sed non semper
 definitiones accuratas ponunt Grammatici;
 non semper bonas definitiones recte ap-
 plicant. Etiam hic Soloecista non bene
 cepit, quod se dicit affecutum. *Gesner*.

κυρίῳ χρῆσθαι. ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν καὶ ἄχαριν. τὸ δὲ σπεδάξεν πρὸς τινὰ, τὴν οἰκίαν ὠφέλειαν τῷ σπεδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινὰ, τὴν ἐκείνῃ περὶ ὃν σπεδάξει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβῆται παρὰ τισὶ βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβὲν ἐκείνῳ. ΣΟΛ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΛΥΚ. Τόγῃ μὴν καθέζεσθαι, τῷ καθίζεν, καὶ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο, ἅρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν; ΣΟ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθαι ἤκαόν σε λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον. ΛΥΚ. Καὶ ἐρῶς γε ἤκασας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο
δια-

terdum improprio, LYC. Habent ista quoque contemplationem non injucundam: *Studiose appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere alicui*, utilitatem ejus, cui studemus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse autem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio, SOL. Nempe.

II. LYC. Verum *confidere* et *sedere*, itemque *assidere* et *sede*, numquid nosti quid differant? SOL. Non novi, sed hoc dicere te audivi, *confedor* esse peregrinum, LYC. Recte tu quidem audisti. Sed ego *asside* et *sede* differre

διαφέρειν Φημί. 65) ΣΟ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον; ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐςῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἦσο ξεῖν' 66) ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δῆρμεν εὐρην. ἀντὶ τῷ μέντε καθεζόμενος. πάλιν ἔν εἰρησθῶ, ὅτι τὸ ταῦτα παρκαλλάττειν, ἀμαρτάνειν.

ferre ajo. SOL. Et qui tandem differrent? LYC. Quod ad stantem dicitur *Affide!* alterum autem ad sedentem. V. G. *Quin, peregrine, sedes, sedem inveniemus et ipsi: sedes, pro manes sedens.* Quare iterum dictum fit, mutare talia,

65. τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem jubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Graev.

66. Ἦσο ξεῖν'] Apud *Homerum* Od. π', 44. manifesto ἦσο significat, *sede*, hoc est, *sedem*; quam occupasti, retine: propter ea, quae praecedunt. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *affide* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrati potest; non aulim dicere, nunquam positum aliter. *Gesner.*

κην ἐσί· τὸ δὲ καθίζω, τᾷ καθέζομαι ἄρα σοι
δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴπερ τὸ μὲν ἕτερον
δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνως ἡμᾶς
αὐτὰς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ
λέγε, ἔγω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν. ΛΥΚ.
Ἐτέρως γὰρ λέγοντος· ἔ κατανοεῖς. ἔκ οἶσθα,
οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς 67) ἀνὴρ; ΣΟ. Πάντο
οἶδα νῦν γέ σε ἀέσσης ταῦτα λέγοντος. ΛΥΚ.
Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδελῆν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν
τῷ καταδελῆσθαι νενομικας, ἐγὼ δὲ οἶδα δια-

φο-

taliam, peccare est. Colloco autem a Sedeo num-
quid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum
alterum faciamus in aliis, collocare dico, alte-
rum vero in nobis solis, sedere.

12. SOL. Haec etiam satis enarrasti: et
dic sane *ultra*: ita enim oportet te docendo
praeire. LYC. Nempe aliter dicente me, non
intelligis. Non nosti, quid sit *vir scriptor*?
SOL. Omnino novi nunc quidem, postquam
te ista dicentem audiui. LYC. Quandoquidem
etiam καταδουλοῦν tu forte idem quod κατα-
δου-

67. ξυγγραφεὺς] Secundum sententiam Tho-
mae Mag. et Ammonii ξυγγραφεὺς dicitur
non solum de scriptore et auctore libro-
rum, sed et de scriba senatus, aut alius
collegii. Graev.

Φορὰν ἔκ ὀλίγην ἔχον. ΣΟ. Τίνα ταύτην;
 ΛΤΚ. "Οτι τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ καταδελῆν δ'
 ἑαυτῷ γίγνεται. ΣΟ. Καλῶς λέγεις. ΛΤΚ. Καί
 ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ
 μοι 68) αὐτὸς εἰδέναι ἔκ εἰδῶς δόξεις. ΣΟ.
 Οὐκ ἂν δόξαιμι. ΛΤΚ. Οὐκὲν τὰ λοιπὰ εἰς-
 αὐθις ἀναβλασώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν
 διάλογον. 69)

δουλοῦσθαι putasti. Ego vero differentiam
 ea non parvam habere, novi. SOL. Quam?
 LYC. Quod alterum significat alterius potestati
 subicere; καταδουλοῦν vero sibi. SOL. Recte
 dicis. LYC. Superfunt alia quoque multa tibi
 discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris,
 cum nescias. SOL. Non videri possum. LYC.
 Ergo in aliam occasionem differamus reliqua,
 hunc autem solvamus collocationem.

68. μοι] μὴ legit *Gesner*.

69. διαλύσωμεν τὸν διάλογον] Non audien-
 dus est *Bourdeleri*, cum ex his verbis ar-
 gumentatur, hunc esse ultimum dialogo-
 rum ipsius Luciani, reliquos suppositicios.
 Vera esse potest ipsa propositio, sed argu-
 mentum lubricum. Sic paullo ante dixit,
 μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαμεν τὸν διάλογον.
Gesner.

Φιλόπατρις, *) ἡ Διδασκόμενος.

Τριεφῶν, Κριτίας, καὶ Κλεόλαος.

ΤΡΙΕΦ.

Τί τᾷτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωσας,
καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπελῶν, κερ-
δα-

Philopatris, seu qui docetur.

Triephon, Criticas, et Cleolaus.

ΤΡΙΕΦΗ.

Quid hoc rei est, Critia? totum te mutasti.
Superciliis deorsum contractis profundas vol-
vis sub pectore curas, sursumque et deorsum
vaga-

*) Φιλόπατρις] Hunc Dialogum Luciani non
esse, sed Auctoris aetate posterioris, scrip-
tumque Constantinopoli, tempore Juliani,
ab Luciano quodam Sophista Imperatoris
illius amico, ad quem hodiernum exstat
scripta a Juliano epistola, satis demonstra-
vit in singulari Dissertatione Gesneri.

δαλεόφρονι 1) εοικῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὡχρὸς τέ σευ εἴλε παρειάς. μή περ τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἐκάτην ἐξ ἄδης ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τίνι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; εἰδέπω γὰρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἡκηκέεις, οἶμαί, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, εἰ αἶεις ἐμᾶ ἐπιβοωμένε τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνίσαιτος; δυσχεραίνεις κατ' ἡμῶν, ἢ ἐκνεκρώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσονται ἐπιμένεις; CRIT. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινα καὶ

vagatus animos sub vulpe latentes, ut est in Poëta, videris circumferre, oraque pallor occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis adscendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti? Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum periturum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inclamantem, et prope jam te consistentem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum injecta te manu impellam? CRIT. O mi Triepho! audivi ora-

I. κερδαλεόφρονι] A vulpina astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur *Horatiana* phrasi ex arte Poët. vers. 437. *Gesner.*

καὶ ἡπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς
 διενειλημμένον, 2) καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τὰς
 ὕθλας, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ πᾶ ἔτι
 ἀκῆσαι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ
 μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη
 τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθέμενη ἂν ἐπὶ
 κεφαλῇς σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ
 τᾶν, καὶ τὸ τᾶ Κλεομβρότου 3) πῆδῆμα τᾶ
 Ἀμβρακιώτῃ ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ.

orationem magnam atque difficilem, et multis
 implexam implicitamque nodis: jamque me-
 cum retracto nugas, et aures obturo, ne, si for-
 te iterum illae audiendae sint, dirigeam prae
 furore, ut illa olim Niobe, et fabula Poëtis
 fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam incla-
 masses, de praecipiti loco in caput vertigo me
 impulisset, et Cleombroti de me saltus, Am-
 bracioten illum dico, narrari quam scitissime
 potuisset.

2. TRIEPH.

2. διενειλημμένον] Ἑλλαμβάνεσθαι, ample-
 cti, circumplecti, cum de capreolis vi-
 tium, vel claviculis sermo est, quarum
 illae arcto complexu ad palos arboresque
 sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος
 λόγος, intricatus, implexus, difficilis. G.

3. Κλεομβρότου] Hic, lecto *Platonis* de ani-
 mae immortalitate libro, praecipitem se
 de saxo dedit. *Du Soul.*

Luc. Op. T. VIII.

D d

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων Φασμάτων, ἢ ἀκασμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογία Φιλοσόφων, ἐκ ἐξέπληξάν σε τὴν δίκνοϊαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί; ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· ἐ γὰρ παροπτέος 4) ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμῆ. ΤΡΙΕΦ. Οἶδ', ὅτι ἐ μικρόν· ἐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρεὼς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ
ἄσα-

2. TRIEPH. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot Philosophorum portentosi sermones, tantum abest, ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint. CRIT. Quiesce paulum, Triepho, et noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus. TRIEPH. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu

4. οὐ γὰρ παροπτέος] Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggrederentur.
Gefner.

ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κατω περι-
πολεῖν, ἀρίωνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευ-
σον τῷ δεινῷ, ἐξέμεσον τῆς ὕθλης, μή τι κα-
κὸν παθῆς. ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον
πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα
ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναΦα-
νῆς καὶ πε καταπεσῶν, Τριεφώντειον πέλα-
γος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν. ἃ
γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων
ἐκείνων σοφιστῶν, 5) μεγάλως ἐξώγκωσέ με
τὴν

gressu illa inconstantia, illa sursum deorsum-
que conversio, valde te conspiciendum atque
notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo,
et nugas evome, ne quid inde morbi nancisca-
ris. CRIT. Sed heus tu, Triepho, quantum
est unum jugerum, curriculo te hinc aufer, ne
spiritu in sublime sublatus, spectaculum mul-
titudini fias, et delapsus alicubi, ut quondam
Icarus, Triophonteum pelagus nomine tuo
signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacer-

D d 2

rimis

5. σοφιστῶν] Christianos notari τῶν σοφι-
στῶν voce, infra apparebit. Caeterum Lu-
cianus *de Mort. Peregr.* c. 13. Christum
ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Pru-*
dentium Peristeph. 10, 40. Christianis Ascle-
piades Syriae Praefectus hoc nominis tri-
buit: *Quis hos Sophistas error induxit no-*
vum? Gesner.

τὴν νηδύν. ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμεῖμαι
ὀπίσσω καὶ βάλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τῷ δεινῷ.
ΚΡΙΤ. Φὺ, Φὺ, Φὺ, Φὺ, τῶν ὕθλων ἐκεί-
νων. ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, τῶν δεινῶν βελευμάτων.
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τῷ ἀναφυσήματος, ὡς
ταῖς νεφέλαις 6) διέσρεψε. ζεφύρεα γὰρ ἐπι-
πνέον-

rimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.
TRIEPH. Ego vero, quantum voles, retro
curram. Igitur respira a malo. CRIT. Phy,
phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem,
hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu,
spes vanissimas!

3. TRIEPH. Deum immortalem! quantus
erat ille status, quam nubes ipsas convertit!
Cum

6. ὡς ταῖς νεφέλαις — Φυσήματος] Fingitur
ructibus Critiae excitatus in Propontide
Boreas, quo adversum tenente, ingredi
Euxinum Pontum naves nisi funibus de
litore adjunctae non potuerint. Nam *εἰ-
χεσθαι πόντον* (frequenti praepositionis
εἰς ellipti) hic valere ingredi, nemo ne-
gabit, nisi si quis putet, secundo Borea
intrari e Propontide Pontum, id est, ver-
sus septentrionem navigari posse. Sed
etiam illud hinc apparet, Critiam, ut
exci-

πνέοντος λάβρα, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζον-
τος, Βορέην ἄρτι ἀνα τὴν Προποντίδα κενίη-
κας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκιάδες τὸν Εὐξείνον
πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλιν-
δέντων ἐκ τῆ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς
ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμός, καὶ κλό-
νος τὴν γαστέρα σε συνετάρασσε· πολὺωτον
σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκώς. ὡς
καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων
ἠηκόμες. 7) KRIT. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριε-
Φῶν,

Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in
undas impingeret, Boream jam super Propon-
tide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi
Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo
spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus
tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus
strepitus, quae conquassatio ventrem tibi con-
turbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui
tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti porten-
to, unguibus etiam audisse videaris. CRIT.

D d 3

Sed

excitare halitu Boream posset, debuisset
constitutum esse eo circiter loco, ubi est
Constantinopolis. *Gesner.*

7. διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν] Dictum de ho-
mine, qui totus auris, perinde ut Argus
oculus totus; qui διὰ ὀνύχων videbat.
Jq. Alb. Fabricius.

Φῶν, ἀκηκοέναι καὶ ἐξ ἐνύχων· καὶ γὰρ κνή-
μην γαστέρα 8) τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύεσαν,
καὶ ἀνδρείαν Φύσιν 9) εἰς γυναικείαν ἐνεργοβ-
τῆσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄριεα μεταβαλλόμενα·
καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βέλει πιστεύειν
τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κυχάνω
τῷδ'

Sed non debebat tibi paradoxum videri, Trie-
pho, si quis etiam unguibus audiat, siquidem
femur uterum vidisti, et caput praegnans, ma-
ris vero naturam in feminam divina vi trans-
euntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si Poëtis credas, portentorum plena
est. Sed cum te primum his possum comple-
ctier

8. κνήμην γαστέρα] Jupiter Bacchum ex se
conceptum, conflagentisque Semeles ute-
ro ereptum, femori suo inferuit, et ex-
acto legitimo gestationis tempore edidit.
Quod autem κνήμην, *furam*, vocat, non μη-
ρόν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας ρο-
men, in quo lascivit etiam Lucianus V. H.
I, 22. Latinus sermo illum lufum vix ad-
mittit. *Gesner.*

9. ἀνδρείαν Φύσιν] De Salmacide, Scytho-
ne, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia
ex Ovid Metamorphoseon libris: ut et de
feminis Alcyone, Philomela et Progne,
Pieridibus, Nyctimene, Scylla etc. in
aves mutatis. *Gesner.*

τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι
τὸν ἥλιον εἰργασιν, ἀηδόνες δὲ ΙΟ) καὶ χελιδό-
νες εὐηχα μελαδῶσιν, ἴν' ἡ μελωδία τῶν ἀρρέων
τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνεσσα, τό, τε ὕδωρ ἡρέμα κε-
λαρῦζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξει.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια,
μὴ περ ἐπώδῃ τὸ ἡκασμένον ἐστὶ, καὶ μὲ ὕπερον,
ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργά-
σεται ἢ θαυμασία σε αὕτη κατάπληξις. ΙΙ)
ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, ὃ τέτο
γενή-

ctier oris, age abeamus eo, ubi solem platani
arcent, lusciniaeque et hirundines dulcifonis
aethera cantibus implent, ut avium aures per-
mulcens cantus, et aqua leni decurrens susur-
ro, animam ipsam tranquillet.

4. TRIEPH. Eamus sane, Critia, sed
timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audi-
visti, et pistillum aut januam aut aliud quid
rerum inanimarum ex me faciat mirabilis illa
tua percussio. CRIT. Per ego aetherium tibi

Dd 4

Jo-

ΙΟ. δέ] Sic edd., τε Gesner.

ΙΙ. κατάπληξις] Ἀντὶ ἀκούσματος κατα-
πληκτικοῦ· ut apud Lucret. 4, 1157. *Ma-*
gnae atque immonis (amasia) κατάπληξις ple-
naeque honoris a saucio amatore vocatur. G.

γενήσεται ἐπὶ σοί. ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται ἀμυνέμενάί σε, εἰ παραβαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σέ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τῷ Διὶ σκ. ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; ἔδυνήσεται ὁ Ζεὺς εἰς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς, ὡς τὰς θεὰς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τῷ θεσπεσίῳ βῆλῃ, 12) καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶν κατεκράυνωσε, καὶ τὰς ἀσελγαστάς ἐτι καὶ νῦν παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ 13) καὶ Γίγαν-

Jovem juro, non ita futurum. TRIEPH. Amplius etiam terras; cum Jovem dejecisti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant. CRIT. Ain tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, et hodiernum prout quisque est petulantissimus prosternat: inde est, quod apud

12. βῆλοῦ] Noster hic respexisse inprimis videtur ad Il. σ', 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. Gesner.

13. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. G.

Γιγαντολέτης ἀνομνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;
 ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρῆδρα-
 μες τὰ τῷ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἀκνε-
 χὶ κύκνος ἄτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλ-
 γειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνί-
 διον ἐκεῖνος 14) ταχέως ἐπωμίσατο, 15) καὶ
 διέφυγε διὰ τῷ πελάγῃ, τάχ' ἂν ἡροτρία,
 ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυ-
 νοβόλος σὺ Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνοβολεῖν,
 τῇ

apud Poëtas ut Titanum victor, debellatorque
 gigantum, inprimis apud Homerum decanta-
 tur. ΤΡΙΕΡΗ. Omnia tu quidem, Critia,
 Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem
 audi. Nonne idem cygnus factus est satyrus-
 que libidinis caussa, quin taurus etiam? et
 nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per
 pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola ali-
 quo interceptus araret tuus ille tonitruum
 effector, fulminumque jaculator Jupiter, et
 pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos

Dd 5

sen-

14. ἐκεῖνος] Verti quasi legeretur ἐκεῖνο,
 quod est multo concinnius, quanquam
 non statim, si reliquas auctoris ineptias
 spectes, verius. *Gesner.*

15. ἐπωμίσατο] Ex emendatione *Kusteri.*
 ἐπωμόσατο Edd. priores. *Reitz.*

τῇ Βεπλῆγι κατεκοντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίο-
ψι συνευαχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ
τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ
ἀφίσασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος 16) καθεδεῖ-
σθαι παρ' αὐταῖς, πώγωνα τηλικῆτον ἔχων,
καὶ αἰσχύνῃς ἀξία; τὰ δὲ τῷ ἀετῷ, καὶ τῆς
Ἰδης, 17) καὶ τὸ κυοφορεῖν 18) καθ' ὅλα τῷ
σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

KPIT.

sentiret et scuticam. Illud vero non rubore
dignum censes, egregie barbarum senem cum
Aethiopicis epulas celebrare, *Nigra viris facie
et vultibus obtenebratis*, et duodecim toris soli-
bus apud eos, vino madentem desiderare? Illa
enim de aquila et de Ida, et quod imprae-
gnari per totum corpus solet, dicere etiam pu-
dor est.

5. CRIT.

16. ὑποβεβρεγμένος] Non ausim damnare
Nominativum; nam in optimis quibusque
talia invenias. *Gesner.*

17. ἀετοῦ — Ἰδης] In aquilam transforma-
tus Jupiter ab Ida monte Ganymedem
rapuit. In Idae item montis vertice lascive
cum Junone concubuit: quod paullo post
iterum tangit noster. *Gesner.*

18. κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.] Τῆς κε-
φαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. *Guicetus.*

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσό-
μεθα, ὃς προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητὴρ, ὦ γα-
θὲ; ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμεντιν λέγεις; τὸν
Κροῖσον 19) πρῶην διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐ-
τὸν Σαλαμινίως, καὶ ἑτέρας μυρίας, ἀμφίλοξον
πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ.

5. CRIT. Numquid igitur, o bone, per
Apollinem jurabimus, medicum pariter atque
vatem optimum? TRIEPH. Mendacem illum
Prophetam dicis, qui nuper Croesum, et post
illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticinio-
rum ambiguitate pessumdedit?

6. CRIT.

19. Κροῖσον] Vtrumque oraculum profert
Lucian. *Jou. Trag.* c. 20. De Croeso qui-
dem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἄλυν
διεβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi, ho-
stiumne foret imperium, an Croesi, in-
certum: de Salaminiiis autem, ὦ θεῖα Σα-
λαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi
nota Lucianum adjicere, καὶ Πέρσαι γὰρ
οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν
ut adeo haud obscure applicet ad cladem
Salaminiā, qua Persae navali proelio
victi sunt. Quid igitur noster sibi vult,
cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit.
Scilicet, superficialiam valde hominis
fuisse doctrinam, iudiciū fere nullum,
ex tota commentatione apparet. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; δς τρίαίναν
 ἐν ταῖν χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ
 καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἑννεά-
 χилоι 20) ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σει-
 σίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται; ΤΡΙΕΦ.
 Τὸν μοιχὸν λέγεις; δς τὴν τῆ Σαλμωνέως παῖ-
 δα, τὴν Τυρῶ, πρώην διεφθίρε, καὶ ἔτι ἐπι-
 μοιχεύει, καὶ ξύσης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιξέ-
 των ἐσί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τῆ δεσμῆ πιεζό-
 μενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδί-
 της

6. CRIT. Quid si per Neptunum, qui tri-
 fidum manibus sceptrum tenens, penetrabili
 voce terribilique tantum in bello clamat, quan-
 tum vix novem decemve virorum millia? qui
 praeterea terrae quassator, o Triepho, appel-
 latur. TRIEPH. Scilicet per moechum illum,
 qui Tyro, Salmonei filiam, olim corruptit, et
 insuper adulteria committit, taliumque, *ei sibi
 similitum* liberator ac patronus est. Martem
 enim reti captum, et vinculis cum Venere sua
 in-

20 ἑννεάχιλοι] Nescio, an hic quoque me-
 moria lapsus sit Auctor, cum tantum Ne-
 ptuno clamorem tribuit. De Marte enim
Homer. Il. ε', 860. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος
Ἄρης Ὅσσον τ' ἑννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δε-
κάχιλοι. Gesner.

της ζενόμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν
μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὁ ἵππιος
Ποσειδῶν ἐκλάυσε 21) δακρυρρόων, ὥσπερ τὰ
βρεφύλλια, τὰς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ
αἱ γῤῃς, κόρας ἐξαπατῶσα. ἐπέκειτο δὲ τῷ
Ἡφάίσῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον
τῷτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν,
τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥς τε καὶ μοιχὸς ἐστίν,
ὥς μοιχὰς διασώζων.

KRIT. Ἑρμείαν δὲ τί; TRIEΦ. Μὴ μοι
τὸν κακόδαλον, τῷ ἀσελγεσάτῃ Διὸς, καὶ τὸν
ἀσελγομανῆντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

KRIT.

indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae
pudore tacentibus, equestris ille Neptunus,
lacrumis, quales puerorum sunt magistros ti-
mentium, aut vetularum puellas decipientium,
effusus, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut
Martem solveret; claudumque illud daemo-
nium misericordia senis Dei Martem dimisit.
Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis
fuit.

7. CRIT. Quid si per Mercurium?
TRIEPH. Apage vero pessimum illum libi-
dinosisissimi Jovis administrum, ipsumque stu-
porum cupiditate ac pruritu insanientem.

8. CRIT.

21. ἐκλάυσε] Bene correxit Solan. ἐκλύσε
Edd. priores. Retiz.

ΚΡΙΤ. Ἄρρα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδεχέσθαι σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σὺ. ὥς ἐάσωμεν τέρας. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περι-
 ἄπτεται, τὴν Γίγαντολέτιν θεόν. ἔ γάρ ἔχεις τί λέγειν περὶ αὐτῆς. ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη. ΚΡΙΤ. Λέγε δ, τι γε βέλαι. ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κρι-
 τία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τῷτο 22) ἣ θεὰ ἐπιφέρεται; ΚΡΙΤ. Ὡς

8. CRIT. Marrem Veneremque te non accepturum jam praevideo, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes. TRIEPH. Quin contra hanc etiam non nihil dicam, si respondere voles. CRIT. Cedo, quidquid placuerit. TRIEPH. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, et cui bono pectus ea munit Pallas? CRIT. Ut terribili quo-

22. τοῦτο.] Non habet hoc τοῦτο quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χεῖμα velis intelligere. *Gesner.*

Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τὰς πολέμιας, καὶ ἐτεραλικά τὴν νίκην ποιεῖ, ὅπερ γε βέλεται. ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τῆτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί ἔ τοῖς σώζειν δυνάμενοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἡδ' αἰγῶν, ὥς ἡμᾶς ἀκαταμάχητας ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν; ΚΡΙΤ. Ἀλλ' ἔ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σὲ εἰδέναι, ὥς ἐξευρημένε τὰ τοιαῦτα, καὶ

quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram. TRIEPH. Num hac etiam causa invicta est Pallas? CRIT. Utique. TRIEPH. Cur autem non iis, qui servare possunt, porius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent. CRIT. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

9. TRIEPH. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia

καὶ ἐς μάλισα κατωρθώκοτος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τῆς ὀνόματος. ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἑπὶ ῥαυτοῦ Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτόμησαντος, αἰδρὸς γενναίᾳ, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημημένῃ, ἐπαοιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι. ΤΡΙΕΦ. Τί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρῆσιμον; προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε; ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον 23) ἐν Ἀθήναις,

παρ-

talia et exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia ejus ignoro. CRIT. Virgo igitur erat decenti forma et amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere. TRIEPH. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese nominavit? CRIT. Per ignotum, qui colitur

23. Νῆ τὸν Ἄγνωστον] Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo

παρθένος δίδμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς. TRIEPH. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσῃ, ταῦτ' ὅ γε νοίτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελίσσι τμηθεῖσας Νήσω ἐν ἀμφιτρυτῇ, Κρήτην 24) δέ τέ μιν καλέεσι. καὶ εἰ τῷτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δέ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως δίδκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐΦευρηκότα.

Ἄλλ'

tur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis percussione[m] permansit. TRIEPH. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum terricula-mentum ejusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines membra-tim omnes diffectas in insula, *quam Cretam dixere, ambit circumfluius humor*. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poëtae autem et Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem judicassent.

10.

homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. *du Soul*.

24. Κρήτην] Neque *Job. Meursius* in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. *Gesner*.

Luc. Op. T. VIII.

E e

Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, αἱ
τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τῷ Διὶ σε, καὶ τὰ
τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, 25) ὡς ἀεθλα-
λεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένεσι. ΚΡΙΤ. Ἄλλ'
ἐκ ἐγίνωσκας τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργια. 26)
ΤΡΙΕΦ.

10. Sed quoniam in Cretenses incidimus,
memini adhuc illos mihi ostendere sepulcrum
tui illius Jovis, et quae ipsius matrem susten-
tarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam
conservantes viriditatem. CRIT. Sed ignora-
bas tu quidem incantationem et ceremonias.
TRIEPH.

25. λόχμια] Ex emendatione Solan. et Guier:
δόχμια Edd. priores. Reitz.

δόχμια] Δόχμιον πλάγιον seu obliquum
significare, Lexicographi dicunt, quorsum
equidem in versione respexi, *valles*, quas
Interpres etiam adhibet, ex rei natura ad-
jeci; antrum enim esse, communiter tra-
ditur. Si quis tamen λόχμια legere velit,
Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis ha-
rum literarum confusio, non repugnave-
rim; tum enim lucos virentes significaret,
quorsum sequens λόχμαι pertinet. Gesner.

26. τὰ ὄργια] Adscribam. verba Servii ad
Virg. Aen. 4, 302. valde huic loco oppor-
tuna, cum non adeo obvia sit, quae hic
requiritur *orgiorum* significatio. *Orgia apud*
Grac-

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπωδῆς
 ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκρῶν ἐξήνεγκεν ἂν,
 καὶ ἐς τὸ γλυκύτετον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ
 λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιη-
 τῶν τερατολογέμενα. ὥς ἐσσον καὶ ταύτην.

ΚΡΙΤ. Ἦραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ
 κασίγνητον, ἔ παραδέχη; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς
 ἀσελγεσάτης ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν
 καὶ χερσὶν ἐκτεταμένην, παραδραμε.

ΚΡΙΤ.

TRIEPH. Si haec possent, mi Critia, incanta-
 tionibus peragi, possent illae forte etiam ex in-
 feris ereptos in dulcissimam hanc lucem redu-
 cere. Sed nugae sunt scilicet naeniaeque et
 fabulae a Poëtis portentose confictae. Itaque
 et hanc omitte.

II. CRIT. Junonem autem, Jovis uxorem
 pariter ac sororem, non accipies. TRIEPH. Ta-
 ce ob lascivissimum illum concubitus, mani-
 busque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

E e 2

12.

*Græcos omnia sunt sacra, ut apud Latinos
 cerimoniae. Caeterum hoc vult Critias,
 ignorato illo carmine et cerimoniis ex
 Cretensium Virginum capitibus non posse
 Gorgonas fieri, Palladaque eximium ali-
 quid sibi retinere. Gesner.*

ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαι 27) γε;
 ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἄμβρο-
 τον, ἀραγίωνα,
 Τίον πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρός ἐκπορευό-
 μενον,

*Εν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,
 Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγᾶ θεόν.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ
 ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος 28)
 ὁ

12. CRIT. Per quem igitur tandem tibi
 vis ut jurem?

ΤΡΙΕΡΗ. *Per magnum Regem, caelestia regna
 tenentem,*

*Morte carentem omni, natum patris, inde
 profectum*

*Ex patre flamen, tria de uno, atque ex
 tribus unum.*

*Jupiter haec tibi sunt, solum hoc pro numine
 habero.*

CRIT. Computare tu quidem me doces, et
 jusjurandum tibi est arithmetica. Computas
 enim

27. ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis fu-
 turum, qui ὁμῶς tantum et ὁμοῦμαι
 agnoscunt. Gesner.

28. Νικόμαχος] De Nicomacho hoc ejusque
 arithmetici vid. Fabricius Bibl. Gr. 4, 2, 1.
 Gesner.

ὁ Γερασηνός. ἐκ οἶδα γάρ, τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρα, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέεθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, ἐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἰχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω, τί τὸ πᾶν, καὶ τίς, ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τῆ παντός. καὶ γάρ πρώην καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἄπερ σύ· ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος 29) ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπὶ ῥέινος, ἐς

enim ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario? TRIEPH. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, et quis sit ante omnia, et quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi quae jam tibi usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra in-

E e 3

ce-

29. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.] Neque Paulius, neque ipse Jesus Christus hic intelligi videtur, sed quicumque doctor, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. Gesner.

ἐς τρίτον οὐρανὸν 30) ἀεροβατήσας, καὶ τὰ
 κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνε-
 καίτισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἰχθια παρεισώ-
 δευσε, 31) καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς
 ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἦν μὲ ἀνέης, ἐπ'
 ἀληθείας ἀνθρώπον.

KPIT. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν,
 διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι. 32) ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνω-
 κας

cédens, in tertium usque caelum se penetrave-
 rat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat;
 is per aquam nos renovavit, impiorumque ere-
 ptos regionibus in beatarum animarum vesti-
 giis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscul-
 tare mihi vēlis, verē hominem.

13. CRIT. Cedo, peritissime Triepho,
 horror enim me incessit. TRIEPH. Legistine
 un-

30. ἐς τρίτον οὐρανὸν] Manifeste ridet Paulli
 ἔκτασιν, quam phrasi *Aristoph.* ex ΝεΦ.
 225 exprimit. Ibi enim Socrates caele-
 stium rerum contemplationi intentus, et
 quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ,
 inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. *Gesner.*

31. παρεισώδευσε] Forte id sibi vult Trie-
 pho, magistrum illum suum, suo jure cae-
 lum ingredi, discipulos magistro adhae-
 rentes una clam irrepere. *Gesner.*

32. ἔρχομαι] Leg. ἔχομαι. *Reiz.*

κᾶς ποτε τὰ τῷ Ἀριστοφάνει τῷ δραματοποιῷ
 ὀρνίθας ποιημάτων; KRIT. Καὶ μάλα. TRIEF.
 Ἐγκεχαράντα παρ' αὐτῷ τοιοῦνδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον,
 καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', αἰὲρ, αἴθήρ, αἴθρ' ἄρανος ἦν.

KRIT. Εὖ λέγεις. εἰτα τί ἦν; TRIEF. Ἦν
 Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει
 τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
 λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύ-
 γλωσσος 33) ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδα-
 σιν,

ut quae Aristophanis Comici poemata, quae ille
 aves inscripsit? CRIT. Legi utique. TRIEPH.
 In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim et nox erebusque fuit nigrum,
 tum Tartarus ingens*

Non terra, aër, nec olympus erat.

CRIT. Praeclare ista, sed quid tum? TRIEPH.
 Lux erat incorrupta, invisibilis, incomprehensa,
 quae solvit tenebras, squallorem lumine abegit.
 Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille
 scriptum reliquit, terram aquis impositam con-
 den-

E e 4

33. ὁ βραδύγλωσσος] Moses Exod. IV, 10.
 וְאֵלֹהִים כֹּכַבִּים sese ipse vocat, quod οἱ ὁ trans-
 lare βραδύγλωσσος, et ab his noster ad
 insultandum Divino vati mutuatus est.
 Gesner.

σιν, ἄρανὸν ἐτάνυσεν, ἀσέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, ἔς σὺ σέβῃ θεάς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἀνθρώπον ἐκ μὴ ὄντων 34) ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε καὶ ἐσιν ἐν ἄρανῳ βλέπων δικαίας τε καὶ δίκης, καὶ ἐν βιβλοῖς 35) τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

KPIT.

densavit, caelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex illis, quae plane non erant, ut essent produxit. Jamque observat de caelo justos pariter atque injustos, in librisque singulorum actiones describit, omnibus autem, quae praefinivit die, justa retribuet.

14.

34. ἐκ μὴ ὄντων] *Hebr.* XI. 3. dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi Servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de Creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. *Gesner.*

35. ἐν βιβλοῖς] Haec sumpta ex *Apoc.* XX, 12. 2. *Thess.* I, 6. *Act.* XVII, 31. quivis videt. *Gesner.*

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν 36) ἐπινενησμένα
 εἰς ἅπαντας, ἐγχαράττεσσι γὰρ καὶ ταῦτα;
 ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα; ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.
 ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὴ Κριτία, περὶ τῶν
 Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκῶσαιμι περὶ σῶ.
 ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴ-
 ρηκε

Μοῖραν δ' ἄτινὰ Φημι πεφυγμένον ἔμμε-
 ναὶ ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τῶ μεγάλῃ Ἡρακλέες

Οὐδὲ γὰρ εὐδὲ βίῃ Ἡρακλείῃ Φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἀνακτι,
 Ἄλ-

14. CRIT. Quae vero Parcae glomerarunt
 omnibus, num et ea describuntur? TRIEPH.
 Quid ais? CRIT. De fato loquor. TRIEPH.
 Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis, ego
 vero discendi cupidus auscultabo. CRIT. Non-
 ne Homerus, celebris Poëta, dixit:

*Fatum equidem nullum dico effugisse vi-
 rorum.*

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Airopen vis Herculis astram,

Qui Jove natus erat, patri carissimus idem:

Ee 5

Sed

36. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de Providen-
 tia Dei loquentem audit Triephontem
 Cri-

Ἀλλὰ ἔ μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος κό-
λος Ἦρης.

Ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθεμάρθαι, καὶ τὰς
ἐν τῷ μεταβολαῖς

— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πεί-

Sed fors' dira virum, Junonisque ira sub-
egit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutatio-
nes fato esse constitutas atque ordinatas, idem
docet :

— *Hinc ordine cuncta*

Susci-

Critias, haud immerito in mentem illi
venit absurdi istius Parcarum commenti.
Caeterum quod plurium numero dicitur
ἐχχαράττουσιν, illud absolute et quasi
impersonaliter positum arbitror, fere ut
Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, plu-
ralem numerum saepe adhibent, cui ta-
men phrasi aliquid arcani sensus, et um-
bram saltem Trinitatis inesse, non est cui
negemus. Fieri etiam potest, ut respexe-
rit Critias ad expressam trium in divini-
tate hypostaseon mentionem. Caeterum
postea et hoc idem verbum plurium nu-
mero recurrit, et exemtae actionis verba,
quae vocant Grammaticorum filii, eodem
numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρων-
ύσουσι, κατὰξουσιν κ. τ. λ. *Gesner.*

Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε
βαρεῖα

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε
μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἶολον ἰκόμεθ', ὅς με πρόφρων
ὑπέδεκτο,

Καὶ πέμπ', ἔδέπω αἶσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰέσθαι.

Ὡς ἐπὶ πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ παιη-
τῆς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν
υἱὸν

— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
ἀλλὰ μᾶλλον

Αἶμα-

*Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae
Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.*

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt suf-
ferendae, a fato constitui, illa monent:

*Aeolus, et placide venientem excepit, euntem-
que*

*In patriam juvit. Sed nondum fata sivebant,
Ut adeo omnia a Parcis fieri Poetae testimonio
constet. Jovem ipsum non velle a gnato*

— *diram defendere mortem,*
qui potius

San-

Αἱματοέσσας δὲ 37) ψιᾶδας κατέχευεν ἔραζε.
 Παῖδα Φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτερκλος
 ἔμελλε

Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

Ὡς, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο 38) μηδὲν προσ-
 θεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσης, εἰ καὶ τάχα
 πεδάροιοις ἐγγενέεις μετὰ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ
 τὰ ἀπόρρητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητῆς, ὦ
 καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμέ-
 νην,

*Sanguinis in terram guttas demisit Olympo
 Deplorans gnatum, qui mox mucrone Pa-
 trocli*

Ad Trojam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere
 unum non volest, quamvis forte cum illo magi-
 stro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque
 initiatus esses.

15. TRIEPH. Sed quid illud sibi vult,
 quod idem Poëta duplex nobis comminiscitur an-

37. δὲ] Ex *Hom.* inferui. Aberat ab Edd.
Reisz.

38. διὰ τοῦτο] Id est, evidentius adeo do-
 ctrinam de Parcarum numine ex *Homero*
 tibi probatam dedi, ut cum omni tua sa-
 pientia non habeas, quod contra dicere
 possis. *Gesner.*

σὴν, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τότε μὲν τι πράξαν-
τι, τοιῷδε τέλει συγκύρσαι· τοῖον δὲ ποιή-
σαντι, 39) ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀ-
χιλλέως·

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέ-
λοςδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφι-
μάχωμαι,

ὦλετο μὲν μοι νόσος, ἀτὰρ κλέος ἄφθι-
τον ἔσται.

Ei

ancepsque fatum? ita ut istud quidem facien-
tem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut
de Achille, qui de se dicit:

*Bina Tebis mihi fata tulit, mortemque bi-
formem:*

*Si maneam, Teucrorumque adversus moenia
pugnem,*

*Non redeo in patriam, sed erit mihi fama
superstes:*

Sin

39. πράξαντι — ποιήσαντι] Cogitare aliquis
poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post pro
ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe stru-
cturae id ratio exigebat. Sed potest in-
telligi μοῖραν vel εἰμαρμένον εἶναι, vel po-
test pendere ab ἐπιλέγει. Gesner.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι,

Ὡλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι
αἰὼν

Ἔσσεταί.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχηνόρος

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαπτε.

Πολλάκι γάρ οἱ εἶπε γέρων ἀγαθὸς Πο-
λυίδες,

Νέσω ὑπ' ἀργαλῇ φθίσθαι οἷς ἐν μεγά-
ροιςιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δα-
μῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ
ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίσημος ἀπάτη; εἰ
δὲ

*Sin patriam placeat, carosque videre penates,
Fama perit, sed longa venit sine laude se-
necius.*

Sed et de Euchenore ita:

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

*Saepe etenim, Polyide senex, haec fata ca-
nebas:*

*Aut morbo in patria periturum, aut inter
Achivum*

Nigras Trojano casurum vulnere naves.

16. Negabisne haec ab Homero scripta?
aut ambiguum potius, et utrinque praeruptam
frau-

δὲ βάλει; καὶ τῷ Διὶ ἐπιθήσω σοὶ τὸν λόγον·
 ἔχῃ τῷ Αἰγίσθῳ εἰρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν
 τῆς μορχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβεβλήσ,
 ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ
 δὲ ταῦτα πράττειν, καὶ καθυσερεῖν θανάτῳ;
 τῷτο καὶ γὰρ πολλάκις πρέμαντευσάμην· εἰς
 κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς
 δίκης 40) εἰ δὲ γε μὴ τῷτο πράξῃς, βιώσῃ
 καλῶς,

Οὐδὲ

fraudem agnosces? Sed Jovis etiam, si vis,
 orationem adjiciam. Nonne Aegistho dixit, si
 vellet se abstinere ab adulterio, infidiisque Aga-
 memnoni struendis, ut diu viveret, esse in fa-
 tis? sin ista facere aggredieretur, acceleratam
 mortem non effugiturum. Ad eum modum et
 ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium,
 ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
 feceris, bene vives,

Nec

40. παρὰ τῆς Δίκης] Compara Act. Apostol.
 XXVIII, 4. prorsus enim eadem res utro-
 bique agitur. Neque hodie multo aliter
 nostri homines. Videtur autem quasi
 προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe
 a multis factum. Gesner.

Οὐδέ σ' ὥκα 41) θέμις τέλος θανάτοιο κι-
χείη.

ἔχ ὁρᾷς, ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν πρῆπτῶν, καὶ
ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥς ἔα-
σον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ὑπερανίοις βί-
βλοις τῶν ἀγαθῶν 42) ἀπογράφονται.

RPIT. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, 43) ὦ Τριε-
φῶν, ἀλλὰ μοι τόδε εἰπὲς, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυ-
θῶν

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae
Poetae fingunt, quam ambigua, nullisque
subnixa fundamentis? Omnia igitur, si sapias,
omite, ut te etiam in caelestibus bonorum li-
bris inscribant.

17. CRIT. Bene revolveris ad id, unde
discefferamus. Sed illud mihi dic, Scytharumne

41. Οὐδέ σ' ὥκα] Versus distortus ex Il. 6,
416 ita posset restitui: οὐδέ κέ σ' ὥκα θέ-
μις τέλος θανάτοιο κιχείη, qua ratione
sensui etiam consultum foret melius. Vix
enim, nominativum θέμις posse adverbii
vicem sustinere, arbitror. *Gesner.*

42. βίβλοις τῶν ἀγ.] Liber vitae ex nostra
disciplina vocatur. Vid. *Phil.* IV, 3. *Apoc.*
XX, 16. *Gesner.*

43. ἀνακυκλεῖς] Est aliquid apud *Longinum*
περὶ ὑψους, sect. 22. quod huic loco et
rei

Θῶν ἐν τῷ ἔρανῳ ἐγχαράττεσι; ΤΡΙΕΦ.
 Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρησὸς καὶ ἐν ἔθνεσι. 44)
 ΚΡΙΤ. Πολλὰς γε γραφὰς Φῆς ἐν τῷ ἔρανῳ,
 ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. ΤΡΙΕΦ. Εὐσό-
 μαι, καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον θεῷ δεξιᾷ, ἀλλὰ
 κατηχούμενος, 45) πείθῃ παρ' ἐμῆ, εἴπερ ζῆν
 κρή-

rumne etiam res in caelo describuntur?
 TRIEPH. Et omnes quidem, si modo bonum
 aliquem esse inter gentes contingat. CRIT.
 Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem
 describant omnia. TRIEPH. Bona verba, ne
 quid in sapientem Deum dicas petulantius.
 Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
 ta,

rei bene videtur convenire. Nimirum de
 hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ
 τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum
 rursus sermonem reversi. Hanc proinde
 rationem in interpretatione secutus sum.
Gesner.

44. ἐν ἔθνεσι] Vox sacris fere scriptoribus
 propria, eos, qui extra Ecclesiam sunt,
 significat. *Gesner.*

45. κατηχούμενος] Manifeste ad Christiano-
 rum Catecheses alludit, et Catechumenos.
Gesner.

χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ ἔρκεν ὡς δέρριον 46) ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρων ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, 47) οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, ἔδεκτότε σε διέλαθε τέτων πράξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν ἔχ' ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν

ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit caelum, terramque super aquis constabilivit, et stellas formavit, tum hominem, cum nihil ejus ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium et

46. ὡς δέρριον] Ita οἱ ο΄ Ps. CIV, 2. ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριον. *Gesner.*

47. σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι] Dativi absolute positi ut alias genitivi. *Gesner.*

μαῖν ἐκάσθε πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σὲ θεοὶ
κότταβος 48) ταῖς εὖ Φρονῶσιν ἐγένοντο.

ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιτρέ-
φως τῆς Νιόβης παθεῖν 49) ἐκ σήλης γὰρ ἄν-
θρωπος ἀναπέφθηνα. 50) ὥς τε τὸν θεὸν 51)
προς.

et actiones et cogitationes! Tui enim Dii cor-
tabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

18. CRIT. Rectissime dicis, facisque, ut,
quemadmodum ex homine lapis Niobé, ita con-
versa ratione ego ex lapide homo jam factus
sim. Hunc igitur Deum jurijurando adjicio,

F f 2

te

48. κότταβος] Hoc vult Triepho: Dii tui,
o Critia, adeo contemptui sunt et deridi-
culo sapientioribus, ut inde, quod illi re-
rum omnium sunt ignari, progredi ad ne-
gandam veri Numinis providentiam mini-
me fas sit; ea ratione, ut illi, qui a mu-
ribus negat domum magnificam posse ex-
strui, mirum non videri debet, si id pos-
sunt homines. *Gesner.*

49. καὶ με — παθεῖν] Ἀνακόλουθον est, vel
elliptis dura verbi ἐποίησας *Gsn.* Sed
vid. *Hemsterb. ad Consenpl. §. 2. n. 4. Reitz.*

50. ἄνθρωπος ἀναπέφθηνα] Refertur ad id,
quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ
σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. *Gesn.*

51. ὥς τε τοῦτον τὸν θεόν] Jam demum igi-
tur post longissimam quasi digressionem
ad

προστιθῶ σοι, μὴ κακὸν τι παθεῖν παρ' ἐμῆ.
 ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς,
 μὴ ἑτερεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ
 εἴπης.

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκυσμάτιον.
 ἄριστον, ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, 52) καὶ ὅλως
 ἀλ-

te nihil a me mali accepturum. TRIEPH. Si
 quidem ex animo atque vere me diligis, cave
 committas in me fraudem aliquam:

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum mirabilem illam audituunculam
 mihi occine, ut et ego palleſcam, immuterque
 peni-

ad propositum sermonem reditur. Cum
 enim per Jovem jurare vellet Critias, id,
 quod narraturus esset Trieponti, non
 esse magicum aliquod carmen, locum ille
 nactus totum Deorum concilium caelo ex-
 turbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso
 stamina, doctrinam denique de Deo et
 providentia veriore proferat, quibus ita
 transactis, redit denique Critias ad jusju-
 randum, dicitque hunc a Triephonte sibi
 indicatum Deum se adjicere tentato supe-
 rius aliquoties jurijurando, ut scilicet fir-
 mum tandem aliquando fiat. *Gesner.*

52. κατωχριάσω] Pertinet ad illud, quod
 ab

ἀλλοιωθῶ, 53) καὶ ἔχ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω,
 ἀλλ' ὡς ἀηδῶν ἔρυσον γενήσομαι, καὶ τὴν θαυ-
 μασίαν σε ἔκπληξιν 54) κατ' ἀνθρῆν λειμῶνα
 ἐκτραγωδήσω. KRIT. Nῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ
 πατρὸς, ἔ τῷτο γενήσεται. TRIEΦ. Λέγε,
 παρὰ τῷ πνεύματος 55) δύναμιν τῷ λόγῳ λα-
 βῶν. ἐγὼ δὲ καθεδέμαι,

Δέ-

penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, ene-
 cari penitus: sed avicula, ut Philomela olim,
 fiam, et per viridantia prata tuam illam obstu-
 rescendam consternationem tristi vocola refe-
 ram CRIT. Ita me Filius, qui ex Patre est,
 amet, ut istuc non fiet. TRIEPH. Dic igitur,
 accepta a Spiritu sermonis virtute. Ego vero
 hic confidebo,

Ff 3

Cap-

ab initio Critiae dixerat Triepho, ὡχρὸς
 τέ σευ εἴλε παρσιᾶς. Sed quae haec est
 infania: prius caveri jurejurando sibi ju-
 bet, ne malum ex auditione nanciscatur,
 jam eadem omnia vult ipse in se experiri,
 quae ante Critias. Gesner.

53. ἀλλοιωθῶ] Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
 κας. Gesner.

54. ἔκπληξιν] Ut supra c. 6. κατὰπληξίς,
 pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. Gesner.

55. παρὰ τοῦ πνεύματος] Mirum, nisi re-
 spicitur ad Act. I, 8. λήψεσθε δύναμιν
 ἐπελ-

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰδῶν.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆεν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ χρειωδέστα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ ἐς τὸ εἰς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ κίκοῃ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περιλάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ περ γέ τινα τῶν Φίλων θράσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικόν, 56) παιδόθεν Φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν, ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τῆτον. τὸν ἐξι-

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

19. CRIT. In publicam viam necessaria quaedam emiturus prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri insusurrabant, adeo quidem, ut labia haererent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem. TRIEPH. Sentio, quem di-

ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς.
Gesner.

56. πολιτικόν] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτῆς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. *Gesner.*

ἐξισωτήν 57) γὰρ εἴρηκας εἶτα τί; KRIT. Καὶ δὴ πολλὰς παραγωνισάμενος ἦκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρεν ὡς αὐτόν.

Ἀνθρωπίσκος δὲ τις, τῆνομα Χαρίκενος, σεσημμένον γερόντιον, ῥέγγχον τῇ ῥινί, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπισσυσυρμένον· ὃ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτῃ· εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον ἔτος, ὡς προεῖπον,

dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid inde? CRIT. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni, et ave, matutino dicto, ad hominem accessi.

20. Homuncio autem aliquis, Charicenus nomine, putridus seniculus, inter ingentes rhonchos, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita infit: *Hic, quemad-*

Ff 4

mo-

57. ἐξισωτήν] Peraequatores, Gr. ἐξισωταί, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἀπανόρεθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198. Gesner.

πον, 58) τὰς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμὰς, 59) καὶ τὰ χρεῖα τοῖς δανείσαις 60)
ἀπο-

*modum ante dicebam, Peraequorum indulgebis
omissa, debitaque reddet creditoribus, privatas-
que*

58. οὗτος ὡς προεῖπον] Obscurissimus hic locus et, ut nostri verbo utar, διειρημμένος. Videbo tamen, an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu terigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: conveniant Christiani aliquot, Monachi forte et Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos imprimis, conquerentes, et spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Juliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, et jam animo destinarint, cujus eos insinuat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent qui alterum exagitant, interpolata et calumniose detorta profert jam Critias, quae accuratius erunt considerata. *Gesn.*

59. καταλείπει ἐλειπασμοὺς] Ἐλειπασμὸς, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum pati-

ἀποδώσει, καὶ τὰ τῶ ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ
δημόσια. καὶ τὰς εἰραμάργας 61) δέξεται, μὴ
ἐξε-

que impensas aequae ac publicas solvet. Reci-
piet etiam vanos futuri conjectores, non aesti-
mans

F f 5

patitur Peraequator, quosdam nihil dare,
et immunitatem illis indulget, in descri-
bendo et peraequando censu. Haec de
Peraequatoris sententia, et spe eorum,
quibus ille indulget, plane non debentur
in posterum. Alii, quibus iniquum id
videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλειπασ-
μόν. — Ad illas igitur quasi praeteritio-
nes τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praeter-
mittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς
refero, et τὸ καταλείπειν explico de non
novanda, sed in statu suo relinquenda,
ista praeteritione. Hoc quidem proprie
significat καταλείπειν. *Gesner.*

60. τὰ χρεῖα τοῖς δανεισταῖς] Studiose, puto,
hic cavillatur, cum Christiani non de no-
vis tabulis, dissolvendoque per unam epi-
stolam aere alieno, locuti sint, sed de
debitis, quorum in dominica oratione men-
tio est. *Gesner.*

61. τὰς εἰραμάργας] Compositum arbitror
nomen ex εἶρα et μάργανον vel μαργα-
ρεῖον. Ac posterioris quidem haud ob-
scura est significatio; de praestigiis enim fa-

ἐξετάζων τῆς τέχνης, 62). καὶ καταφλυάρεν
 ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς
 λό-

mans illos ex arte. Quin amariora etiam
 homo nugabatur. Qui autem circa erant, de-
 lecta-

faciendis, aliisque dolis aut machinamentis
 adhiberi solet. Εἶρα vel ἔρα autem con-
 cionem significat, locum, ubi conciones
 fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. *Il.* σ',
 531. ἱράων προπάροιθε κ. τ. λ. et *Hesiod.*
Theog. 804. Effet igitur εἶρα μάγης con-
 cionum integrarum deceptor, praestigia-
 tor. Sed magis fere mihi arridet, quod
Eustarb. ad *Homer.* l. c. p. 1218, 15. *Basil.*
 non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντείαν etiam
 τὸ εἶρα ex quorundam mente ait signifi-
 care, ut adeo εἶρα μάγης dicatur, qui
 vaticinia crepat, iisque tum se, tum alios
 decipit, quod quidem auctoris consilio
 apprime convenit, qui divinationes et
 mala omnia Christianorum de republica
 dedita velut opera deridenda sibi sumserit.
 Caeterum leg. τοὺς, non τὰς. *Gesner.*

62. μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης] Intelligo per
 ellipsin ἀπὸ vel ἐκ. Ad locum nostrum
 hoc pertinet; ad artem, quam quis exer-
 ceret, respiciebant in censu constituendo
 οἱ ἐξισωταί. Ille igitur, quem Charice-
 nus expectat, quisquis etiam fit, tantum
 abest,

λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκασμάτων προσέ-
κειντο.

Ἐτερος δὲ τένομα Χλευόχαρμος, 63) τρι-
βώνιον ἔχων πολίσαθρον, ἀνυπόδότης τε, καὶ
ἡσκαπος, μετέειπε, τοῖς ὁδῶσιν ἐπικροτῶν, ὡς
ἐπεδείξατό 64) μοί τις κακοήμων, ἐξ ὁρέων
παρὰ

lectabantur sermonibus, novisque audiendis
rebus attendebant.

21. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat,
lacinia, quam caries consumserat, indutus, ex-
calceatus praeterea, et aperto capite, dentibus
simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendit
mibi*

abest, ut propter artem tributis quem-
quam vexaturus sit, ut ne de arte qui-
dem sit interrogaturus, sed promiscue
omnes (etiam pravissimos impostores) in
beneficiorum communionem et ad vaca-
tiones munerum recepturus. *Gesner.*

63. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab
inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod
futurum annuntiarent, nomen facit: re-
spicitque ad κενὰ ἐλπίδας, quas supra c.
4. iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς
χάριτας pollicetur, χλευόχαρμος, cujus
nugax et illusorium est gaudium. *Gesner.*

64. ὡς ἐπεδείξατο κ. τ. λ.] Crediderim re-
spici ad caelestem aureamque Hierosoly-
mam,

παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
 θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς
 γραμμασιν, ὡς ἔτος τῷ χρυσῷ ἐπαλύσει τὴν
 λεωφόρον· ἣν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου
 καὶ Ἀρτεμιδώρου, 65) ἔκ καλῶς ἀποβήσονται
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ
 χρεῖα

*mibi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens,
 comam aeternus, insculptum in theatro hierogly-
 phicis literis illius nomen; hunc auro viam munda-
 turum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam,
 Artemidoriue praesertiones, non bene haec vestra
 vobis somnia evenient: Sed tibi quidem augebun-
 tur*

nam, ut in Apocalypsi divinitus est Jo-
 hanni repraesentata; sub quo schemate
 felicia sibi tempora promittunt Christiani.
Gesner.

65. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου] Postero-
 ris liber ad nostram usque aetatem perve-
 nit: de priori *Plin.* XVII, 25. videndus,
 unde de prodigiis scripsisse discimus; sed
 ab eo de divinatione scriptum aliquid nul-
 libi reperio. *De Saul.*

Ἀρτεμιδώρου] Respicit forte noster ad
Onirocrit. 2, 5. ubi aurum mali esse omi-
 nis dicitur; non propter se quidem, sed
 propter quantitatem; si nimium appareat,
 aut supra dignitatem somniantis. *Gesner.*

χρεα πληθυνθήσεται 66) ἀναλόγως τῆς ἀποδοσεως· ἔτος δὲ ἐπικολὺ τῷ ὀβολῷ γε σεσηθήσεται, ὡς πολλῶν χρυσίων εὐπορικῶς καὶ ἑμοίγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, 67) καὶ δῆμον ὀνειρών 68) καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς ἔσης. 69)

Οἱ

tur debita: pro portione, qua solutionem somniasti: hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupa, somniorumque indormisse populo, cum tantum copiosissimis hisce noctibus somniasis.

22. Hi

66. τὰ χρεῖα πληθυνθήσεται] Sententia aperta: quo quis plus reddidisse et dissoluisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. *Gesner.*

67. λευκάδα πέτρην] vid. *Homer. Od. ω, II. Gesner.*

68. δῆμον ὀνειρών] Cum somnia esse dixisset Noster Chariceni et Chlevocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupa forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormisse, ut brevi adeo nocte, tantum somniaverint. *Gesner.*

69. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης] *Lucian. Scytha p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevif-*

vis-

Οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνι-
γέντες ὑπὸ τῷ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μὲν
κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν
κακῶς πάντα ἐξερρήνισα, 70) ἵν' εἴπω τι κωμι-
κευσάμενος, καὶ ἔκκατ' Ἀρίσανδρον τὸν Τελμι-
σεά, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
τοῖς

22. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut
præfocari illos præ nimio risu metus esset,
imperitiam meam condemnant. Tum ad Cra-
tonem, *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex co-*
moedia loquar, neque secundum Aristandrum Tel-
messium, Ephesiumque Artemidorum, probe inve-
stiga-

vissimo et quasi insecabili articulo dixit.
Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic itaque
miratur Critias tam longa somnia tam bre-
vibus nocribus. Contra *Lucian.* *Εὐύπν.*
c. 17. de longo somnio *χειμερινὸς ὄνειρος,*
ὅτι μήκισαί εἰσι αἱ νύκτες. *Gesner.*

70. ἐξερρήνισα] Putaverim venatorium ver-
bum esse ab odora canum vi traductum,
investigandique adeo seu indagandi signi-
ficationem habere, quæ huic loco appri-
me convenit: idem ergo est ἐξερρήνισα,
quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tan-
tum notari meretur, frequentius alias
cum accusandi casu jungi, ut etiam a no-
stro factum c. 21. *Gesner.*

τοῖς ὀνείρασιν; ἢ δ' ἔς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ
 ἔχεμυθεῖς, μυσαγωγῆσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ
 τὰ νῦν γενησόμενα. ἃ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν,
 ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσονται δὲ εἰς μῆνα Μεσο-
 ρί. 71) ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τῷ Κράτωνος, καὶ
 τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνώκως,
 ἡρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορεύεμην, πολ-
 λὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς ὅς δριμύ-
 καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός με τῷ λώ-
 πας, ἐσπάρασε, ῥήτην 72) ποιήσασθαι πε-
 ρὶ

*stigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Cri-
 tia, si enim potis es ut sileas, pulcherrima te my-
 steria edocebo, atque jam jam eventura. Cave
 enim somnia illa putes; verissima sunt, et intra
 Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex
 Cratone audissem, damnata ipsorum animi le-
 vitate erubui, vultuque tristitiam praeferens
 et multis Cratonem increpans, abii. Sed me
 aliquis torvum et tanquam Titanicum intuens,
 lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo dae-
 mo-*

71. Μεσορί] Aegyptii mensis nomen, quem
 recte cum Augusto comparat Scholiasta
 ad h. l., et hodie quoque Copti eo loco
 ponunt, ut ostendit in Menologio Fabri-
 cius. Gesner.

72. ῥήτην π.] Πῆτα h. l. est facultas di-
 cendi, vel vices. Charicenus instigaverat
 eum,

θόμενός τε, καὶ παρηνυττόμενος παρὰ τῆ πα-
παλαωμένης ἐκείνης δαιμονίας.

Εἰς λόγος δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, 73)
πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώ-
πος παρηνεύσθαι, καὶ ἀποφράδι 74) τὸ δὲ
λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάν-
τα ἐξ αὐτῶν μυσαρωγῆθῆναι. καὶ δὴ διήλθο-
μεν σιδηρέας 75) τε πύλας, καὶ χαλκέας ἑδράς
ἀνα-

monio hominis, ut audientem sibi concionem
praeberet, inductus instigatusque.

23. Sermone autem longius producto per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praeestigia-
tores homines accederem, et in infaustum,
quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim,
omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Trans-
imus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea,
mul-

eum, de quo hic sermo est, ut sibi audi-
tores pararet et audientiam etc. *Gesner.*

73. παρεκτείναντες] Non est penitus inau-
ditum, nominativos poni pro genitivis ab-
solutis. *Gesner.*

74. ἀποφράδι] Lucian. in *Pseudologista*, quem
ἀποφράδι inscribunt, totus in eo est, ut
prober, hominem etiam, quod ipse fece-
rat, per scomma ita posse appellari. *Gesn.*

75. σιδηρέας. —]. Versus Scazon s. choriambus
ex ll. 9, 15. *Gesner.*

ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, εἰς χρυσόροφον οἶκον ἀνῆλθομεν, οἷον Ὅμηρος 76) τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, 77) ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος. ὁρῶ δὲ εἶχ' Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γάρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ ἔτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποῖνοι
ποιῶ

multisque per orbem superatis scalis, in autea tecta adscendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula juvenis; video autem non Helenam ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuncii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris solent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum

76. Ὅμηρος] Od. δ, initio, inprimis v. 121. Gesner.

77. ἐσκοπίαζον] Lege ἐσκοπίαζον, ut c. 19. Et si hic ω est in Edd, Reitz.

ποιοὶ 78) ἐπὶ θεάτρα, τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι
σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ 79) ἤρον-
τό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τοκῆς;

Χρησὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τῷ σχήματος. ἦν
δ' ἐγὼ, Ὀλίγοι γε χρησοί, ὥσπερ βλέπω παν-
ταχῶ· Κριτίας δὲ τῆνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν,
ἔθεν καὶ ὑμῖν.

Ὡς δ' ἀεροβατῶντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ
τῆς πόλεως, καὶ τὰ τῷ κόσμῳ; ἦν δ' ἐγὼ,
Χαί-

Tum vero capita invicem conferentes in aures
quaedam insufurrant, ac denique me interro-
gant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi,
quique parentes?

Videris enim, quantum quidem habitus tuus indi-
cat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem,
inquam, ubique gentium, quantum video, boni
sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem quae
vestra.

24. Ut vero inaniter elati homines inter-
rogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mun-
do

78. ποιοιοι] Furias intelligi haud obscu-
rum est. *Gesner.*

79. μετὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα Poët. *Gesner.*

Χαίρεσσι γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαιρεῖσονται
οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν. Οὐχ ἔτι· δυσ-
χεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν
γνώμην ὑμεῖς πεδᾶρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ
ὑψηλῆς ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ
τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τῆς αἰθέρος; μὲν
ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη 80) κατὰ κάθ-
ετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ 81)
τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσῃ τὸν ἥλιον;
ἡ

*do ageretur? egoque, gaudens, gaudebuntque
amplius, respondi: illi, superciliorum gestu
abnuentes, Minime vero ita est, inquit, cla-
des enim perniciosamque civitas paraturit. Tunc ego
ex ipsorum sententia, Nimirum vos, inquam,
cum supra humum sublati, tanquam de specula
omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num
eclipse Sol patietur, Luna ad perpendiculum ipsi
subjecta? num Mars ex quadrante Jovem respi-*

Gg 2

cies,

80. ἡ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phae-
nomenon allegatur, quod prioris est cau-
sa, nisi simpliciter de plenilunio velis in-
telligere. *Gesner.*

81. ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ] *Hermes Trism.*
de infirmior. decubitu p. 12. *Hoesch.* ἡ δια-
μετροῦντος ἡ τετραγωνίζοντος ἡ συνόντος
τῇ. *Gesner.*

ἡ Ἀφροδίτῃ εἰ μετὰ τῷ Ἑρμῇ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμᾶφροδίτης ἀποκυήσασιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἦδεσθε; 82) εἰ ῥαγδαίως ὑετὸς ἐκπέμψασιν; εἰ νιφετὸν πολλὸν ἐπιστρωννύσῃσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατὰξαι, αἰοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψασιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀναμεσώθῃ;

Οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα κατῳερθώκοτες, κατὰ Φλυάρεν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίᾳ δὲ καὶ ταραχαῖ τῶν πόλιν

eiet, Saturnus autem ex diametro opponitur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novisque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternent, gran- dinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac fa- mem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruiumque conceptaculum repletum?

25. Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbæ colluvies-
que

82. ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἦδεσθε] Tristis enim pro- digii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur, quod ex *Gell. IX, 4.* constat. *Gesner.*

πάλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἤττονα
 τῶν ἐναντίων γενήσονται. τῆτο ἐκταραχθεῖς,
 καὶ ὥσπερ πρῖνος καόμενος οἶδηθεῖς, διάτορον
 ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα
 λίσαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας 83) κατ' ἀν-
 δρῶν θυμαλέοντων, 84) πνεόντων δόρυ καὶ λόγ-
 χας, καὶ λευκολόφες τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ'
 ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πα-
 τριδα ὑμῶν κατατρεύχετε. 85) εἰ γὰρ αἰθεροβα-
 τῆν.

que civitatem invadant, tum exercitus ab ho-
 stibus vincantur. Hic ego vehementer com-
 motus, atque ardentis instar ilicis intumescens,
 contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines,*
nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vi-
 vos corde leones Spicula spirantes, crista ni-
 tentes galeas triplicique. *Verum ista in vos ipsos*
vestraque capita experient, qui patriae vestrae male
adeo ominamini. Neque enim aut consensu acribe-

G g 3

re

83. θήγοντες ὀδόντας] Formula *Aristophan.*
Βατρ. 829. θυμολέων Homericum Hercu-
 lis epitheton. Πνεόντας δόρυ καὶ λόγχας
 καὶ λευκολόφους τριφαλείας *Aristoph.*
Βατρ. 1048. *Gesner.*

84. κατ' ἀνδρῶν θυμ.] *Parodia Homer. Od.*
λ', 266. du Soul.

85. κατατρεύχετε] *Proprie vexare est, atte-*
rere.

τῶντες, ταῦτα ἡκηόητε, 86) ἔ· τὴν πολυά-
σχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε
μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλῶν
τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦ-
τα γραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ
τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μέτρ-
χονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα εἶψαν, ὦ καλὲ
Κριτία, οἱ κακαρμένοι τὴν γνώμην, 87) καὶ τὴν
δια-

*re ista audivistis, aut male sedulam mathematico-
rum artem edidicistis. Si autem varicinia et prae-
stigia in hanc vos fraudem impulerunt, duplo ma-
jor vestra est stupiditas. Quandoquidem vetula-
rum ista mulierum sunt commenta atque ludibria.
Siquidem muliebria fere ingenia ejusmodi confecta-
ri solent naenias.*

26. TRIEPH. Quid vero ad ista, o pul-
cher Critia, detonsis mentibus animisque ho-
mi-

rere. Sed ipse deinde explicat per ἐπα-
ρᾶσθαι τῇ πατρίδι. *Gesner.*

86. ἡκηόητε] Sic Nostrae. ἡκηόεστε *Gesn.*
melius. An ἡκηόατε. *Reitz.*

87. κακαρμένοι τὴν γνώμην] Videtur mihi
Triephon ad clericorum tonsuram respi-
cere, cujus et paullo ante facta mentio
clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων πα-
ρα-

διάνοιαν; KRIT. Ἀπαντα ταῦτα παρέδραμον,
εἰς ἐπίνοϊαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες.
ἔλεγον γάρ· ἡλίκας δέκα ἄσιτοι διαμενῶμεν, καὶ
ἐπὶ παννύχας ὑμνωδίας ἐπαγρυπνῶντες, ὄνει-
ρώττομεν τὰ τοιαῦτα. TRIEF. Σὺ δὲ τί
πρὸς αὐτὰς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διη-
πορημένον; KRIT. Θάρσει, ἐκ ἀγεννές, ἀν-
τειπὸν γὰρ τὰ κάλλισα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀσι-
κῶν θρυλλέμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποτεν
ὄνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά πε παρεισάγονται.
εἰ δὲ σεσηρὸς 88) ὑπομειδιῶντες, ἔξω πε πα-
ρέρ-

mines? CRIT. Nimirum his omnibus praeter-
missis, ad commentum oppido elegans confu-
gientes dixerunt: *Post decem dicrum jejunia,*
quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia
somniamus. TRIEPH. Sed tu quid ad illa?
magnum enim quiddam dixerunt, quodque
multam quaestionem habeat. CRIT. Bono es
animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime
equidem caussam ita peregi: *Esenim vera sunt,*
quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniau-
tibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu

G g 4

sub-

ραγενόμενος, κακαρμένος τὴν κόμην memo-
ratur. *Gesner.*

88. σεσηρὸς] De iratorum canum rictibus
adhiberi solitum verbum. *Gesner.*

ῥέρονται τᾷ κλινιδίῳ. 89) ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ
 εἰσι ταῦτα, ὧ αἰθέριοι, ἔκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς
 τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπισθέν-
 τες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ
 γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔκ οἶδ' ὅπως
 ληρεῖτε, ὀνειροῖς πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα
 βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἡδεσθε, μηδὲν
 ὄντα μὲνοι 90) τᾷ βδελύγματι. ὥς ἐὰς τε
 τὰς ἀλλοκότας ταύτας Φαντασίας, καὶ τὰ
 πονη-

*fabridentes; Extra tamen lectulum, inquiunt,
 nobis obveniunt. Tum ego, Sine vera, inquam,
 ista, ὁ sublimes animae, nunquam tamen tuto quae
 futura sunt investigaveritis, sed vestris ipsi somniis
 induciti, quae neque sunt, neque futura unquam
 sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis
 fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae
 sunt aversemini, malis autem delectemini, idque
 cum nullum ex iam detestabili facinore bonum con-
 sequamini. Omittite igitur absurda illa emotae
 men-*

89. ἔξω — τοῦ κλινιδίου] Id est, non ut
 alia somnia e somno et in lectulo ducunt
 originem, sed aliunde et extra lectulum
 nobis obtingunt. Ita *Jamblicus de mysteriis*
 13, 23. probare conatur, a principio aliquo
 extra hominem constituto provenire Divina
 illa et futuri praesaga somnia. *Gesner.*

90. ὀνειρούμενοι] An ὀνήμενοι; *Pell.*

πονηρὰ βελεύματα, καὶ μαντεύματα, μὴ πρὸς θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλλει, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἀπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. 91)

Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμύφοντο. καὶ εἰ βάλει, καὶ τὰ γὰρ προσιθῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς σήλην ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρησὴ σε λαλίᾳ λιθάμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε. ΤΡΙΕΦ.
Σίγα,

mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime Patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctiorem, in malam rem vos projiciat.

27. Hic vero uno omnes animo multis me objurgare, et, si vis, jam ea adjiciam, quae quasi columnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allocutio jam saeva membra resolvit, hominique me restituit. ΤΡΙΕΦ.

G g 5.

Quin

91. ἐπιφημίζειν] Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *differre rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. Gesner.

Σίγα, ὦ Κριτία, 92) καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τὰς
 ὕθλας. ὁρᾷς γὰρ, ὡς ἐξώγκωταί με ἡ νηδὺς, καὶ
 ὥσπερ κυοφορῶ. πῶς γὰρ τοῖς παρὰ σὲ
 λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ
 Φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ
 μνή-

Quin tace, Critia, neque nugas extende am-
 plius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit,
 et tanquam uterum gestem. Tuis quippe ser-
 monibus ut a rabido cane morsus sum. Atque
 nisi sumta procurandae oblivioni medicina con-
 qui-

92. Σίγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem ali-
 quid in dramatico genere esse absurdius,
 quam post magna prooemia et ingentissi-
 marum promissionum hiatus, denique, cum
 ad ipsam rem peruentum est, frustrari
 lectores, et dimittere longe quam fuerant
 incertiores, quidnam tantis dignum hy-
 perbolis cothurnisque fuerit. Κενὰς qui-
 dem ἐλπίδας, et ὕθλους forte vidimus, sed
 ubi δεινὰ βουλευμάτα, quorum aequae men-
 tio facta c. 4. Si quid tamen licet conjici-
 cere, ipsam forte mortem Juliano por-
 tendi dixerunt Sophistae, quos noster ap-
 pellant. Hoc itaque ut nimis mali ominis
 et blasphemum plane regicet. Inde forte
 est, quod Critias deinde vitam longam
 spondet Imperatori, quanquam id alia
 etiam de causa poterat fieri, *Gesner*.

μνήμη οἰκτεῖσθαι ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσεται.
ὥς ἐάσον τέτρες, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς 93)
ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν 94) ἐς τέ-
λος ἐπιθείς.

Ἀλλὰ 95) τί τέτο; ἔχι Κλεόλαος ἔτος
ἔσιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβλᾶς, σπαρδῇ δὲ ἤκει
καὶ

quiescam, ipsa rei recordatio in me perma-
nens, metuo, ne magnum mihi malum conci-
liet. Hos igitur omitte, precationemque a pa-
tre incipiens, multisque refertum nominibus
carmen ad finem superaddens.

28. Sed quid istuc? Non iste Cleolaus est,
qui magnis adeo citatisque gressibus huc de-
scen-

93. τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] *Nic. Rigaltius ad
Tertull. de Oratione non procul ab initio,
notam etiam, inquit, Luciano fuisse domini-
cae orationis formulam, declarant ista Trie-
phontis ad Crisiam; et deinde haec verba
subiungit. Cui merito assentitur Fabric.
Bibl. Gr. 4, 16. p. 504. Gesner.*

94. πολυώνυμον ᾠδὴν] Ita vocaueris τὴν μα-
γάλην δοξολογίαν, ut vocatur, ubi statim
ab initio canit Ecclesia Graeca; Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, εὐχα-
ριστοῦμέν σε κ. τ. λ. *Gesner.*

95. Ἀλλὰ] Fingitur interuentu Cleolai ser-
mo interrumpi. *Gesner.*

ἢ κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;
 ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μὴ τι
 παραδράμῃς 96) γὰρ ποσὶ, μὴδὲ παρελθῇς, ἀλλ'
 ἐλθὲ χαίρων, εἴ γε περ μῦθον φέρεις. ΚΛΕΟΛ.
 Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς. ΤΡΙΕΦ. Τίς
 ἡ σπᾶδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολῦ. μῶν τι
 καινὸν πέπρακται; ΚΛΕΟΛ.

Πέπτωκεν Ὀφρεῦς 97) ἡ πάλαι βοιωμένη Περ-
 σῶν

Καὶ Σῆσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει

scendit? Inclamabimusne hominem, Critia.
 CRIT. Omnino. TRIEPH, Cleolae,

Ne praetereurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi,

CLEOL. Vos vero salvete ambo, nobile ami-
 eorum par. TRIEPH. Quaenam est ista tua
 festinatio, multum enim anhelas! Ecquid forte
 novi factum est? CLEOL.

Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs incluta:

Ara-

96. μὴ τι παραδράμῃς —] Studui hic qui-
 dem, ne quid in interpretatione hujus ver-
 sus inepto Poëtae concederem. *Gesner.*

97. Ὀφρεῦς] *Supercilium*, est superbia e rebus
 gestis et felicitate superioris temporis con-
 tracta. *Gesner.*

Πέσαι δ' ἔτι γε πᾶσα χθών· Ἀραβίας,
 Χειρὶ κρατῆντος εὐσθενωτάτῳ κρατεῖ.
 ΚΡΙΤ. Τῆτ' ἐκεῖνο, ὡς
 Ἄλ' τὸ θεῖον ἐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,
 Ἄλλ' αὖξαι, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.
 ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότας
 ἐσμέν. ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί
 τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις.
 οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πένιν, ὡς ἐγὼ τὰ σά. τᾶ-
 το ἀρεῖ· τοῖς πασίν, αἱ ἡμέραι τᾶ αὐτοκράτο-
 ρος· πλῆτος γὰρ ἡμᾶς ἐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος
 ἡμᾶς ἐκ καταπτοήσεται. ΤΡΙΕΦ. Καίγω, ὦ Κρι-
 τία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἰδῶσι
 Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δελεμένην, τὰ
 τῶν

Arabumque tellus tota max calet

Valida manu victoris atque robore.

29. CRIT. Hoc est illud;

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tem-
 pora. Angebar enim, quid, cum moriendum
 esset, liberis meis testamento relinquerem.
 (Nosti enim mendicitatem meam, ut ego tua.)
 Jam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris:
 ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque
 gens ulla ad terrorem nobis incutierum va-
 lebit. TRIEPH. Et ego, Critia, haec relin-
 que

τῶν Περσῶν τῶνα δέλειον ἡμᾶς ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' ἐν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνωσον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς ἄραν ἐκτείναντες, τᾷτῳ εὐχαρισήσομεν, ὥς καταξιωθέντες τοιᾶντέα κράτους 98) ὑπήκοοι γενέσθαι· τὰς δὲ λοιπὰς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρεκασθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντίς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος ἔ μοι δοκεῖ εἶναι τῷ Λεκιανῷ.]

quo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub jugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos, excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praecisas. Nos vero ignotum qui est Athenis Deum a robis inventum adorantes, manibus in caelum sublati eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subjecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

98. τοιούτου κράτους] Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus, Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτει, id est Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. Gesner.

Χαρίδημος, *) ἢ περὶ κάλλους.

Ἑρμίππε καὶ Χαριδήμει.

E P M.

Περιπάτης ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιῆ-
μενος ἐν τῷ προασείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ
τῶν ἀγρῶν χάριν ῥασιώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον
γάρ τι μελετῶν,) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγ-
χάνω

Charidemus, sive de pulchritudine.

Hermippi et Charidemi.

H E R M.

Forte evenit heri, Charideme, ut inambula-
rem in suburbano, partim animi in agro refi-
ciendi causa, partim quod quietis (commenta-
bar enim aliquid) indigerem. Incido autem in
Pro-

*) Χαρίδημος] Non esse hunc libellum Lu-
ciani, ausim contendere, sed Scholasticam
alicujus declamationem prope puerilem,
cujus rei documenta quaedam e stilo pe-
tita mox dabimus, nempe insignia, ne quis
sola putet. *Gesner.*

χάνω δὴ Προξένω τῷ Ἐπικράτῃ. προσσιπῶν δὲ, ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων, ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι· ὃ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παρὰ κυθείας χάριν, ἥτερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν ἢ ἀγρῶν, ἀπολαύσεων δὲ καὶ τῆς τάτης ἐπιπνεύσεως εὐκράτης καὶ κέφης αἰσῶ-
ρας, ἀπὸ συμποσίης μέντοι καλλίστης γεγενησθῆς ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τῷ Ἐπιχάρῃ, τῷ ἐπινίκιᾳ τεθυκότος Ἑρμῇ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀνα-
γνὼς ἐνίκησεν ἐν Διασίῳις.

Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι ἄσεια, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώ-
μια ἔρῃσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ δεικνόν μὲν μὴ
δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τε γῆρας ἐπιλελησμένον,
ἄλλως

Proxenum Epicratis F. eumque pro more salu-
tatum interrogo, unde veniat? quorsum eat?
Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis cau-
sa, quae ad agrorum conspectum solet existere,
fruique velle temperata illa levique, quae illis
adspinet aura, venire autem e convivio prae-
clarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo,
apud Androcleum Epicharis F. qui rem sacram
fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro
praelegendo Jovialibus ludis retulerit.

2. Hic dicebat tum alia multa urbane fa-
cta esse et venuste, tum illud, quod pulchritu-
dinis laudes a viris dictae sint: eas se referre
non posse, quum senectutis vitio oblitus esset,
qui

ἄλλως τε δέ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχη-
κότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν
ἐγκεκαμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλου τὸ
συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν. ΧΑΡ. Γέγονε
ταῦτά, ὦ Ἑρμιππε· οὐ μέντοι γε· οὐδ' ἐμοὶ
ῥαδίον ἐπ' ἀπριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ
αἶδόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, βορύβου πολλοῦ γι-
νομένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐσιωμέ-
νων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερετέρων· οὐ μεμνή-
σθαι, λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους· οἶσθα γὰρ
ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν μνημονικω-
τάτους· πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὡς ἂν οἶδς τε
ὦ,

qui praesertim non diu sermonibus illis in-
terfuerit, te vero relaturum facile, qui et ipse
dixisses laudationem, et toto convivio ani-
mum aliis attendisses. CHAR. Facta sunt
ista, Hermippe. Verum nec mihi facile
est persequi accurate omnia. Neque enim
audire licebat omnia, quod strepitus ingens
esset a ministris pariter atque a convivis;
cum alioquin inter res sit difficillimas me-
minisse sermonum in convivio habitorum;
scis enim quam obliviosos ea res faciat il-
los etiam qui praestantissima memoria
sunt praediti. Verumtamen tua causa,
ut potero, narrare conabor, nihil omis-

ὦ, τὴν διήγησιν πειράσσομαι ποιῆσθαι, μηδὲν πρᾶλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταβολὴν τὴν χάριν. ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε,

πεπονημένον αὐτῷ, νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσχυῶν, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης. ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον; ΧΑΡ. Ἐγκώμιον

τοῖν

surus eorum, quae in mentem mihi venerint.

3. HERM. Equidem jam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueris, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris. CHAR. Liber fuit laudatio Herculis, insomni monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit. HERM. Quid ille recitavit? CHAR. Castorum laudationem:

τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σσεωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταβεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἰσίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων.

Παρήσαν μὲντοι τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστικπος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδούς, μεῖράκιον ἀπαλὸν τε καὶ

nem: dicebat autem se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre: invitatum praesertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent.

4. Verum aderant in coena alii quoque multi, vel cognati ejus vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter caeteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniæ F. et Aristippus Agasthenis, et tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur,

καὶ τεθρυμμένον· τοῦν μέντοι γε ἔδοκει ἔχειν.
πάνυ γὰρ προθύμως ἤχροατο τῶν λόγων. πρῶτος
δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν,
προσμιαισάμενος οὕτω. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑ-
ταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν
μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τούτους
πρήχθῃτε τοὺς λόγους. ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις
ἡμᾶς, ὦ γαθε, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα
λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί
τίς ἂν χρήσαιτο, ὅποτε Φίλος τις ἂν βιάζοιτο;
ἀνέγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὅτι οὖν.

Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν
Κλεώνυμος ὁ καλὸς. καθιμένον γὰρ αὐτοῦ μετα-
ξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς
ἐγί-
tur,

quippe qui cupide admodum orationes
audiret. Primus vero agere de pulchritu-
dine coepit Philo, hoc prooemio usus.
HERM. Noli, sodalis, noli laudes prius
incipere, quam et causam mihi indicave-
ris, a qua ad hos sermones proveci estis.
CHAR. Frustra nos, vir bone, moraris,
qui iam toto sermone enarratio poteramus
discedere. Verum quid agas, si quis ami-
cus vim tibi faciat? scilicet quidquid sit
subeundum est.

5. Quam vero requiris sermonum occa-
sionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus.
Cum inter me et Androcleum patrum asse-
de.

ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέ-
πουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ
κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγαρήταντες, κα-
θῆντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεिरακίου. ἀγα-
σθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
ἄλλα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶ-
ναι ὑπολαμβάνοντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιω-
τῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα
πρόχειν, καὶ δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους
λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν
ἐπαινον τοῦ παιδὸς (οὗ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμ-
βαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ'
οὐ-

deret, multus de illo sermo inter indoctos
homines, aspicientes adolescentulum, et
forma ipsius supra modum percussis. Igitur
obliti fere reliquorum omnium assiduebant
laudes illius enarrantes: quorum nos *ju-
sticiam* atque amorem pulchri cum probaremus
laudaremusque, ignaviae multae esse rati,
si de pulcherrimis rebus indocti homines
dicendo nos superarent, quo solo illis nos
praestare putaremus, dicere de pulchritudi-
ne ipsi quoque aggressi sumus. Decevi-
mus ergo non nominatim laudes dicere pue-
ri, quippe quod parum consultum sit, cum
magis illum frangat delictis: sed neque ita
sine ordine, ut isti, quidquid in buccam

οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχει, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅς' ἂν ἀπομνημονεύει περὶ τοῦ προκειμένου.

Καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδαικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτούς, ὅτι οὐ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ

cuique venerit proferre; verum singulatim dicere nnumquemque, quae de argumento proposita memoria subjiceret.

6. Atque primas sibi dicendi partes sumens Philo sic verba fecit: *Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si in tanto circa res nihili studio de eo, quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius servetur, quam si relectis aliis omni-*

τοῦ καλλίστου εὐγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν
 λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα
 τᾶλλα παρέντας 1) περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους
 ἡμᾶς τῶν ἐκάστοτε πρᾶττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ
 δεῶν λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰ-
 δέναι· εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς
 οἶόν τε βραχέει περὶ τούτου πειράσομαι διαλεῖν.
 κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν·
 πᾶ-

nibus, de ipso illo fine eorum quas agimus
 omnium dicatur? Verum ne videar dicere
 quidem posse, quomodo affecti circa illam esse
 debeamus, de re ipsa autem dicere nescire;
 quam potest parca ea de re conabor exponere.
 Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes
 concupiscunt, digni autem illa habiti sunt
 omnino pauci. Quicumque autem minus hoc-
 H n 4 ce

1. [Ἡ πάντα τᾶλλα παρέντας] Haec male
 conjuncta vix cohaerere videntur, nisi
 interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ κα-
 λὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe inter-
 pretatus sum. Verbum σώζειν hic signi-
 ficat tueri, adesse, ostendere. Simili
 ferè ratione Plutarchus de facie in Or-
 be Lunae p. 1701, H. Steph. de Clean-
 the Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειράτο μέ-
 νειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi
 etiam ad demonstrationem, et concilia-
 tionem assensus refertur. Gesner.

πάντων δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές· οἱ δὲ ταύτης ἔτα-
 χον τῆς δωρεᾶς, εὐδχιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν
 γεγενηῶσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων
 τὰ εἰκότα τετιμημένους· τεκμήριον δὲ τῶν γούν
 θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς,
 καὶ Διοσκουρά, καὶ Ἑλένη, ἣν ὁ μὲν ἀνδρίας
 ἔρεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλέ-
 νη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν
 εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτία γενέσθαι
 πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν τοῖς ὑπὸ γῆν
 συνεξητασμένους. 2)

ἀλλὰ

*et sunt consecuti, beatissimi omnium facti vi-
 dentur, honore quo par est a Diis pariter at-
 que hominibus affecti. Argumentum hujus rei
 hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex
 Heroribus facti sunt, Hercules est, Jovis filius,
 et Castores, et Helena; quorum iste virtutis
 ergo illum dicitur honorum esse consecutus.
 Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa
 se in Deam mutasse, tum fratribus suis ejus
 rei causa fuisse, qui ante illius in caelum
 ascensum, mortuis annumerati fuerant.*

7. Ve-

2. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις] Ita vi-
 detur conciliare velle Homeri dicta di-
 versa. Il. Γ. 243. cum Helena de fratri-
 bus suis tanquam vivis dixisset, sub-
 jicit,

Ὡς

Ἄλλὰ μὲν οἷς ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς
 ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι
 κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς
 Ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης δὲ τοῦ Δαρ-
 δάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ πάντων
 ὑπέκτου θεῶν, ὥς' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμε-
 τασχεῖν αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγού-
 μενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰ-
 δῆς, ἀναγαγεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέ-
 σεσθαι τὸν ἄπαντα ἔμελλε χρόνον, τοσαύτην δ'
 ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται τῶν καλῶν, ὥς' οὐ
 μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν
 ἐκεῖ·

7. *Verum etiam qui homo dignus sit con-
 suetudine Deorum habitus, non est invenire,
 praeterquam qui pulchri essent. Certe enim
 Pelops hujus gratia Ambrosiae Deorum parti-
 ceps facius est; et Ganymedes Dardani filius
 sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati
 non posset, quemquam aliorum Deorum secum
 ad venandum amasium venire, sed sibi soli
 decorum esse duceret, devolare in Gargarum
 Idae verticem, et eo puerum educere, ubi
 toto deinde tempore secum esset futurus. Tan-
 ti vero semper fecit pulchros, non, tantum ut*

Hh 5

cae-

Ὡς Φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχει Φυσίζοος αἰὼς
 Ἐν Λακεδαιμόνι κ. τ. λ. Gesner.

ἔκεισε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὁ, τί τύχῃ
 γινόμενος, συνῆν ἑκάστῳ τοῖς ἐρωμένοις. καὶ
 τοῦτο μὲν γενόμενος, κύκνος, συνεγένετο. Λήδῃ,
 τοῦτο δ' ἐν εἵδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει
 εἰκασθεὶς δ' Ἀμφιτρύωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα.
 καὶ πολλὰ τις ἂν ἔχοι λίσσιν τεχνάσματα τοῦ
 Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχαν-
 νωμένου.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαυμάσαι,
 ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐ-
 δέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν τούτοις
 δημηγορῶν, οὕτω πεποιῖται σοβαρὸς τῇ κοινῇ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ κατα-
 πληκτικὸς, ὥς' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ
 τὴν

*caelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed
 ipse quodque quoties in terra esset, suis semper
 cum amoribus versatus, nunc in Cycnum ver-
 sus cum Lede luferit, nunc tauri specie ra-
 puerit Europam, nunc Ampritruonis summa
 forma Herculem genuerit. Ac multa comme-
 morare aliquis possit Jovis commenta, ut qui-
 buscum cuperet una esset machinantis.*

8. Qua in re illud maximum est, et quod
 merito miretur aliquis, quod agens inter Deos
 (neque enim ad alios se homines praeterquam
 ad pulchros applicare solet) inter Deos igitur
 dum concionatur, adeo turbidus a communi
 Graecorum poeta, et audax terribilisque in-
 ducitur, ut in prima concione Junonem, quae
 quia

τὴν Ἥραν, καί ται πρότερον πάντ' εἰσδυῖαν ἐπι-
 τιμᾶν αὐτῇ, ὅμως δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν,
 ὥς' ἤρκεισεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι
 λόγων εἶναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ· τοὺς δ' ἅπαντας
 θεοὺς ἐν τῇ ὑτέρᾳ πάλιν οὐχ ἦττον κατέστητε
 φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρῶτος, καὶ ἡμερος, καὶ
 τοῖς πᾶσιν ἐπεικῆς, ὥς πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως
 μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀνδρῶν, ἐτέρου τινὸς
 ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ
 οἷόν τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι τοσοῦτον αἰδοῦς
 καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει.

καὶ

*quidem olim exprobrare illi soleret omnia,
 ipsam tamen adeo perterruerit, ut satis habe-
 ret nihil aliud sibi evenire, sed intra verba
 Jovis iram consistere: in posteriori autem con-
 cione in non minore Deos omnes terrore consti-
 tuerit, terram se ipsis cum hominibus suspen-
 surum et mare minatus. Cum vero ad pul-
 chros accedat, ita fit mitis, et mansuetus,
 et aequas omnibus. ut super reliqua omnia,
 ipsa Jovis persona deposita, ne insuavis amo-
 ribus suis videatur, formam sumat alterius,
 eamque pulcherrimam, quae illicere adspicien-
 tem possit: tantum reverentiae et honoris ha-
 bet pulchritudini!*

Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἑάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Ἰδὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖροι θεοὺς ταυτὰ πεποιθότας δῆ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ἐκίνου δὲ τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου.

Καὶ θεοὶ δ' ἐλάττους οὐκ αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῶ διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάνταν, ἑκάστη προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχαι, ἀλλ'

Ἀθῆ.

9. *Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminoſe in Jovem, quam pro pulchritudine dicta videri poſſint. Sed ſi quis curate rem velit conſiderare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi cauſa Pelopiſ forma victium, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi.*

10. *Neque Deas aperte illi ſuccubuiſſe, pudet, ſed velut honoris æmulatione de ſe prædicari amant, cum hoc vel illo fuiſſe formoſe, hominibuſque præbuiſſe. Ad hæc cum aliarum rerum omnium unaquæque præſidium ſuſceperit, non movet altera controverſiam alteri, quibꝰ imperet; ſed Minerva, quæ præ-*

Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πό-
 λεις, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ θή-
 ρας· ὥς δ' αὐτῇ Ἀθηνᾶ κῆκεῖν παραχωρεῖ τῶν
 παλεμικῶν τῶν δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδίτῃ, οὐδὲ
 αὐτῇ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει.
 ἐκείνη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον Φρυνεῖ, καὶ πάν-
 τας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥς καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς
 ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο
 προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥα-
 δίας, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ Φρονί-
 μως τοῦτο λογιζομένη. σκέψατο δ' ἂν τις ἐν-
 τεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὥς γὰρ ἐλά-
 βοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαν-
 το, ἐκείνης αὐτῆς ὑπολαβούσης εἶναι τὸ μῆλον,

μη-

præest quoad bellica hominibus, non contendit
 cum Diana de venatu, similiterque Minervæ
 hæc concedit de bellicis, de nuptiis autem
 Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in
 his, quorum curam gerit: de pulchritudine
 autem sua adeo magnifice sentiunt, et supe-
 rare illa universas sibi videntur singulae, ut
 Lis Dea, quæ mutuis illas viribus superare
 vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem
 objiceret, sic nempe rata facillime se quod
 voluisset effecturam: recte illa quidem et pri-
 denter subductis rationibus. Caeterum ex-
 cellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis
 perspiciat. Ancepto enim pomo lectoque illius
 titulo, cum unaquæque suum illud esse pu-

ta-

παρδειμῶς δὲ τολμώτης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνε-
ργεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν
ῥῆσιν, ἀνέρχονται παρά τιν τῶν μὲν πατέρα, τῆς
δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι
τὴν δίκην αὐτῶν· ἔχωκα δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστιν
ἐποφθίμιασθαι καλλίστη καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄν-
των, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι
καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πα-
ριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῇ καὶ καθαρᾷ
ἐξευγκῶν, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ
ρῶμης ὑπερέχει τὸ κάλλος.

Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ
σπουδὴν, ἀστυεῖν εἶναι καλὰ, ὥστε καὶ τὸν ἡ-
ρώων τε κυσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλ-

λο·

taret, sustineret autem nulla contra se ipsam
ferre suffragium, quasi deteriori altera esset
facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius
autem fratrem, eundemque maritum, Jovem,
arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse
potestatem haberet pronuntiandi, quae esset
formosissima, essentque fortes multi, et sa-
pientes prudentesque viri in Graecia pariter
et apud barbaros: arbitrium ipse Paridi per-
mixit Priami F. eaque re luculentum tulit
liquidumque suffragium, prudentia et sapien-
tia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem.

11. Tantam porro curam, studium adhi-
buere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi
Heroum laudatori Deorumque Poetae persua-
se.

λοθέν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπελάσιν
ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκούσται λευκώλενος ἢ
Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου·
Ἀθηνα δ' οὐκ ἂν βουληθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ
Γλαυκῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμᾶται·
ἂν τοῦ παντός καλεῖσθαι χρυσῇ· ἅπερ ἅπαντ'
εἰς κάλλος τείνει.

Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀποδείξιν ἔχει πῶς αἱ
κρίττους ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν
ἐστιν ἀψευδές, τῷ κρείττον εἶναι πάντων τῶν
ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνα μὲν ἀνδρίας ἄμικ καὶ Φρο-
νήσεως προέχειν ἐπιφηφίξει. ἀμφοτέρων γὰρ προΐ-
στατο τούτων· Ἥρα δ' ἀπάτης ἀρχῆς καὶ δυνά-
τειας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ
καὶ

*serint, ne aliunde se quam a pulchritudine
nominaret. Jucundius ergo audiat Juno can-
dida brachia sua celebrari, quam dici Vene-
randa Dea, aut ingentis nata Saturni. Mi-
nerva nolit Tritogenia potius quam Caesia
vocari. Venus autem quantivis aestimat ap-
pellari aurea, quae quidem ad pulchritudinem
tendunt omnia.*

12. *Atque haec non illud modo offendunt,
quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
sunt minime fallax, reliquis illam rebus omni-
bus esse praestantiorem. Igitur Pallas fortitu-
dine simul et prudentia potior esse decernit,
cujus utriusque rei praeses est: Juno autem*
im-

καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω με-
θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
σπούδατον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς,
μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε
καὶ λόγῳ πᾶν ὃ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει;

Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν,
ἐπιθελὶς τοῦτο τῇ τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' ἂν
τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίεστο
τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκείνον δ' εὐθὺς
Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων, πολλὰ πρότερον
παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· σὺ γὰρ ἐβούλετο
λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωντα εὐλαβούμενος λέγειν.
ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν.

Πολ-

*imperio omni et potestati praeferendam pro-
nuntiat, suffragatorem sibi nacta Jovem. Si
vero ita divinum, ita augustum quiddam
pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii
laborent, quomodo nos deceat non ipsos quo-
que Deorum imitatione, opere pariter et ver-
bis, quidquid habemus, pulchritudini patro-
cinari?*

13. Haec Philo de pulchritudine: qui
illud in fine adjecit, se plura hisce dictu-
rum fuisse, nisi sciret non convenire con-
vivio longam orationem. Post illum statim
dicere coepit Aristippus, multum incitatus
ante ab Androcle. Nolebat enim dicere,
dicere post Philonem veritus. Ita verò exor-
tus est:

Πολλοὶ πολλὰς ἀνθρώποι τὸ περὶ τῶν
 βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ'
 ὧν αὐτοῖς μὲν δοκᾷσι δοῖαν προσάγειν τοῖς δ'
 ἀκροαταῖς τὰς λογὰς εἰδὲν λυσιτελεῖντας ποιῶν-
 ται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν
 ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγέμενοι τὰ ἐκ ὄντα·
 ἕτεροι δὲ περὶ τῶν εἰδαμῶς ἀναγκαίων λογο-
 πειῶντες, εἰς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόν-
 τας, ὅπως τί βέλτιον τύχῳσι εἰπόντες σκο-
 πεῖν· εἰς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων εἰδὲν ὑγιᾶς
 ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν
 ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγορεῖντα τοῖς αὐ-
 τοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεσέων οἰόμενος εἶ-
 ναι

14. Multi saepe mortales, dimissa de rebus
 optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad alia
 se contulere argumenta, quibus sibi quidem conci-
 liare gloriam videntur, sed verba interim faciunt
 nihil profutura auditoribus: atque imprudentes
 partim de iisdem rebus (eadem cum dicant) inter
 se contendunt, partim quae nusquam sunt, ea enar-
 rant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut
 melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam
 ego de rebus nihil sanè scuisse ratus, et alioquin
 stupidiorum omnino esse putans, post accusatas
 quorundam optimarum rerum ignorantias in ea-
 Luc. Op. T. VIII. I i dem

τα πάντα, τὴν αὐτὴν λυσιτελεσάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκέουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἦν πᾶς ὅστις ἂν Φαίη κάλλεις ἂν ἔχεν ἀκέειν καλλίστην. 6).

Ei

dem vitia incidere; eandem utilissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam.

15.

6. ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, et, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Jam mox junguntur, οὕτω — ὥς (ἵνα) — ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥς — οὕτω ὥς — Et statim τοσαύτην — ὥσθ' οὕτως — ὥς. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest ora-

Εἰ μὲν ἄν περὶ τινὸς ἑτέρᾳ τῆς λόγου ἐποιέ-
μεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλεος, ἤκεσεν ἂν
ἡμῖν, ἀκῆσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι
περὶ αὐτῆ· τῷτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν
παρέχεται τοῖς βαλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ
τάττε λόγων, ὥς' ἔκ, εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφί-
κοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυσυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς
πολλοῖς ἄλλοις καὶ κεινός τι δυνηθῇ συμβαλέ-
σθαι πρὸς τῆς ἐπαίνεος, τῆς ἀμείνωνος οἰσθαι
περᾶσθαι τύχης· τὸ γὰρ ἔτω μὲν περιφανῶς
ὑπὸ τῶν κριττόνων τετιμημένον, ἔτω δὲ τοῖς
ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπένδασον, πᾶσι δὲ
τοῖς

15. *Si quidem igitur de alia quacumque
verba nunc faceremus, non de pulchritudine, suffi-
ceret nobis, uno qui diceret de illa audito, dis-
cedere: haec vero iamiam dicendi copiam submini-
strat attingere volentibus, non ut infelix sit pu-
tandus, si quis non pro dignitate oratione assequa-
tur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre
quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna
uti sit existimandus. Quae enim res manifeste
adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines
divina et studio omni digna; omnibus porro, quae
ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut,*

li 2

qui-

orationem, et velut speculum animi au-
ctoris, repraesentet. *Gesner.*

τοῖς ἑσὶν αἰσιότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἀν-
παρῇ παρὰ πάντων σπαραζομένων, ὧν δ' ἀφί-
σταται μισομένων, καὶ εἰς προσβλέπειν ἀξιαμέ-
νων, τίς ἂν εἴη τοσούτον λόγῳ μετεσχηκώς,
ὥς ἐκπανεῖται πρὸς ἀξίων ἀμείψαι; ἢ μὴν ἀλλ'
ἐπειδὴ περ ἔγω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπανε-
σόντων, ὥς μολὶς ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, εἰδὲν
ἐπαικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχεῖν τι λέγων παρ' αὐτῷ,
μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιῆσθαι τὰς λό-
γους. ἔγω δὲ σεμνότερον καὶ θεϊότερον τῶν
ὄντων εἶναι, ὥς ἐγὼ ὅσα θεοὶ καλὰς τετίμηκασί,
παραλείπω.

Ἄλλ' ἔν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη
γενομένη, ἔτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις.

*quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus
seorsim absit, illi exosi et ne adspectu quidem digni
consecantur; quis fuerit ita discretus, ut eam rem
laudare pro dignitate possit? Verum enim vero
quantum malis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut
vel sic suam viam dignitatem consequatur, non ab-
surdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea di-
cere, licet post Philonem verba sint facienda.
Adeo vero augustissima et maxime divina rerum
est, ut - - - (praetermisso enim, quantum et quo-
ties pulchros Dii bonoraverint:)*

16. Verum ut superioribus temporibus nata
Jove Helena tantae apud omnes homines admira-
tion

θράκοις, ὥς ἔτι τῆς ἡλικίας ἔσαν ἐντός, κα-
 τὰ τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γινόμενος ὁ
 Θησεύς, ἔτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥς ἔσθῃ
 αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλούςτης, καὶ δόξης
 καὶ τῆς τυχεύσης, ὅμως οὐκ ὤρετο βιωτὸν αὐτῷ,
 ταύτης ἐξερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαί-
 μονίας, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. ἔτω
 δὲ διανοηθεὶς, τὰ μὲν παρὰ τῷ πατρὶος λαβεῖν
 ἀπεικὼν, μὴ γὰρ οὐκ αὐτὸν αὐτὸν ἐπιδῆται μή-
 πω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἐρχὴν ὑπερφρονή-
 σας ἐκείνην, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινω-
 νῶντ' αὐτῷ τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειριθῶν παρ-
 λαβὼν, βίαν λαβὼν αὐτὴν τῷ πατρὶος, εἰς
 Ἀφιδ-

zioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus con-
 stitutam, negotii alicujus causa agens in Pelopon-
 neso Theseus, ita ad conspectum formae illius ex-
 arserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vul-
 gari, tamen non uiuendum sibi putaret, hac si
 earendum esset; felicitate se praeterire universos,
 si haec sibi uxor coningeret. Haec cum animo
 agitaret, nec spem haberet illius a patre impetran-
 dae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam
 aetatem nondum attigisset; contempto illius imperio
 ac neglecto, parui faciens quidquid in Peloponneso
 formidandum erus, assumpto rapinae adiutore Piri-
 thoo, vi a patre abductam Aphidnam Antiocham oppri-

Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησί, ὥς ἔτιωσ ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χεῖνον, ὥς καὶ τοῖς ἐπρυγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίδου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶ κείνον ἐν Ἄδῃ γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνησεύομενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν, καὶ ἡδυμήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολάθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπασαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτῆς κινδυνεῦσαι.

Ἐπανελθῶσαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημῆντος αὐτῆς, ἐπειδὴ καὶ ὤραν ἦν γάμων, καί τῳγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ εὖ γεγонуῖας ἐκ τῆς

dum asportavit: tantamque illi habuit bujus auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei et Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogereur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberæ Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret; illum comitatus est, hanc decensam ab illo gratiam initurus, ut vitæ pro illo periculum subires.

17. Reversam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum jam matura esset nuptiis, licet haberent pulchras et generosas mulieres, quas

τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνησεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες ὡς Φαυλοτέραις. γνόντες δ', ὅτι περιμάχητος ἔσαι, καὶ δείσαντες, μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τᾶτονι ψήφῳ κοινῇ, ἥ μὴν ἐπικαρήσειν τῷ ταύτης ἀξιώθοντι, μηδ' ἐπιτρέψειν, ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρσχευάζειν. τῆς μὲν ἂν ιδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. καὶ πολλῷ γὰρ ὕψερρον ἐρίδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ καίλλας, ἐπιτρέπασσι τὴν κρίσιν

Πά-

e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; ac illi convenientes hanc sibi expetebant, cunctis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, moruentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, communi suffragio iusjurandum dedere ejusmodi, se adjutores fore ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permitturos, si quis injuriam vellet facere, cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscujusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: continuam autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt

Πάριδι τῷ Πριάμῃ· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων
τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκα-
σθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδασκῆς Ἡέρας μὲν
τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸ δ' ἐν πολέμοις Ἀθη-
ναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γά-
μον· καὶ Φαίλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν
ποτε νομίσας ἐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ'
ἄδελφα τῶν ἐπιγυινομένων ἀξιοθῆναι, προείλετο
τὸν ταύτης γάμον.

Γενομένης δὲ τῆς ὑμναζμένης ἐκείνης στρατείας
κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶ-
τον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθάσης, ἔχοντες οἱ τε
Τρῶες· ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδελῶς οἰκεῖν
τὴν αὐτῶν, οἱ δ' Ἕλληες ταύτην αὐτὰς ἔασαν-
τες

*Paridi Priami F. Hic corporibus Dearum et for-
ma viāns, munusculumque esse coactus arbiter, offe-
rente Junono imperium Asiae, bellicam victoriam
Pallade, Venere autem Helenae nuptias: etiam vi-
libus hominibus contingere interdum prius non mi-
nus imperium, Helena autem potiri posse postero-
rum neminem, hujus nuptias praeoptavit.*

18. Cum autem decantata illa contra Trojam
expeditio foret, et Europa tunc primum veniret
contra Asiam, liceretque Trojanis, reddita Helena,
sine metu suam incolere patriam, Graecis vero hac
illis permissa, difficultatibus belli atque expeditionis libe-

τες ἔχεν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ
 στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' ἔκ ἡβλήθησαν ἀμ-
 φότεροι, ἐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορ-
 μὴν καλλίῳ πολέμῳ, περὶ ἧς ἀποθανένται. καὶ
 θεοὶ δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπο-
 λαμένους ἐν τῷ πολέμῳ, ἐκ ἀπέτρεψαν μάλ-
 λον, 7) ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τῆτο, ἐκ ἐλάττω δό-
 ξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τῇ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν.
 καὶ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐ-
 τὰς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεσῆσαντο τῇ πρὸς
 Γίγαντας αὐτοῖς γενομένῃ πολέμῳ. ἐν ἐκείνῳ
 μέν

*liberari: neutri voluere, qui putarent nunquam se
 belli causam, pro qua morerentur, habituros ju-
 stiores: ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent
 in illo bello perituros, non potius prohibere, sed
 induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum
 arbit, pugnando mori pro Helena, quam quod
 Deorum filii essent. Ex quid dico filios suos?
 Ipsi inter se majus et terribilius iniere bellum eā,
 quod adversus gigantes ab illis gestum est. Ete-
 nim in illo conjuncti pugnabant; hic vero contra*

li 5

se

7. οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legatur
 ἀλλὰ ante μᾶλλον. Du Soul.

μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων. ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο
 πρὸς ἀλλήλους. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δει-
 γμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει
 τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων ἄδενός ἀπάντων ἔδαμῃ τὸ
 παράπαν φαίνοντα διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλ-
 λος ἔ μόνον τὰς υἷας ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ
 ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ
 τρωθέντες, πῶς ἔχ' ἀπάσας ψήφοις προτιμῶ-
 σιν ἀπάντων τὸ κάλλος;

Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλ-
 λος λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτε-
 ρον βέλομαι μεταβῆναι, ἔδαμῶς ἔλαττον ὄν,
 ὥςδε δεῖξαι τὴν τῷ κάλλος ἀξίαν, τῶν πρότερον
 εἰρη-

*se invicem: quo ecquod majus esse potest documen-
 tum, quantum humanis rebus omnibus praestet im-
 mortalium Deorum judiciis pulchritudo? Quando
 enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam
 omnino diffidisse illos constat, pro pulchritudine
 autem non filios tantum suos dedidisse, sed jam
 contra se invicem pugnasse, quidam etiam vulnerati
 esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeronunt?*

19. Ne vero videamur inopia eorum, quae de
 ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper
 morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad
 demonstrandam pulchritudinis dignitatem bis, quae
 prius

εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱπποδάμειαν Οἰνομάχῃ
 ἔσας τῷ ταύτης καίλας ἀλόντας, μᾶλλον αἰρε-
 μένας ἀπέφηνεν ἀποδνήσκειν, ἢ ταύτης διω-
 κισμένους, τὸν ἥλιον προσσρεῖν. ὡς γὰρ εἰλάβετο
 τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ ἔ-
 πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκῆσαν εἴρα, τῆς μὲν
 εἴρας αὐτῆς ἀλᾶς (τοσούτον γὰρ καὶ τῇ περιῆν,
 ὥς καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ Φύ-
 σιν,) καὶ διὰ τῶτ' ἀξιώσιν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυ-
 τῷ, βελεσθαι δ' ἐκιδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν
 τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων Φεύγων
 αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυ-
 μίας ἀδικωτέραν, καὶ ἦν ὥετο ῥαδίως, ὅπερ ἐβέ-
 λετο, καταστήσειν. ὑπὲρ γὰρ ἀγμάτι, ὡς οἶόν τε
 μα-

*prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe, Arcadis
 Oenomai F. Quos juvenes, bujus forma capios,
 apparuit, mori praeoptare, quam ab hac disclusos
 hanc lucem inveni? Cum enim maturitatem at-
 gisset puella, videretque illam pater non mediocri
 intervallo alias relinquere, forma illius capius
 (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut
 parentem praeter naturam subigeret) eamque ob
 causam secum illam habere cupiens, fingens interim
 suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle
 ei, qui dignus ipsa esset, commendari comminisci-
 tur ipsa cupiditate injustius, quod putabat facile
 sibi quod vellet confecturum. Curru enim quanta
 ma-*

μάλις α ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξαστρα-
μένω, τὰς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε τα-
χίστας ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τὰς μνηστῆρας τῆς
κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας 8) αὐτοῖς
αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ εἶρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἢ τ-
πηθέντας. καὶ ἤϊε δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβί-
ναι τὸ ἄρμα, ὅπως ἀπασχολούμενοι περὶ ταύ-
την, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντες
τῷ πρώτῳ ἀψαμένε τῷ δρόμῳ, καὶ τῆς κόρης
ἐκπεσόντες μετὰ τῷ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνησάμενοι πρὸς
τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβηλευμέ-
νων,

*maxima arte potest ad celeritatem elaborato, equos
cum junxisse, qui cum erant in Arcadia, velo-
cissimos, certabat cum procis puellae, praetercun-
tibus propositio praemio ipsa puella, devictis poena
capitis: postulabatque ipsam currum cum illis con-
scendere, ut in illa occupati et defixi, equestris rei
curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus
fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, et
virgine una cum viro excidisset, deirectare certa-
men,*

8. ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας] Laborat
locus intemperanti verborum transposi-
tione: παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας
et ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad
quod intelligendum et revocandum est
προτιθεῖς. Gesner.

των, κατὰ τὴν αἰῶνα εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμό-
 πητα μισήσαντες. Οἰνομαίη, ἄλλος ἄλλον ἔφθα-
 νεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς, μὴ τῇ τε-
 θύσῃ περὶ τῆς κόρης ἁμαρτή, καὶ προῆλθε γὰρ
 μέχρι τρισκαίδεκα ἔτη ὁ Φόνος. Θερὸν δ' ἔκλει-
 νον τῆς ποικιλίας μισήσαντες ταυτήσιν, τὰς τε
 τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεῶντες, τὰς
 μὲν, ὅτι κτήματος ἀπεξέρηνται τοιαῦτα, τὴν
 κόρην δ', ὅτι τῆς ὥρας ἡ κατὰ καιρὸν ἀπολαύσι-
 κηδόμενοι τε τῇ νέῃ, ὅς τις ἐμελλε (Πέλοψ δ' ἦν
 ἔτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἅμα τε χαρίζονται τέττα-
 κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανά-
 τας, δι' ὧν ἐμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ
 γέγονε γὰρ τὸν κηδεστὴν ἐπὶ τέμασι τῆς νίκης
 ἀπεκτονῶν.

Οὐ-
 men, aut mutare consilium puerile arbitrari, cru-
 delitatemque Oenomai exosi, alius alium morte
 praevenērunt, quasi metuētes, ne morte pro puella
 exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes
 tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi,
 mortuosque senul et virginem miserati, illos, qui
 tali possessione privati essent, hanc, quod forma
 illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis
 suscepta, qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit)
 et currum illi donans pulcherrimum ab arte elaboratum,
 equosque immortales, quorum opera virgine poti-
 zeitur. Es positus est, interfecto in metis victoriae
 socero.

Οὕτω τὸ τῆ κάλλεος χρήμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπένδασαι πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν ἐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δίκαιος, πρῶτον λόγισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλεος διεξελεῖν. ἔτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διηλθε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τῆ κάλλεος καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσθ'. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνεσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' εἰδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ἔξω γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημέ-
νων,

20. *Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, et honorata inter omnes, et Dis saepe magno studio expetiita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic et Aristippus orationem suam absolvit.*

21. HERM. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem. CHAR. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non quaecumque dixi depromere ex memoria possim. Quippe facilius

νων, ἢ τῶν αὐτῶ. EPM. Ταῦτα μὲν δὴ εἰςιν,
ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμᾶμεν ἐπιτυχεῖν. & γὰρ δὴ
τοσῶτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε
τῶν σῶν ἀκῆσαι. ὥς, ἣν τέτων ἀποσερήσης,
καί μεῖνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς
Ἑρμῆ, τὸν ἅπαντα λόγον, ὥσπερ ὑπέσης ἐξ
ἀρχῆς, ἀπόδος. CHAR. Βέλτιον μὲν ἦν τέτοις
ἀπαλλάττειν με 9) τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα
ἐπὶ δ' ἔτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκῆ-
σαι

lius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.
HERM. Quin haec sunt, quorum ab initio
cupiebamus fieri compotes. Neque enim tan-
tum illas audire orationes curabimus, quam
tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito,
etiam in illis frustra te elaborasse. Verum
per Mercurium, universam orationem, quem-
admodum ab initio promiseras, nobis redde.
CHAR. Melius fuerat, te istis contentum
difficultatem mihi remittere. Quandoquidem
Vero ita cupidus es orationis meae audiendae,
ea-

9. τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scholasticus
auctor saepe nimia transpositione tenebras
legentibus obiicit. Construenda ita est
oratio, Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar,
cum primum legerem hoc opusculum,
emendare talia: sed mox sensi, ea ab au-
ctore affectata esse. Gesner.

σαι λόγων, καὶ τῷδε ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὥδε τοίουν καὶ αὐτὸς ἐποίησάμην τὸν λόγον.

Εἰ μὲν πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τῆς καλλιᾶς λέγειν, προσιμίων ἂν ἐδέσμεν συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἔρων, ἔδεν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προσιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως τ' ἔδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥς ἐκεῖνα καὶ τὰς κερύοντας λαθεῖν, ὡς ἂρ' ἔχ' ἑκάστος ἰδίᾳ λογοποιῶσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἑκάστος ἐπὶ μέρας διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν ἔν ἡρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἑκάστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τῆς καλλιᾶς ἰδίᾳ. τάτω δὲ τοσῷτον περίεστιν,
ὥς

eaque in re tibi oportet obsequi: hunc in modum ergo ipse quoque verba feci:

22. Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; baud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adungere: cum praesertim non alias habitae sint illae orationes, sed hic et eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essens ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singularem pro pulchritudine dixit.

Huic

ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρη-
 μέων, ἔδαιν' ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλείστα
 γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δαῖν' λέγειν ἕκα-
 στα δόξαν 10) παρίσῃσιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυ-
 χῶντι λειμῶνι, ἀπὸ τῶν φανομένων ἄρτι προσ-
 αγόμενων τὰς δρεπομένας. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων
 ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παρὰ
 λει-

*Huic uero tantum superest, ut etiam his, qui post
 futuri sunt, praeter ea, quae jam sunt dicta, non
 defuturæ sint ejusdem laudes. Plurima enim plu-
 ribus ex locis praeber, quorum unumquodque pri-
 mum dicendum esse videatur, velut floribus in felici
 prato semper his, qui jam conspiciuntur, decerpent-
 es allicientibus. Ego uero diligens ex omnibus,
 quae-*

10. λέγειν ἕκαστα δόξαν] Scio, δόξαν posse
 absolute intelligi, cum videatur. Scio, non
 hic solum tenebricosum esse prae ornan-
 di studio auctorem. Et tamen verisimilis
 mihi videtur antiqua conjectura mea, le-
 gendum esse δόξαντα. Certe sic facilius
 fluere orationem, qui Graece sciunt, sen-
 tient: certe sine fraude fuerit Latinam
 interpretationem eo accommodasse. Neque
 turbare nos debet illud δαῖν' λέγειν pro
 λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra
 c. 15. m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέ-
 πειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus
 opus erat. *Gesner.*

Luc. Op. T. VIII.

K k

λιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε καίλλαι
τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολο-
γεῖν παραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα.

Τοῖς μὲν ἂν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ
τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκῶσιν, ἣν μὴ,
τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς
εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μάλλον, ἐξ
ῶν τ' ἂν ἔκαλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πρατ-
τόμενα σχοιή. καλῆς δ' ἔ' μόνον ἔ' φθονῶμεν
τῆς ὥρας, ἀλλ' εὐθὺς τε ἰδόντες ἀλίσκόμεθα,
ὑπεραγαπῶμέν τε, ἔδ' ἀποκτεῖμεν ὥσπερ κρείτ-
τοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δαλεύοντες αὐτοῖς.
ἦδιον ἂν ἦν ὑπακῆσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ
πρᾶσάξειε τῷ μὴ τοιάτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
εἰδείη

*quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam,
ut et pulchritudini iusta tribuam, et vobis, omissa
longiori oratione, gratificer.*

23. Igitur qui vel fortitudine, vel quacumque vir-
tute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quoti-
diana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, vel-
uti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res
sucefferit. Pulchris vero non tantum non invidemus
formam, sed ad primum conspectum capimur supra
modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam
Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo.
Ergo jucundius aliquis paruerit formae felicitis homini,
quam

εἰδείη τῷ πολλὰ προσάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ
μηδ' ὅτι ἔν ἐπαγγέλλοντι.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς
ᾤμεν, ἔ' περαιτέρῳ σπευδάζομεν τῷ τυχεῖν·
καίλλες δ' ἡμῖν εἰδείς ἐδὲ πώποτε γέγονε κόρος.
ἀλλ' εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης, 11) τὸν εἰς Ἴλιον
ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, εἴαν θ' Ἱά-
κινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρ-
κισσον καλλεὶ νικῶμεν, ἔκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκῶμεν,
ἀλλὰ δεδοίκαμεν, μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομέ-
νοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν.

Σχεδὸν δ', ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἄν-
θρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν παράδειγμα
τὸ

quam non tali imperaverit; et gratiam habuerit
majorem injungenti multa, quam nihil præcipienti.

24. Et reliqua bona, quorum indigemus, non
ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritu-
dinis autem nulla unquam est satietas: verum si
et illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit con-
tra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut
Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine;
non putamus satis nobis esse, sed metuemus, ne
ignari a posteris force superemur.

25. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus
humanis commune quasi, ad quod componantur,
K k 2 exem-

11. τὸν Ἀγλαΐης] Nireus. Hom. Il. β', 672.
du Soul.

τὸ κάλλος ἐσί· καὶ ἔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος
 ἡμέληται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, ἔτε ῥή-
 τορσι τὰς λόγους συντιθέναι, ἔτε μὴν γραφεῦσι
 τὰς εἰκόνας γυγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω;
 ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐσίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκο-
 μεν ἀναγκάως, ἐκ ἐλλείπομεν ἄδὲν σπαδῆς εἰς
 ὅσον ἔξει καλλιῶνα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ
 Μενέλεω ἃ τοσῶτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν
 οἰκῶν, ἢ ὅσον τὰς εἰσερχομένας ἐκπλήττειν.
 καὶ διὰ τῶθ' ἔτω πολυτελεστάτης ἅμα κατε-
 σκεύασε, καὶ καλλίστης, καὶ τῆς γνώμης ἔχ' ἡμαρ-
 τεύ' ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἔτω; ἀγασθῆναι λέγεται
 τέτης, κατὰ πύσιν τῷ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀΦαγ-
 μένος, ὥς' εἰπεῖν Πεισιγέρῳ τῷ Νεστορίδῃ·

Ζη-

*exemplum pulchritudo est: ei neque imperatores
 non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque
 oratores componere orationem; neque pictores ima-
 gines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum
 pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate
 quadam venimus, in his nihil studii intermitimus,
 quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Ne-
 que enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam
 ut ingredientibus admiratione percelleret; atque ea
 causa et sumtuosissimas simul paravit et pulcherri-
 mas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis
 enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requi-
 rendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisi-
 strato diceret Nestoris filio:*

Ta-

Ζηνός πε τοιήδε γ' Ὀλυμπίῃ ἐνδοθεν αὐλή.
 Αὐτός θ' ὁ τῷ μετράκι πατὴρ ἐκ ἄλλης τε χά-
 ριν μιλτοπαρήγας ἤγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος
 τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ Τροίαν, ἣ ὅπως τὰς ὀρώντας
 ἐκπλήττειν ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξε-
 τάζειν βέλεται τῶν τεχνῶν, εὗρήσκει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ τότε τυγχάνειν τῷ
 παντὸς τιθεμένας.

Τοσῶτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων
 ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥς τῶν μὲν ἡ δικαιοσύνης, ἡ
 σοφίας, ἡ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλά τις ἀν-
 εὔροι τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ ταύτης τῆς
 ιδέας κεκοινωνηκότων 12) βέλτιόν ἐστιν εὔρεῖν
 ἔδεν,

Talis num fuerit Jovis aula introrsus Olympi?
 Ipse autem pater adolescentuli (Telemachi) non
 alia causa splendentes minio naves Graecorum ex-
 peditionem juvens ad Trojam duxit, quam ut ba-
 beret, quo videntes percelleret. Et artes prope
 omnes si examinare aliquis velit, inveniet ad pul-
 chritudinem eas collineare, et in illa consequenda
 ponere omnia.

26. Tantum vero eminere in reliquis omnibus
 pulchritudo (honestas) videtur, ut multa observare
 liceat iis, quae vel justitiam, vel sapientiam, vel
 fortitudinem sibi adjunctam habent, honoratiora:
 his vero, quae hujus qualitatibus partem habent, me-

K k 3 lius

12. τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων] Ἰδέα, species,
 est

ἔδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον ἔδέν. μόνος γὰρ τὰς μὴ καλὰς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς ἔδέν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλος ἐσχημένος.

Τὰς μὲν ἔν ἡ δημοκρατεμένοις τὰ κοινὰ διοικῶντας, ἡ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τὰς
μὲν

lius invenire nihil est: quemadmodum nimirum istis, qui nihil ejus habent, nihil contemtius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus: quasi nihil sit, si quis aliquam caeterarum praerogativarum habeat pulchritudine idem privatus.

27. *Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,*

est forma, qualitas, notio: commune quiddam et universale, quod partes plures, individua certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κοινώνουσι, qui sub notione et nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. Speciem aut formam nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum et adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine cum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum completatur. Gesner.

μὲν δημαγωγὰς, τὰς δὲ κόλακας καλῶμεν· μό-
νες δὲ τὰς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένας
θαυμάζομεν τε, Φιλοπόνους τε καὶ Φιλοκάλας
ἀνομάζομεν, καὶ κοινὰς νομίζομεν εὐεργέτας τὰς
τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν ἔτω μὲν
σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, ἔτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν
εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τά-
τω τι διακοτῆσαι δυνήθῃναι, πῶς ἡμᾶς εἰκό-
τως ἔκ ἄν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσῶτον ἔχοντες
κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντι προΐσμεθα,
μηδ' αὐτὸ τάτω αἰσθῆσθαι δυνήθέντες, ὅτι
ζημιώμεθα;

Τοσῶτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησά-
μην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰ-
πεῖν

sunt, demagogos ἄλλος, hos adulatōres vocamus: solos, qui sub hac Pulchri et Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque et honestatis amantes vocamus, et communes benefactores habemus illos, qui pulchrorum (honestorum) curam suscipiunt. Cum igitur adeo angustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si, tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere?

28. Tantum et ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine

πειν ἀφελών, ἐπειδὴ τὴν συνείσιν ἐπιπολὺ
 παρατεινομένην ἐώρων. ERM. Εὐδαίμονές γε
 οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνείας· σχε-
 δὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ ἔδεν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα
 διὰ σέ.

[Οὐδ' ἔτος δοκεῖ τῷ Λακιανῷ]

dicere, abscissis, cum longius extrahi collo-
 quium viderem. HERM. Felices vos qui-
 dem, qui tali colloquio frui sitis. Sed tuo
 beneficio ferè non deteriori ego quoque con-
 ditione fui.

Νέρων, *) ἡ περὶ τῆς ὀρυχῆς τῆς Ἰσθμοῦ,
εἰ γυνάσιος.

Μενεκράτης καὶ Μυσωνίης.

M E N.

Ἡ Ὀρυχὴ τῆς Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μυσώνις, διὰ
χειρὸς, ὡς Φασί, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νῦν
εἶχεν

Nero, fivē de Isthmo perfodiendo.

Menecratis et Musonii.

M E N.

At Isthmum certe perfodere, Musoni, quod
prae manu, ut ajunt, habuit tyrannus, Graeci
K k 5 res

*) Νέρων] Quisquis est hujus libelli auctor,
(Lucianum quidem non puto scabro adeo
ac difficili genere scribendi usum) in eo
certe non peccavit, quod supervixisse fin-
git Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad *Philostr.* V. *Apollo* 4, 36, 2. *Suidam*,
qui ἀναπεσθῆναι dicit a Nerone Musonium,
non hoc velle, interfectum esse, sed exi-
lio ejectum et velut e medio sublatum.
Por-

εἶχεν Ἑλληνα. ΜΟΥΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες,
καὶ βελτίω ἐντεθυῦσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ
περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, πὰς ὑπὲρ Μαλέαν,
ζυγίρει τοῖς θαλαττεμένοις, εἴκοσι σταδίων τῷ
Ἰσθμῷ

res consilii tuo etiam iudicio fuit. MUS.
Scito, Menecrates, etiam meliora in animo ha-
buisse Neronem. Circuitus enim illos Pelo-
ponnesi supra Maleam navigantibus compen-
di-

Rotto quam commode hic ad Isthmum sta-
tuatur Musonius, inde apparet, quod idem
Philostratus 5, 19. narrat, hunc philoso-
phum inter victos illos fuisse, quorum
operis fossa illa duceretur. Verba sunt,
Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἔφα-
κεν ἐντατυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν, δεδε-
μένῳ τε, καὶ καλευσαμένῳ ὀρύττων καὶ
αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰσικότα τὸν
δ' ἐχέσθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐρῶμένως τῇ
γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύνφαντα δὲ λυπῶσε αὐν,
ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ
Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαρωδεύντά με εἶδες,
ὥσπερ Νέρωνα, τί αὖν ἐπαθες; pro illo
ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, mal-
lem retinuisset Olearius vulgatum ante
ἀνευφημῆσαι, desestari. Caeterum hinc
intelligitur, quid sibi velint mox verba,
προτεβουημένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. Gesner.

Ἰσθμῷ ἐγγύατι. ΜΕΝ. Τῶτα δ' αὖ καὶ ταῖς
ἐμπορίας ὤνησε, καὶ ταῖς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις
καὶ ταῖς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ κακείναις
ἀποχερῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια
εὖ πρᾶττε. ταῦτα δὲ διέξελθε, Μικωνίαι, Βου-
λομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι
σπευδάσαι διανοῇ ἕτερον. ΜΟΤΣ. Δίημι βου-
λομένους. 1) εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι χαριζοίμην 2) αὖ
μᾶλ-

difaciebat, perrumpendo viginti stadiorum Istli-
mo. ΜΕΝ. Hoc vero et commerciis utile
fuiſſet, et maritimis urbibus pariter atque me-
diterraneis. Nam his quoque fructus domestici
ſufficiant, ſi res maritima bene habeat. Haec
ergo, Muſoni, enarra nobis audire cupientibus
universis, niſi quid aliud ſerium agere cogitas.
ΜΟΥΣ. Faciam ac lubens. Nec enim ſcio, in
quo potius gratum facere vobis poſſim, qui ſtu-
den-

1. Βουλομένοις] *Gefn.* videtur legiſſe Βουλό-
μενος, qui dedit lubens, pro vobis ſic volen-
tibus; ſed vulgatum aequè bonum. *Reitz.*

2. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην] Haec ſenten-
tiam ſanam ut habere poſſint vereor. Le-
gendum puto, tenui admodum in Mſſ.
discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. et
ſic interpretatus ſum. *Gefſar.*

μᾶλλον τοῖς γε ἀφγυμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω Φροντισήριον 3) ἐπὶ τῷ σπαδάζειν.

Νέρονα τοίνυν ἐς Ἀχαιάν ὠδᾷ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν ταῖς Μούσαις ἀναβαλλέσθαι ἡδίων. ἐβέλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) σεφανεσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ Πύθια, 4) τέττων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμος, ἔ τῶν ἀποθεν αὐτῷ

dendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis.

2. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non

3. ἐς ἀηδὲς οὕτω Φροντισήριον] Videtur fingere Auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relictum a Nerone. *Gesner.*

4. τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. *Prom.* §. 7. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. *Gesner.*

αὐτῇ βαβαλευμένην ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ Φύσει
τὰ τόπα, μεγαλεργίας ἡρώδῃ, τὸν τε βασι-
λέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν 5) ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνδυ-

μη-
non inter ea, quae e longinquo cogitaverat:
sed cum in naturam loci incidisset, magnifi-
centiae quodam amore correptus, et regem
illum Achivorum quondam ad Trojam *profec-*
to

5. τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex
Achivorum Trojam oppugnantium, qui
Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an
usquam memoretur. Certe nihil Homerus,
nihil Geographi. Contra a natura abscis-
sam omnes affirmant. Suspiciari licet ali-
quid hic excidisse: nempe dixit forte au-
ctor de illa *Homerica* fossa Il. H. Nestoris
suasu facta; deinde Neptunum commemo-
ravit, qui Libyam Hesperia, id est Hispa-
nia, circa Gades disjunxerit, Siciliam ab-
ruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam.
Omissis quae interjecta fuerant, male jam
Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc
est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas
fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic
dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui
perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint,
vid. *Plin. H. N. 4, 4. l. 5.* Neronis cona-
tum describit, admixtis superstitionis qui-
busdam, credulitatis certe, vestigiis, *Xiphi-*
linus e *Dionis l. 63. p. 722. Gesner.*

μηθείς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτρε-
 μεν. Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα ἐτι γὰρ μὴν
 καὶ τὸν Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρέθη αὐ-
 τῷ ἐπὶ τὰς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξης καὶ πρὸ τέ-
 των ἴσως ἐνοήσῃ, μέγιστα τῶν μεγαλεργιῶν
 ὄντα καὶ πρὸς τέτοις, τὸ δὲ ὀλίγα ἀλλήλοις
 ἐπιμιῶν δ) πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμ-
 πρῶς ἐσιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 Φύ-

horum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia ab-
sciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insu-
per Darium, ut Bosporo pons contra Scythas
ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte
ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum
maxima. Ad haec videri sibi poterat, se per-
miscendis tam parvo intervallo omnibus, splen-
dido Graeciam munere et velut epulis excipere.
Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem,
 12-

6. τὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῶν] Legen-
 dum arbitror τῷ, quod quale sit, ex in-
 terpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο
 per *videri poterat* interpretatus sum aucto-
 ritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο,
 δόξαι. *Permiscere ἐπιμιῶν* est commer-
 ciorum societate inter se devincire. Τὰ
 ἔξωθεν sunt mores facilius jam impor-
 tandae. *Cosm.*

Φύσεις μεθύουσι μὲν, ψεύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκῶσαι
τῷτο Φθόγμα.

Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφι-
τρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾗσε, καὶ ᾄσμα. ἔ μέ-
γα Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὁρῶντος δὲ
αὐτῷ χρυσὴν δίνελλαν τῷ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρο-
πέυσαντος, ἐπὶ τὴν ἐρυχὴν ᾗξε, κροτάμενός
τε καὶ ῥόδμενος, καὶ καθηκόμενος τῆς γῆς, τρεῖς
οἶμας τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευμένοις παρὰ
καλυστάμενος ξυμπόνως ἄπτεσθαι τῷ ἔργῳ
ἀνῆλθαι εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν
ὑπερβεβλήσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῷ δεσμω-
τηρίῳ, τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόναν,
ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γαστρώδη τε καὶ ἐπίπεδα.

Ἐβδό-

tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire
gestiunt.

3. Progressus autem de tentorio, hymnum
canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non
magnum Melicertae et Leucotheae. Cum vero
rastellum illi aureum porrexisset praeses Grae-
ciae, ad fossiam accessit inter plausus atque
cantus; hamoque ter, putro, percussa, horta-
tusque eos, quibus cura operis permissa erat,
ut studiose illud aggredierentur, Corinthum re-
dijt, omnes a se Herculis superatos labores,
existimans. Atque ergastulorum vineti saxosa
et difficilia elaborabant, terrena autem ac plana
exercitus.

4. Se-

Ἐβδόμην δὲ πρὶ καὶ πέμπτῃν 7) ἡμέραν
 προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος ἔτι σαφής, ὡς δὴ τῷ Νέρω-
 νος μετεγνωκότος τὴν τομὴν, ἔφασκεν δὲ τὰς
 Αἰγυπτίους γεωμετρῶντας τῆς ἐκατέρας θαλάτ-
 τας τὰς Φύσεις, ἐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντι-
 χεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγαμένους τὴν ἐκ τῷ
 Λεχαιοῦ περὶ τῆς Αἰγίνης δεδοικέναι. πελάγας γάρ
 τοσούτη νήσῳ ἐπιχυθέντος, καὶ ὑποβρύχιον
 ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τῷ

4. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi consilio. Dicebant autem Aegyptios, dimenso utriusque maris fastigio, non ejusdem illa libramenti deprehendisse, sed altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum

7. Ἐβδόμη — καὶ πέμπτῃν] Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari jam coeptum esset. Imo vero ἑβδομηκοσὴν καὶ π. legere jubent viri docti apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163. a. 13. Sed quo codice auctore? quaeve haec licentia? *du Soul.*

τῷ Ἰσθμῷ τομῆς εἰδ' αὖν Θαλῆς μετέστησεν ὁ
σοφώτατός τε καὶ Φυσικώτατος. τῷ γὰρ
τεμεῖν αὐτὸν ἤρα μᾶλλον, ἢ τῷ δημοσίᾳ
ᾄδειν.

Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ
ὀξύτατος, ὡς 8) τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος,
ὄνο-

rum Neronem quidem a secando Isthmo neque
Thales ille sapientissimus, et consultissimus na-
turae demovisset : magis enim secare illum jam
cupiebat, quam *ipsum* publice canere.

5. At Occidentis populorum motus, et acer-
rimus ille *vir*, qui rempublicam ibi capeffive-
rat,

8. καὶ ὀξύτατος ὡς] Locus corruptus, arbi-
tror, quem ita forte emendare liceat, καὶ
ὁ ὀξύτατος, (int. ὠνῆρ) ὁς τῶν ἐκείσε ἦν
ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. No-
men viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, Vin-
dex. De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in-
mentem venisse legere, ὀξύπατος vel ὁ
ἐξύπατος Exconsul, s. Exconsule, quæ
fatis blanda fuerit mutatio. Regebat tum
Galliam pro praetore Vindex, *Sueton. Ner.*
c. 40. et potest fieri, ut consularu ante
functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος.
Docet enim *Dio* l. 53. p. 504. ab Augusto
institutum, quos ipse in suas provincias
mitteret, Legatos et Proprietores vocari,
licet Consulares essent, *πρεσβευτὰς ἀντι-*

Luc. Op. T. VIII.

L1

529

ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε καὶ Ἰσθμῷ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίης τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τετὶ καὶ αὐτοὶ χθρὲς ἡκέσατε τῷ προπταίσαντος 9) χιλιάρχε.

MEN.

rat ; nomen ei Vindex, a Graecia et Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometria caussantem : maria enim pari undique fastigio librata novi. Ajunt autem illi etiam ipsas suburbanas regiones jam labare, et cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

6. MEN.

στρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατεύκοντων ὧσι. Haecenus itaque mirifice blandiebatur mihi conjectura, sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, et vel tam rarissima vox ἐξύπατος. itaque in medio interim relinquenda res videtur : ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet : sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. *Gesner.*

9. προπταίσαντος] Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. *du Soul.*

MEN. Ἡ Φωνὴ δὲ, Μουσώμε, δι' ἣν μα-
σώμενεϊ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιά-
δων ἔρεϊ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λή-
μνῳ προσπλεόντων 10) οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ
δὲ κατεγέλων. **ΜΟΥΣ.** Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὧ
Μενέκρατες, ἔτε θαυμασίως ἔχει τῷ Φθέγμα-
τος, ἔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμ-
πτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγγεται δὲ
κοῖλον μὲν φύσει, 11) καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης
αὐ-

6. **MEN.** Sed vox, o Musoni, propter
quam ita furiose Musicus est, et Olympiadum
Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet
tyranno? eorum enim, qui Lemnum appule-
runt, admirati quidam sunt, alii deridere.
MUS. Verum iste, Menecrates, neque ad-
mirabilis est quantum ad vocem, neque ridicu-
lus. Natura enim illum sine reprehensione et
mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam
et grave praeter naturam sonat, depresso ad
Ll 2 inte-

10. τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων] Fingi-
tur igitur, nisi hic etiam aliquid corrup-
tum est, Menecratem hunc Lemnium
fuisse, neque insula illa ante haec egres-
sum. Gesner.

11. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει] De voce
Neronis Xiphin. e Dione l. 61. p. 699. A.
βραχὺ καὶ μέλαν Φῶνημα ἔχων. Sueton.
Ner.

αὐτῷ τῆς Φάρυγγος μέλη δ' ἔτω κατεσκευασ-
μένα 12) βομβεῖ πως. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν
Φθόγ-

interiora gutture. Cantica vero ita paratus
quodammodo stridit ac strepit. Interim toni
vorum musicarum mitigant illum, *tolerabilio-*
rem-

Ner. c. 20. *Exiguæ vocis et fuscæ.* Κοῖλον
igitur illud s. canum in voce erat ab affe-
ctatione, cum maiorem et graviolem, quam
a naturæ habebat, vellet efficere, quod
depresso et introrsum adacto gutture ho-
die etiam cenantur interdum adolescen-
tuli. *Gesner.*

κοῖλον μὲν] Ita legendum animadverterat
etiam *La Croze*. Cumque et in L. idem
adscriptum, sensusque videatur postulare,
non dubitavi sic edere. Interim versionem
ad μὴ apertam non attigi. *Reitz.*

12. μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα] Nihil
præcessit de præparatis carminibus; sed
de voce præter naturam amplificata.
Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita
certe interea converti, dum meliora edo-
cear. Statim sequitur βομβεῖ πως —
ἐπιλαίνοῦσι. Horum verborum interpun-
ctionem pariter atque interpretationem
juvat locus *Epirobani* e libro de mens. et
ponder. mox a principio, quem observavi
indicio *Casauboni ad Suet. Neron. c. 20.*
Ita

Φθόγγων 13) ἐπιλαίπει τῷτον, ἐπεὶ μὴ
παρρεῖ αὐτῷ χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ
μελοποιία, εὐαγωγή μὲν δὴ, καὶ κισσαφωδία.
εὐσα-

*temque faciunt, cum sibi non confidit, colorum
mulicorum humanitate, et modulatione flexi-
bili sane, et bene composito ad citharam cantu,
et quod, ubi tempus est, ingreditur, et stat, et*
L I 3 *trans-*

Ita autem de septuaginta interpretibus lo-
quitur, ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τάπους κείσθαι
τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χρησάμενοι,
τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειάτητα
μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus
ex repetitione sonus; hunc mollierunt vo-
ce, quam repetit Ebraeus sermo, semel
tantum ponenda. Hoc certe discimus,
βόμβος est sonus asperior, qui dicitur jun-
ctura λεαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem
satis est. Nam βόμβον esse *obscurum et
taucum murmur*, ut apum et id genus ani-
malculorum, satis constat; quod cum *fusca*
Neronis voce pulchre convenit. *Gesner.*

13. τόνοι τῶν Φθόγγων] Nempe huic etiam
loco lucem adfert illa inter Φωνὴν et
Φθόγγον distinctio, quam docet *Arrian.*
Epict. 3, 6. Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγεται ὅταν ἡ
μόνον Φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν Φθόγ-
γων οὐκέτι κρινή, ἀλλὰ συχνικὴ. *Gesner.*

εὐχαλαεῖ, καὶ δ' αἰετὸς βαδίζει· καὶ σῆμα, καὶ μετασῆμα, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωσάμενος μετ' ἑσέων, αἰσχυρὴν ἔχοντες μόνον τῇ βασιλείᾳ δούκων ἀκριβὲν ταῦτα.

Εἰ δὲ μιμοῖτο τῆς κρείττονος, 14). Φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μύρων Φόβων ἐπὶ ηἰρημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γάρ, τῷ μετρίῳ πλέον ζυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἀκρῶν διίσταται τῶν προδῶν ἀναικλῶμενος, ὥσπερ εἰ ἐπὶ τῷ τροχῷ. Φύσει δ' ἐρυθρός ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένον

transfert se, et quod nutum accommodat cantibus: quia in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare.

7. Quoties vero imitatur superos, vānū rifūm! quā multus excidit spectatōribus, licet sextenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enī supra modum collectō spirītū, sūmmis pedum divaricatorum digitis infistit, rectoris inflexus, ut quī rotas alligati sum. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam

14. μιμοῖτο τοὺς κρείττονας] Apollinem videri voluisse. Neronem loquuntur historici, et numismata. Gaisar.

μένει αὐτῷ τὰ πρόσωπα· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον,
καὶ ἀπὸ χροῦ παρὰ δὴ

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς
ὑφίστανται, ὦ Μασώνιε; τέχνη γὰρ παρὰ χαρίζον-
ται. ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπα-
λαίοντες; ἀλλ' ἐν θυμῷ θητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν
τῆς τραγωδίας ὑποκριτὴν, ὡς Ἴσθμοι ἀπέθα-
νεν, ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν
ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. MEN. Καὶ τί
τῆτο, Μασώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τὰ λόγια.
ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγια ἀτόπως μὲν, ἐν ὀφθαλ-
μοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένα.

Ἴσθμοι

etiam incensa illi facie rubescit, Spiritus illi
exilis, neque usquam sane sufficiens.

8. MEN. Qui vero contra illum certant,
quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti
hoc forte gratificantur? MUS. Arti illi qui-
dem, ut qui in lucta, concedunt. Sed tu co-
gita, Menecrates, tragicum actorem, qui in
Isthmo periit. Aequalia enim pericula etiam
circa artes, si intendant se artifices. MEN. Et
quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi. MUS. Audi igitur rem incredibilem
illam quidem, sed in oculis Graeciae factam.

Ἰσθμοῖ γὰρ νόμῳ κειμένῃ, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, 15) μήτε τραγωδίαν, ἔδουκε Νέρων τραγωδᾶς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁ δ' Ἑπειρώτης, ἄριστα Φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τῷ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τῷ σεφάνῃ ἑρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δῆναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς

9. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comœdia certaretur, neque Tragoedia: visum est Neroni, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam quam solebat alias, fingeat se et coronae amore captum; neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset.

15. μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat *Plin. Sympos. 5, 2. p. 674.* qui ibidem docet, in Sicyonio Thesauro dedicatum fuisse χρυσὸν βιβλίον Ἀριστομάχῃ ἀναδήματα — ποιητρίᾳ Ἰσθμια νενικηκυίας. *Gesner.*

τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγρίανέ τε, καὶ μαγικῶς εἶχε
καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠεροῦτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐ-
τῷ δὴ τ' ἀγῶνι. Βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ
τῷ Ἡπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κα-
λεύων ὑφείναι αὐτῷ τῆτον· αὐτῷ δὲ ὑπεραίρον-
τος τὸ Φθέγμα, καὶ δημότικῶς ἐρίζοντος, εἰς-
πέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τὰς ἑαυτῷ ὑπο-
κριτὰς, 16) οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγμα-
τι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτας ἐλεφαντίνους καὶ
δι-

diffet. At hic exasperari et furere. Etenim
in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tem-
pus certaminis. Clamore autem laudantibus
Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere
hunc sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam
tollente vocem, et populariter contendente,
immittit Nero in pulpita suos histriones, tan-
quam qui negotio huic apti essent. Hi ergo,
qui pugillares eburneos bipatentes pugionum

L1 5

in-

16. τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς] Forte ex illo
plausorum suorum numero, quos describit
Sueton. c. 20. Adolescentulos equestris ordi-
nis, et quinque amplius millia e plebe robu-
stissimae juventutis undique elegit, qui divisi
in factiones plausuum genera condiscerent etc.
Hi quidem plausuum ὑποκριτὰς fuere.
Gesner.

διδράκας προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐν χειρὶ
 δια, καὶ τὸν Ἡπαιώτην ἀναστῆσαντες πρὸς τὸν
 ἀρχὴ κίονα, κατέβησαν αὐτῇ τὴν Φαρυγγὰ
 παίοντες ὀφθαλμοῖς ταῖς δέλτοις.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσόνιε, μια-
 ρόν ἔτω παῖδας ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων
 ἐγχεσάμενος; MUS. Παιδιά ταῦτα νεανίᾳ
 ῥῶ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκρι-
 τὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτῇ τὸ Φθέγμα, τί
 χρεὶ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν σό-
 μιον; παρ' ἧ αἰ ἑμφαῖ ἐνέπνεον, ἀποφραττεῖν
 ὥρμησεν, ὡς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη
 καί τοι τῇ Πυθίᾳ καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τὰς
 ὀρε-

instas protendebant, erecti ad proximam co-
 lumnam Epirotæ guttur directis illis tabellis
 ferientes elidunt.

10. MEN. Tragoediam vero vicit, Musoni,
 tam imputo facinore in oculis Graeciae per-
 perrando? MUS. Lusus iste juveni interfectori
 suae matris. Si vero Tragicum histrionem,
 exstirpanda illius voce, interemir, quid miran-
 dum est? Quibetiam Pythicum ostium, e quo
 divina adspirabantur oracula, obturandi impe-
 tum cepirit, ut neque sua Apollini vox porro
 esset: Pythio licet annumerante illam inter
 Ore-

Ὀρέσας τε 17) καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μη-
τροκτονῆσαι, καὶ λόγον τὰ εὐαλείας ἔδωκεν,
ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς
εἰπεῖν ἔχων ὅσω ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τῷ
θεῷ ὤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιῦσα ναῦς;
ὡς ἐπάγειν τί ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐσφάνωνται γὰρ
ταῖς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις
ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακλενόμε-
νος ἡμῖν θαρσύνει τε, καὶ χαίρει, βοᾷ τε, εἰ
μὴ

Orestas et Alcmaeones, quibus matrum peracta
ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam genus
peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic
cum dicere non posset, quem ultus esset, con-
tumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen
mitiora veris audiret.

II. Sed dum loquimur, quænam navis
accedit? ut illa bonum quiddam videretur adve-
here! Coronati enim sunt capitibus, tanquam
chorus boni ominis. Atque de prora aliquis
protendit manum, bono nos animo esse jubens
et gaudere: clamat autem, nisi quid me fal-
lunt

17. εἰς τοὺς Ὀρέσας τε] Versiculum pro-
scriptum refert Sueton. c. 39. Νέρων, Ὀρέ-
σης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil
de oraculo. Gesner.

μη παρακώω, Νέρωνα οἴχεσθαι. MEN. Βοᾷ
 γὰρ, Μισώνιε, καὶ σαφές ἐστιν γέ, ὅσω τῆς γῆς
 ἄπτεται. ΜΟΤΣ. Εὖ γε, ὦ θεοί. MEN. Ἀλλὰ
 μη ἐπευχώμεθα, ἐπὶ γὰρ τοῖς καίμένοις ἔ
 Φασι δεῖν.

lunt aures, periisse Neronem. MEN. Enim
 vero sic clamat, Musoni, et disertius, quo pro-
 prius terram venit. MUS. Bonum factum,
 o Dii! MEN. Sed ne quid imprecemur: ne-
 gant enim hoc decere in defunctis.

Fugitivi	1
Saturnalia	42
Cronosolon	58
Epistolae Saturnales	72
Convivium, seu Lapithae	106
De dea Syria	165
Demosthenis laudatio	238
Deorum comitia	318
Decretum	337

Pfeu-

Pseudosophista, seu Soloecista	375
Philopatris, seu qui docetur	415
Charidemus, sive de pulchritudine	479
Nero, sive de Isthmo perfodiendo	521

3:10